

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MODERN VINTAGE ROMANCE

ON THE BEACH

MAYA ALDEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

sahilde

MODERN BİR BAĞBOZUMU ROMANTİZMİ

MAYA ALDEN

Telif Hakkı© 2024 ON THE BEACH Maya Alden

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ON THE BEACH

A MODERN VINTAGE ROMANCE

MAYA ALDEN

contents

[Kitap Açıklaması](#)

1. [Dip Yukarı](#) _
2. [Alttan Dışarı](#)
3. [Bottoms Overboard](#)
4. [Seksi Altlar](#)
5. [Kertenkelelerin Altları Var mıdır?](#)
6. [Dibi Kazımak](#)
7. [Dipte Kilitlenme](#)
8. [Dipsiz Sırlar](#)
9. [Alttan Sabote Etme](#)
10. [Cennetteki Dipler](#)
11. [Sahil Diplerinin Altında](#)
12. [Dipteki Kalp](#)
13. [Diğer Altlar](#)
14. [Kalbimin Derinliklerinden](#)
15. [Dipten Hikayeler](#)
16. [Dipsiz Gerçek](#)
17. [Dipler Çarpıştığında](#)
18. [Kaya Dibi](#)
19. [Önce Dipler, Son Dipler](#)
20. [Dipler Çılgın Olsun](#) _
21. [Dip Uyarı](#)
22. [Dip Düştü](#)
23. [Umudun Dibinde](#)
24. [Alttakilerin Cazibesi](#)
25. [Dibe Vurmuş Mutluluk](#)
26. [Dipsiz Bir Şans](#)
27. [Dibe Vuruş Farkındalıkları](#)
28. [Alt Dolarınıza Bahse Girin](#)
29. [Dibe Vurduk ve Şansımız Yok](#)
30. [Kötü Kararların Sonu](#)

31. [Bir Kaya ile Bir Dip Arasında](#)

32. [Kalbimin Dibi](#)

33. [Bottom Bum](#)

[Asla En İyisi Değil](#)

1. [Rhett](#)

2. [İnci](#)

[Dans Etmek İstiyorum](#)

1. [Leah](#)

2. [Marco](#)

[Maya Alden](#)

[tarafından da Yazar](#)

[Hakkında](#)

book description

ON THE BEACH

Mick Bottom, güneşle ıslanan Resif Limanı'nda hiçbir şey yapmama sanatında ustalaşmıştır. Günleri kertenkele yarışlarında bahis oynamak, yerel gece hayatını (bir hapisane hücresinin içinden) tatmak ve yattığı ve unuttuğu kadınların kokteyllerinden -kelimenin tam anlamıyla- kaçmakla geçiyor.

Hayat bir *plaj*, değil mi?

Yüksek mevkide bir ilaç firması yöneticisi ve profesyonel bir aşırı başarılı olan Isabelle Volnay, topuklu ayakkabıları ve tembellere karşı sıfır toleransıyla Reef Limanı'na girdiğinde, kıvılcımlar uçuşur ve kumda kıyafetler çıkar.

Belle ilk kez böyle bir plaj günü geçiriyor (oops, lay). Ya Mick? O da bazı ilkleri yaşıyor diyelim.

Ancak Belle'in bilmediği şey, aşık olduğu çekici plaj serserisinin aslında umutsuzca aradığı zeki (ve *çok* eski) bilim insanı olduğudur. Mick ve arkadaşları bu küçük ayrıntıyı kumun altında tutmaya kararlıdır.

Sonuçta, zararsız bir kaçamakta ne yanlış gidebilir ki? Spoiler uyarısı: *her şey*.

Kalp kırıklığı yüksek bir gelgit gibi vurur, ancak aşk - gerçek aşk - ikisinin de geldiğini görmediği dip dalgasıdır.

Sahilde, bazen en büyük dalgaların en hazır olmadığınız anda vurduğunu ve bunların kıyıya kadar gitmeye değer dalgalar olduğunu hatırlatan sıcak, hüznü ve hınzırca komik bir aşk romanı.

Plaj partisi başlasın!

- 🔴 Gizli kimlik (onun)
- 🔴 Zıt kutuplar
- 🔴 birbirini çeker
- 🔴 Plaj/tatil romantizmi
- 🔴 Pantolonuna işeyen
- 🔴 komik STEM
- 🔴 kahramanı
- 🔴 Kahraman içkisini tutamıyor
- Kahraman masanın altındaki herkesi
- içebilir Tamamen bağımsız

BÖLÜM 1
dibe vurdu

MICK

"Babe, gitmelisin," dedim kanepeme yayılmış çıplak kadına, daha on beş dakika önce becerdiğim kadına. Harika bir vücudu vardı ve yanık izleri yoktu ama artık yeterdi. Bir şeyler yapmalıydı. Şimdiye kadar bikinisini giymiş ve defolup gitmiştir.

"Hadi yatağa gidelim." Söylediğim tek kelimeyi bile duymamış gibi gerindi.

"Benim yok."

Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

İki odalı sahil kulübemin etrafına bakındım. Odalardan biri banyoydu. "Burada bir yatak odası var gibi mi görünüyor?"

"Nerede uyuyorsun?"

Kulübemin hemen önündeki iki hindistan cevizi ağacının arasında asılı duran ve esintiyle sallanan hamağı işaret ettim.

"Orada mı uyuyorsun?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Evet. Gitme zamanı bebeğim."

Ayağa kalktı ve bana ters ters baktı. "Yani sadece sevişip unutacak mıyız?"

"Evet, hemen hemen." Elimini göğsümde gezdirdim, zaten onun yapışkan bir tip olduğunu biliyordum. Bunu daha önce fark etmeliydim ama o sırada kafam başka şeylerle meşguldü

-Özellikle de sikimi boğazına sokmamı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Hepsine *bebeğim* dememin bir sebebi vardı. Her şeyi basit tuttu. Zahmet etmediğimi fark ettiklerinde garip anlar yaşamıyorlardı.

isimlerini hatırlamak için.

"Önemli değil. Dışarı çıkmalısın."

"Victoria's Secret için yürüdüm, göt herif." Öfkeyle ayağa kalktı ve beyaz ipli bikinisini tekrar giydi. Üzerinde güzel duruyordu ama saniyeler içinde ilgimi çekmedi. Çok fazla duygusal yük genelde onu takip ederdi.

"O zaman buradan nasıl çıkacağını biliyorsun," diye sııttım. "Siktir git, Mick Bottom."

Adımı hatırladı mı? Evet, beşinci aşama bir yapışkandı. "Zaten hatırladın," diye hatırlattım ona.

Hışım la kulübeden çıktı ve ben onun gidişini izlemek için zahmet etmedim. Onun yerine bir bira buldum ve hamağıma yerleştim.

Ne diyebilirdim ki? *Hayat bir kumsaldı.*

Üç yıl önce otuz üç yaşına bastığımda Reef Harbor'a taşındım ve buradan ayrılmaya hiç niyetim yoktu.

Burada hayat güzeldi.

Günlerimi suda geçirdim, turistleri *neredeyse* işlevsel bir tekneyle günübirlik gezilere götürdüm, böylece canlı mercanları ve inanılmaz manzaraları görebildiler, ben de o pisliklerin hiçbirinin plastik şeker ambalajı, plastik pipet, cam, plastik şişe veya başka herhangi bir pislği muhteşem sulara düşürmediğinden emin oldum. Benim felsefem basitti: *Eğer kirletmek istiyorsanız, lanet olası büyük şehrinize geri dönün.*

Reef Harbor'da sular temiz, balıkçılık inanılmaz, içecekler ucuz, kadınlar muhteşem ve hayat... *mutluluk vericiydi.*

Fazla bir şey değildi ama zaman geçirmenin bir yoluydu ve akşamları en sevdiğim şeyi yapmamı sağlıyordu - herkesin gittiği tiki bar The Coral Cove'da Reef Harbor radyo ağını (bir ağ değildi, sadece kolay bir FM grubuydu) yöneten iyi dostum Franco ile takılmak. Barın sahibi *çok* seksi RiRi'ydi ve ellerimi *çok* iyi kullandığım için kötü olmak istediğinde beni yatağına alırdı. Aynı zamanda çalıştığım tekne kiralama şirketi Reef Escape'in de sahibiydi.

RiRi'nin *hazırladığı* ve adanın otel ve pansiyonlarına dağıttığı turist broşürüne göre, "*Mercan Koyu, Reef Harbor'ın canlı partileri ve hareketli müziğıyle bilinen gözde sahil mekânıdır; ayak parmaklarınızın altında kumu hissederken dans etmek, kaynaşmak ve özel tropik kokteyllerin tadını çıkarmak için mükemmel bir merkezdir.*"

Mekanda beş dakika geçiren herkes bunun *Kesinlikle* doğru değil. Koy, Reef Harbor kaybedenlerinin

(ada nüfusunun %90'ı) ucuz ve sulandırılmış kokteyller içmek için takılıyordu (bir vızıltı elde etmek için en az üç tane içmeniz gerekir).

Eğer *özel* içkiler ve benzeri şeyler istiyorsanız, okyanusa bakan bir kayalığın üzerine tünemiş olan Tropicana Club'a giderdiniz. Oradan nefret ederdim çünkü kıyafet zorunluluğu vardı. Karayip adasında kim kıyafet kuralı koyar ki? Moronlar, işte onlar.

Bizi *üç amigo* yapan Cato, kim bilir kaç yaşındaydı, baca gibi sigara içerdi, balık gibi içerdi ve ezelden beri (kimse ne kadar zamandır olduğunu bilmiyordu) Reef Harbor'daydı. Cato'nun bir işi olup olmadığı belli değildi ama günlerce ortadan kaybolduğu için hakkında pek çok spekülasyon yapılıyordu. Bazıları Cato'nun bir mafya tetikçisi olduğunu söyledi. Bazıları Cato'nun düzenli kan nakline ihtiyaç duyan bir vampir olduğunu söyledi. Bazıları hükümet için çalıştığını söyledi ki bu ülke her zaman tartışma konusu olmuştur. Gerçek şu ki kimse Cato'nun gerçek adı olup olmadığını ya da nereli olduğunu bilmiyordu. İspanyol, Amerikalı, İtalyan, Hollandalı, Fransız, Avustralyalı ya da Afrikalı olabilirdi; görünüşünden ya da aksanından bunu anlamak mümkün değildi. Mandarin dahil beş dilde küfür ediyordu (bunu biliyordum çünkü Mandarin konuşuyordum) ve adada bir balığın bağırsaklarını iki dakika içinde çıkarmasıyla ünlüydü. Tetikçi teorisi bu şekilde popüler oldu.

Franco, Cato, RiRi ve benim aramda Kefaleti ödeyebilen arkadaşlarımız ve tanıdıklarımız ile başı derde girenlerden oluşan kümemiz.

Kefaleti *her zaman* karşılayabilirdim. Kimse nasıl olduğunu sormadı. Reef Harbor, "*Net servetiniz nedir?*" ya da "*Hisse senedi portföyünüzün değeri nedir?*" gibi soruların sorulduğu bir yer değildi.

Sorular kolaydı.

Bir şeyler içmek ister

misin? Sevişmek mi

istiyorsun?

Başını belaya sokmak mı istiyorsun?

Ama biri bana net servetimi sorsa, Doktor Nicholas Michael Patrick Augustus the Third'ün Reef Harbor adasını satın almaya yetecek kadar parası olduğunu öğrenince şaşırırdı. Yaşam tarzımdan bunu anlayamazlardı.

"Cidden Mick, bu duşu tamir ettirmelisin," dedi çarpıcı bir İtalyan Tanrıça... bilmem ne diye bir şey. Beyaz ipli bikinili olan o değildi. Bu benim

bir hafta önce eve getirildi... yoksa iki gün önce miydi? Kim bilebilirdi ki? Reef Harbor'da zaman mümkün olan en iyi şekilde akıcıydı.

İtalyan yirmi bir yaşındaydı, formdaydı ve tatildeydi. Yapılacak en doğru şeyin onun adını hatırlamak olduğunu biliyordum ama ona üç orgazm yaşatırken kendime iki orgazm *yaşatmıştım* ve zaten isim ve unvan gibi şeylerin üzerindeydim. Ayrıca hafızam berbattı, özellikle de Cove'da altı kokteyl ve dört tekila shot içtikten sonra, İtalyan Sinyorina'yı sabahın birinde oradan almıştım.

"Neden? Plaj hemen ."

Söylemeye gerek yok, kadınlar plajdaki kulübemde nadiren gece kalırlardı. Victoria's Secret Meleği'ne söylediğim gibi, düzgün bir su tesisatı olmamasının yanı sıra, *tek başıma* bir hamakta uyudum ve temizliğin bu tarafında olan bir kanepede seviştim. Bu şekilde olmasını tercih ederdim.

Uzun zaman önce, *çok çok* uzun zaman önce, Back Bay'de Beacon Caddesi'nde lüks bir dairede yaşıyordum, flört etme, nişanlanma, aldatılma ve defolup gitme olayını yapmıştım ve bir daha asla *kadın artı ilişki* döngüsünü yapmayacaktım. Şimdilik, siktir et ve bırak. Zarar yok, faul yok.

Cennet Reef Limanı'nda başıma bela olan tek şey, ne yazık ki annem Leydi Arabella Maria Lucia Augustus'un cep telefonu numarama sahip olmasıydı.

Adaya geldiğimde akıllı telefonumu çöpe attım, e-postalarımı sildim ve dijital ayak izimi silmesi için birine para ödedim. Artık kimse neye benzediğimi bile bilmiyordu.

Altmıştan fazla hakemli makalesi ve on ilaç patentli olan Dr. Nicholas Augustus-Stanford PhD adını bıraktım ve sertifikalı bir plaj serserisi olan Mick Bottom oldum.

Artık *bazen* şarj olan bir Nokia kapaklı telefonum vardı.

Resif Limanı telefona ihtiyaç duyacağınız türden bir yer değildi, telefonunuzun olmasının da bir faydası yoktu çünkü burada bağlantı tamamen baktandı.

Franco'nun bana ihtiyacı olduğunda, birkaç kulübe ötede yaşadığı için genellikle bağırırdı. RiRi'nin bir turist gelip Kaptan Mick'le tekne kiralamak istediği için bana ihtiyacı olursa, yanında çalışan Bubba'yı bisikletle beni almaya gönderirdi. Cato'nun... Cato'nun bana ya da başka birine hiç ihtiyacı olmadı, bu yüzden tartışmaya açıktı.

Annem *sürekli* arardı.

Ayık olduğumda ve kendimi yeterince suçlu hissettiğimde ayda bir kez telefonu açtım. Onunla yaptığım konuşmalar hiçbir zaman biricik oğlunun üç Noeldir adadan ayrılmadığıyla ilgili değildi; hayır, benimle sanki ben hala Boston'da yaşıyormuşum ve o Londra'dan sadece merhaba demek ve check-in yapmak için arıyormuş gibi konuşuyordu.

"Ve sonra Missy, Kontes Melissa'yı tanıyorsun, değil mi? Missy'nin dediğine göre benim forsküm Kate'in derbide taktığının aynısıymış. Bu da bir şey değil mi?"

"Bir şey," diye mırıldandım.

Arabella boş ama sevgi doluydu. Eğer bir şeye ihtiyacım olursa, fötr şapkasını sıcak patates gibi bırakır ve yanımda olurdu. Ama otuz altı yaşındaydım ve herhangi bir şey için bir anneye ihtiyaç duymayalı uzun zaman olmuştu. Bu yüzden Londra, New York ve Paris sosyetesini hakkında anlattıklarını dinledim ve yirmi dakika boyunca konuşmasına izin verdim. Konuşmalarımız sırasında her zaman alevlenen kaçınılmaz baş ağrısının kör edici bir acıya dönüşmesi ve telefonu kapatma zamanının geldiğini işaret etmesi de bu kadar uzun sürdü.

"Bir de Isabelle diye biri aradı, seni soruyor. Isabelle diye birini tanıyor musun, sevgilim?"

Omuz silktim. Yakın geçmişimde tanıştığım herhangi bir Isabelle'in annemi tanıması ve onu aramaya cüret etmesi ya da ilgi duyması uzaktan mümkündü ama olası *değildi*.

"Hmm," diye cevap verdim kayıtsızca.

"Eski şirketiniz için çalışıyor ve sizinle *gerçekten* konuşması gerekiyor."

Eski şirketim, kurduğum ve daha sonra büyük bir ilaç devine yüklü bir meblağ karşılığında sattığım bir hücre ve gen terapisi girişimiydi. Orada çalışan, çalışmak isteyen, geçmişte orada çalışmış olan ya da varlığından uzaktan da olsa haberdar olan hiç kimseyle konuşmaya niyetim yoktu.

"Aferin ona." Saat takmadığımı hatırlamadan önce bileğime baktım. Büyükbabamın bana verdiği, geçmişimden kalan ve hâlâ sakladığım tek eser olan saati bir kenara koymuştum. Onun yerine saati kontrol etmek için telefonu kulağımdan çektim. Leydi Arabella Augustus'un süresinin dolmasına üç dakika daha vardı.

"Hayatım, yapma. Bana nerede olduğunu sordu. vardı-"

"*Arabella Maria Lucia Augustus*," diye gürleyerek kestim. "Bu kadına nerede olduğumu söylemedin, değil mi?"

Kahretsin. Siktir. Siktir. olsun.

"Tabii ki hayır," dedi annem ve yalan söylediğini biliyordum. "*Anne*?"

"Görünüşe göre, bu sizin patentlerinizden biriyle ilgili ve... Nicholas, bu insanların hayatını kurtarabilir."

Bu, Isabelle denen kişinin annemi risk altındaki hayatlarla ilgili acıklı bir hikâyeye duygusal olarak kandırdığı anlamına geliyordu. Daha önce de denemiştım ama yerimi her zaman gizli tutmayı başarmıştım. Eğer bu Isabelle denen kişi ortaya çıkarsa, Reef Harbor kendi başının çaresine bakmasını bilirdi.

"Yani adamdan haberi var mı?"

"Ona nerede olduğunu söylemedim. Sadece Karayipler'de bir yerde olduğunu söyledim ve orası oldukça geniş bir bölge, değil mi hayatım?"

İç çektim. Belki şansım yaver giderse, büyük şehirli, para düşkünü bir ilaç yöneticisi tarafından bulunmadan bir gün daha yaşayabilirdim.

Ama o akşam Franco ve Cato ile çekim yaparken bir kadının Cove'a girdiğini gördüm ve Duygusal Bamboozler Isabelle'in bana giden yolu bulduğunu anladım.

"O olduğunu nereden biliyorsun?" Franco ona annemle yaptığım konuşmayı anlattığımda "O olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Franco önceki hayatımı biliyordu, RiRi de öyle. Cato her şeyi kendi başına biliyor gibiydi. Nasıl olduğunu bilmiyordum ve sormanın çok riskli olduğunu hissediyordum. Bazen tüm cevaplara sahip olmanız gerekmezdi.

Cato içkisinden başını kaldırdı. "Armani takım elbise, yaklaşık bir yıllık. Kadın yöneticiler için rahat diye satılan Gucci ayakkabılar, ama değiller. Ayrıca geçen sezondan kalma. Çantası Christian Dior, *bu* sezondan ve... evet, içinde bir bilgisayar var. Elinde yepyeni bir iPhone var... Muhtemelen Wi-Fi arıyor. İyi şanslar. Saçlarını iş tarzı bağlamış, kadınlığını gizlemeye çalışıyor - buradaki nem saçlarını mahvedecek. Evet. Duygusal Bamboozler ve paraya aç ilaç yöneticisi Isabelle olduğunu söyleyebilirim."

Sırıttım. "Sana söylemiştim."

Kadın bara doğru yürüdü, birkaç serserinin yanından geçti ve barı yöneten RiRi'ye "Dr. Nicholas Augustus'u arıyorum?" diye sordu.

RiRi bir kokteyl bardağını parlatırken sırttı. "Tatlım, burası *Doktor Nicholas Augustus*'un olabileceği bir yere benziyor mu?"

"Bana Reef Limanı'nda olduğu söylendi ve... tekne iskelesindeki adam adada yaşayan birini bulmak için Koy'un uygun bir yer olduğunu söyledi. Nicholas ya da belki Nick adında birini tanımadığına emin misin?" diye sordu asık suratla.

Onu gönder, RiRi, ve bunu hızlı ve etkili bir şekilde yap.

RiRi'nin ifadesi değişmedi. *Aferin kızım!*

"Tanıdığım tek Nick şuradaki adam." Birden fazla dişi eksik olan ve sabah 7'de açılıp gece 2'de kapanana kadar bar taburesine bağlı kalan, rom içip ucuz purolar tüttüren yaşlı Nick'i işaret etti. O kesinlikle Dr. Nicholas Augustus değildi.

Nick takım elbiseli kadına gülümsedi. "Nick'in akşamını hazırlamasını mı istiyorsun, sevgilim?"

Kadın yenilgiyle başını salladı.

"Bir şeyler içmek ister misin?" Riri, Reef Harbor'daki en popüler soruyu yöneltti.

"Elbette. Ne önerirsiniz?" Duygusal Bamboozler Isabelle, sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi sordu.

"Reef Harbor Sürprizi." "O da ne?"

"*Sürpriz*," dedi Riri yardımcı olmayan bir ifadeyle.

"*Kahretsin*." Franco bir sigara yaktı. "Duygusal Bamboozler Isabelle zil zurna sarhoş olacak."

Reef Harbor *Sürprizi*, RiRi'nin menüsünde sulandırılmamış tek içecek olan Long Island Buzlu Çayıydı.

Evet, Duygusal Bamboozler Isabelle mahvolacak ve Üçüncü, *eski* bilim adamı ve ilaç dehası Dr. Nicholas Michael Patrick Augustus'u aramaya geldiği güne pişman olacaktı.

BÖLÜM 2

dibe vurmak

BELLE

I Dr. Isabelle Maria Volnay'ın doksan dokuz sorunu vardı ve bunlardan acildi.

Biri tüm akşamdan kalmaların anasıydı, diğeri de beni Karayipler'de boşa kürek çekmeye gönderen Dr. Nicholas Augustus'un annesiydi.

Şimdi, eğer acı çekmeniz gerekiyorsa, bir Karayip adası bulunabilecek en kötü yer değildir. Ama bir otel banyosunda klozete sarılacak vaktim yoktu; Dr. Augustus'u bulmalı ve elindeki bir patenti serbest bırakmaya ikna etmeliydim ki hayat kurtarabilecek bir klinik deney yürütebileyim ve bunun yan faydası olarak da kariyerimi geliştirebileyim.

"Tanrım, RiRi'nin bana verdiği o içkide ne vardı ve neden üç tane içtim?" İnledim, başım dönüyordu.

Sabahın üçünde otel odama girdiğimde, bardaki dişsiz adam Nick, bana Reef Harbor'ın medya tanrısı olduğunu söyleyen Franco adında bir adam ve göğüslerimin giyinik olarak gördüklerinin en iyisi olduğunu gururla söyleyen Bubba adında biriyle gerçekten berbat bir müzik eşliğinde kumda dans etmişim. Görünüşe göre, bazılarını çıplak olarak harika görmüştü ve benimkilerin de o kadar iyi olup olmadığını teyit etmemi istedi, ben de reddettim. Hatta o gece ilk kez kusmadan hemen önce kendisine Kaptan Mick diyen seksi bir plaj serserisiyle yavaşça dans etmişim - neyse ki parmak arası terliklerine *değil*.

Telefonum çaldı ve gözlerimi açamayacak kadar korkmuş bir halde banyoda el yordamıyla aradım.

"Merhaba," diye mırıldandım, doğru düğmeye basmış olmayı umuyordum.

"Belle, hangi cehennemdesin?" diye sordu kız kardeşim Anna yüksek sesle.

"Cehennemde. . Sesini alçalt, kadın kardeş."

"Saygıdeğer Dr. Nicholas Augustus'u buldunuz mu?"

"Hayır," diye inledim. "Tüm akşamdan kalmaların anasını buldum."

"Belle? Tatlım, içtin mi?" Anna'nın sesi yumuşadı. Alkol toleransımın düşüklüğü dillere destandı.

Bir keresinde, halk arasında aşk hormonu olarak bilinen oksitosin molekülünün serseri damgası olarak kazınmış bir dövmesiyle uyanmıştım. Şimdi hoşuma gidiyor. Sonra, eve getirdiğim barmen gözümü pembe yaptığı için antibiyotik kullandığım ama orgazm olmadığım zaman vardı. Ve New York'taki Ritz'in barında ayakta dururken "My Heart Will Go On" şarkısını söylediğim videonun viral olduğu zamanı da unutmayalım. Neyse ki o zaman striptiz yapmamıştım - gerçi bir keresinde üniversitede bir barda yapmıştım. Neyse ki o felaketin videosu yoktu. *Küçük merhametler*.

Başımı salladım, sonra başımdaki dönme daha da kötüleşince hemen pişman oldum. "Reef Harbor Sürprizi diye bir şey içtim. *Sürpriz*, kafamı tuvalete soktum."

"İçtikten sonra eğlenceli bir şey yaptın mı?"

Yüzüm kızardı. "Umarım değildir çünkü gecenin büyük bir kısmı boş geçti. Dövme ya da piercing yaptırmış gibi hissetmiyorum, bu yüzden *belki* uzun vadeli bir hasar olmaz." *Parmaklar çapraz!*

"Ne zaman evde olacaksın?"

"Bilmiyorum. Önce kafamın düşmediğinden emin olmalıyım. Sonra da bu lanet adadan nasıl kurtulacağımı bulup Doktor Elusive'i aramaya devam edeceğim."

"Bu adamın nerede olduğunu biliyor musun? Ve buna değer mi?" Anna, Dr. Annabelle Sophia Volnay, kız kardeşim ve Mass Gen'de pediatrik onkolog, sadede geldi. Aile üyelerime göre o doğru türden bir doktordu. Benim doktoram vardı; Anna ise hayat kurtarıyordu. Ailelerimiz bu şakaya bayılırdı. Ben komik olduğunu düşünmüyordum.

Tembel falan değildim. UC Berkeley'den moleküler genetik alanında doktoram, yirmi hakemli yayınam ve iki ilaç patentim vardı. Altın yıldızlı bir bilim adamıyım. Ama Volnay ailesinde, eğer cerrah değilseniz

Ne anlamı vardı ki? Annemiz anestezi uzmanı, babamız ise kalp cerrahıydı. Ben ailenin yüz karasıydım - ailemin sevdiği bir başka şakaydı. Tüm ailem bambaşka türden bir deliydi. Hepsini ne kadar sevsem de, uzaktan yakından *normal* değillerdi. Ailemdeki en mantıklı kişinin ben olduğum gerçeği her şeyi anlatıyordu.

"Üzerinde çalışıyorum Anna, ama adam saklanıyor. Bu işler zaman alıyor," diye inledim ve biri otel odamın kapısını çaldığında telefonu yere bıraktım. El yordamıyla telefonu açtım ve ahizeye doğru bağırdım, "Burada biri var! Seni sonra ararım."

Sersemlemiş bir şekilde kapıyı açtım ve karşımda... Kaptan Mick mi duruyordu?

"Seks yapmadık, değil mi?" Düşüncesi bile içimi ürpertirken sordum. Bu, Karayipler'de bir plaj serserisiyle seks yapmak ve bunu hiç hatırlamamak anlamına gelirdi. Özellikle de böyle göğüs kasları varken hatırlamak isterdim.

Elinde kahverengi bir torba tutuyordu. "Bebeğim, eğer benimle seks yapmış olsaydın, bacaklarının arası hâlâ ağrıyor olurdu." Beni iterek odaya girdi.

Kafatasımdaki çarpıntıya rağmen bir kaşımı kaldırdım. "Ve sen de alçakgönüllüsün?"

"Erzak getirdim." Akşamdan kalma bir kadının görebileceği en iyi şeyleri çıkardı: bir kutu diyet kola, dört Tylenol kapsülü ve baharatlı ketçapla tamamlanmış, insanoğlunun bildiği en yağlı patates kızartmalarından oluşan bir kâğıt sepet.

"Teşekkür ederim. Sen insanlar arasında bir Tanrısın. Eğer dün gece sana çakmadıysam, şimdi çakacağım... başım dönmeyi bırakır bırakmaz." İki patates kızartması aldım ve ağzıma attım; lütfun canı cehenneme.

"Bir piliç üzerime kustuğunda, bakım yapmam gerektiğini hissediyorum," diye sırttı. Ona çok yakışmıştı. Kahretsin, ama bu adam bronzlaşmış ve kaslı bacaklarda seks yapıyordu.

"Bu BDSM sonrası bakıma bir gönderme mi?"

Kaptan Mick güldü. "Ben de seni sıkıcı bir takım elbise sanıyordum."

"Ben sıkıcı bir laboratuvar faresiyim," diye düzelttim, kola kutusunu elime aldım ve köpüğün ve keskin tadın tadını çıkardım. *Cennet* gibi.

Bana baktı, o spekülatif mavi gözleri kısıldı. "Planların nedir, Babycakes?"

Bebek keki mi? Bir erkeğin -herhangi bir erkeğin- bana böyle seslenmesine izin vermeli miyim? Biraz kadın düşmanı ama aynı zamanda garip bir şekilde çekiciydi. *Tanrım, Belle, bunu fazla düşünmeyi bırak.*

"Bu adadan gitmeyi düşünüyordum... kafam yuvarlanacakmış gibi hissetmeyi bırakır bırakmaz."

"Ne zaman *inmek* istiyorsun?" diye sordu müstehcen bir şekilde.

"Bilmiyorum." İçimi çektim. "Birini arıyorum ve... şey... onu aramaya devam etmem gerekiyor." *Tüm Karayipler'de mi?*

"Kimi?"

"İşle ilgili bir durum," dedim ve sonra, dün gecedan beri beynim hâlâ bulanık olduğu için, aptal olmaya karar verdim. "Aslında Dr. Nick Augustus'la nişanlıyım ve... o kayboldu. Onu bulmak zorundayım. Onu tanıyor musun?"

Kaptan Mick'in kaşları havaya kalktı, neredeyse hasır şapkasını yerinden oynatacaktı. "Nişanlandınız mı?" Sesi biraz sert çıkmıştı.

"Evet," diye başımı salladım, ağzımdan hiç gereği olmayan kelimeler çıkıyordu. "Evlenmek üzereydik ve... şey, o ortadan kayboldu. Annesi burada olabileceğini söyledi. Kalbim kırıldı." *Hayır.*

Kaptan Mick yavaşça başını salladı, sonra gülümsedi. "Pekala, Babycakes, sana bir iyi bir de kötü haberim var. İyi haber şu ki, Reef Limanı'nda harika vakit geçireceksiniz."

"Kötü haber ne?"

"Anakaraya giden bir sonraki gemi üç gün içinde kalkıyor. Resif Limanı pek popüler sayılmaz."

"Hayır," diye inledim inanamayarak.

"Hayır mı?" Eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Resif Limanı'nda eğlenmek istemiyor musun?"

"Kiralayabileceğim bir tekne falan var mı?" Çaresizce sordum. Bu lanet bilim adamını bulup işimin başına dönmem gerekiyordu. Tatil bana göre değildi. Son tatilim Antarktika'da *eğlence* için mikrop örnekleri toplamakla geçmişti.

"Bu sizi anakaraya götürecek mi?" Kaptan Mick başını salladı. "Korkarım hayır, Babycakes. Nişanlını aramak için beklemek zorundasın."

Nişanlısı. Bunu söylerken sesi neredeyse *sinirli* geliyordu. Benden hoşlanıyor muydu? Bu yüzden mi sinirlenmişti? Gülümsedim ve başımı salladım, sonra başım zonklayınca irkildim.

"Reef Harbor Sürprizi benim için kötü bir sürpriz oldu," dedim.

"Bu herkes için kötü. Ama biraz temiz okyanus havasının düzeltmeyeceği bir şey değil."

"Temiz hava kulağa hoş geliyor." Elimi, artık vahşi ve dağınık bir hale gelmiş olan saçlarımda gezdirdim. Üzerimde sütyensiz pembe bir ve gri bir şort vardı. "Ama sanırım önce bir duşa, tıraşa ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var."

"Katılıyorum."

Gözlerimi kırptım. "Neye ?"

"Babycakes, kustumuk ve sahilde yuvarlandığın diğer her şey gibi kokuyorsun. Bir duş kamu hizmeti olacaktır."

Kaşlarımı çattım. "Hiç biriyle yattın mı?"

"Her zaman," dedi ukala bir sırıtışla.

"Bu tavırla olmaz, yapamazsın. Bana on beş, *hayır*, otuz dakika ver. Seninle lobide buluşuruz."

Neden Belle, neden bu adamla herhangi bir yerde buluşmayı kabul ediyorsun?

Çünkü Chris Hemsworth gibi yapılı ve muhtemelen bir at gibi asılı, bu yüzden. Yaşadığım onca kötü sikten sonra, iyi bir tanesini hak ediyorum.

Duş alırken, her zamanki takıldığım kişileri düşündüm - bilim adamları, inekler, inekler, benim tarzım insanlar. Kaptan Mick, uzun boylu, bronzlaşmış, güneşten öpülmüş görünümüyle... çıplak güneşlenmeyi seviyor muydu? *Çok ateşli!*

Odaklan, Belle.

Kabul edelim: Kaptan Mick benim ligimin tamamen dışındaydı. Ama akşamdan kalma malzemeleri ve diğer şeylerle ilgileniyordu. Ve hey, üç gün daha burada sıkışıp kalmıştım. Neden bunun tadına bakmayayım?

Duştan çıkarken, nişanlıymış gibi davranmanın bir hata olup olmadığını merak ettim.

Spoiler uyarısı, Belle: kesinlikle öyleydi. Şimdi, seksi plaj serserisi sana dokunmak istemeyebilir.

Ama lobiye inerken kendimi, Kaptan Mick gibi görünen ve konuşan bir adamın, birlikte olduğu kadının bekâr ya da sevgilisi olup olmamasını umursamadığına ikna ettim.

Bu mutlu düşünceyle, otel lobisinde gelecekteki en son kesin hatamla buluşmaya gittim.

Karayıpler'deyken, sadece yatay mambo yapmak zorundaydınız, değil mi?

BÖLÜM 3

dipler denize

MICK

Dr. Isabelle Maria Volnay ilginç, seksi ve iyi bir sürprizdi. "Seninle nişanlı mı?" Cato, Franco ve ben Belle'in teknenin kenarına yaslanıp okyanusun derinliklerine izlerken Franco sordu.

Tekne yolculuğu akşamdan kalmalığına iyi gelmemiştii ve onu tekneye kusarsa RiRi'nin maaşımı keseceğı konusunda uyarmıştım. Yani Belle kış tarafa kusuyordu.

"Bana söylediğı bu." İnleyip alnını teknenin kenarına dayadığında yüzümü buruşturdum.

"Ama sen artık o adam değilsin," dedi Franco. "Sen Kaptan Mick'sin ve tam bir pisliksin."

Yanılmamıştı. Dr. Nicholas Augustus bir pislik değildi. Nazik, cömert ve idealisttim, dünyayı kurtarmaya hazırdım. Ama hiçbir şey yüzünüze gerçeklerden daha sert vuramaz. Benimki bana dünyanın fena halde berbat olduğunu öğretti ve ben de gitmek istedim.

Belle yüzünü mendille Cato, "Güzel kız," diye gözlemledi, "hâlâ biraz yeşil görünüyordu.

"Evet," diye onayladı Franco. "Güzel göğüsleri var. Sence onunla bir şansım var mı?"

"O benimle nişanlı," diye itiraz ettim.

Cato kıkırdadı. "Bu Reef Harbor'da pek bir şey ifade etmiyor Mick. Bunu biliyorsun. O, Reef Limanı'ndayken

evli."

Omuz silktim. Yalan söylemiyordu.

"Myrna'dan mı yoksa Cora'dan mı bahsediyorsun?" Franco hatırlamaya çalışarak sordu.

"Myrna evli. Cora nişanlıydı ama şimdi evli," diye hatırlattı Cato.

"Cora'nın nişanlısı seni fena benzetmiş." Franco güneş gözlüklerini düzeltti.

"Adam eskiden güreşçiydi ve lanet olası bir polis," diye savundum. "Ne yapmam gerekiyordu ki? Siz de yardım etmediniz, sadece dayak yememi izlediniz."

"Dediğin gibi, o bir güreşçi ve *poh-leese* ile sorun yaşamak istemiyorum." Franco sırtı ve sonra yolcumuza endişeyle baktı. "Sence ona yardım etmeli miyiz? Görünüşe göre-oh, işte yine başlıyor."

Hepimiz Belle'in eğilip biraz daha kusmasını izledik.

Franco, "Eskiden bir kuralım vardı: Eğer bir kız yanımda kusarsa, sonsuza dek gitmem" dedi. "Ama o bu kuralın istisnası olabilir."

Cato ve ben kaşlarımızı kaldırdık. Ne de olsa kusmanın neredeyse bir geçiş töreni olduğu ucuz bir parti adasında yaşıyorduk.

Belle karnını tutarak bize doğru yalpaladı. "Sanırım şimdi daha iyi hissediyorum," diye açıkladı.

Yanımdaki boş katlanır sandalyeyi okşadım. "Otur bakalım, Babycakes." Yanımdaki soğutucuya uzandım, bir kutu bira çıkardım ve ona uzattım.

"Kusmayı yeni bitirdim." Biraya şüpheyle baktı ve kıcını sandalyeye koyarken iç çekti. "Artık içmemem gerektiğini düşünüyorum."

"Hair of the Dog," Cato. "Kötülüğe karşılık veriyorsun."

Belle an tereddüt etti, sonra omuz silkti ve kutuyu açtı. Uzun bir yudum aldı. "Fena değil."

Hepimiz bir süre sessizce oturduk, oltalar sudaydı. Balıklar ısırılmıyordu, muhtemelen Belle patates kızartması ve kolasını kustuğu için.

Cato puro içti, Franco sigarasından nefes çekti ve ben de Belle gibi biramı yudumladım.

"Bütün gün bunu mu yapıyorsun?" Belle sessizliği bozarak sordu. "Hemen hemen," dedi Cato.

"Bazen çalışıyorum," diye araya girdi Franco. "Bilirsin işte... benim büyük radyo işim."

"Ya buradayım ya uyuyorum ya da Mercan Koyundayım," dedim.

Belle başını öne eğdi. "Kaba olmak istemem ama faturalarınızı nasıl ödüyorsunuz?"

"Parayla," diye cevap verdi Cato yardımcı olmadan. "Evet, para iyidir," diye onayladı Franco.

"Bu benim işim-RiRi bana cömertçe para ödüyor," diye yalan söyledim. RiRi fazla para vermiyordu ama ne istersem yapmama izin veriyordu, yani adil bir anlaşmaydı.

"Keşke hiçbir şey yapmasaydım," dedi Belle hüzünle. "Ben... *sürekli* çalışıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?" Franco sordu.

"Ben bir bilim insanıyım," dedi bize. "Hastalıklara çare bulmak için çalışıyorum."

Tek başıma değil elbette. Bir ekip var ve hepimiz bir rol oynuyoruz."

"Duyduğumuz herhangi bir şeyi tedavi ediyor musunuz?" Franco içten bir merakla sordu.

"Ah... şey, ekibim ve ben Epidermolysis Bullosa'nın etkilerini azaltmak için hücre ve gen terapisi geliştirdik."

"Epi-ne?" Cato kaşlarını çatı.

"Epidermolysis Bullosa," diye açıkladı Belle sabırla, "deri ve mukoza zarlarının son derece kırılgan olduğu, küçük sürtünme veya travmalarda bile ağırlı kabarcıklara ve yaralara neden olan bir grup nadir genetik deri hastalığıdır."

"Peki bunu nasıl tedavi ettin?" Franco merakla sordu.

Belle gülümsedi. "EB genetik mutasyonlardan kaynaklanır. Cildin kırılganlığından sorumlu hatalı geni düzeltmek için gen düzenlemesini, özellikle de CRISPR-Cas9'u kullandık."

Cato ve Franco ona sihir yapmış gibi baktılar. Aslında *yaptığını biliyordum*. Gen terapisi kolay değildi.

"Vay canına, İngilizce konuştuğunu biliyorum ama ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Franco. "Yine de kulağa çok hoş geliyor."

Çenemi kapalı tutmak için biramdan bir yudum daha aldım. Sorularım vardı. Neden kök hücre temelli tedaviler kullanmıyorlardı? Uzun vadeli sonuçlar neydi? Peki ya hedef dışı etkiler?

Lanet olsun!

Kes şunu Mick. Artık bir bilim adamı değilsin. Artık bir plaj .

Çok iyi bir tane.

Ama ilgimi çektiğini de inkâr edemezdim. Eski hayatımı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ve şimdi düşünmeye başlamayacaktım. Belle bir sebepten dolayı gömdüğüm şeyleri ortaya çıkarmadan önce onu bu adadan çıkarmalıyım.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Eski amacım hakkında konuşmayı bırakması için ona sordum.

Geğirdi ve ağzını kapattı. "?" "Abartmak ister misin, Babycakes?"

"Benim... mayom yok," dedi, belli ki emin değildi.

"Mayo yok, sorun değil." Ayağa kalktım ve soyunmaya başladım. Tamamen çıplak olduğumda ona göz kırptım. Sikime baktı ve ben de kendimi tutamayıp kendini beğenmiş bir şekilde başımı salladım. "Biliyorum. İyi bir boyut."

"Tanrım!" Gözlerini kaçırdı. "Üzerine bir şeyler giy."

"Yüzerken giysilerimin kuru kalmasını tercih ederim," diye takıldım.

Gözlerini devirerek bana baktığında, tekmeden atlamadan önce ona ince yapılı kıcımlı göstermek için arkamı döndüm. Sırt üstü yüzerek sudan onu izledim.

Güneşin altında sürüklenmek özgürleştiriciydi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?" Meydan okudum.

Derin bir nefes aldı ve ardından sütyen ve külotuna kadar soyundu, bir an tereddüt etti, sonra mavi suların en mavisinde bana katıldı.

"Güzel kış," diye seslendi Franco takdirle. "Çok güzel bacaklar," diye ekledi Cato.

Belle bana doğru yüzdü ve yaklaştığında yüzümü ona döndüm. "Bana katılabildiğine sevindim."

Küçük bir dalga onu yerinden oynattı ve ikimizi de sabitlemek istercesine belini kavradım, ama sadece ellerimin onun üzerinde olmasını istiyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı. "I...." Bir şey söyleyecekti ama aval aval memelerine baktığımı görünce sözleri kesildi; suyun şeffaflaştırdığı bej sütyeninden areolaları açıkça görünüyordu.

Kızardı ve ben de sırtıtmaktan kendimi alamadım. "için biraz geç kaldın, Babycakes." Bir elimi aşağı kaydırıp kıcımlı avuçladım ve onu kendime çektim.

"Ah... bu biraz fazla samimi oldu," sesi titriyordu.

"Evet," diye kabul ettim, kalçalarımı hafifçe doğru iterek ereksiyonumu hissetmesine izin verdim. Bir kadın beni bu kadar çabuk ateşlendirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı ve aramızdaki gerilim daha da arttı.

Başparmağımla yanağını okşayarak ıslak saçlarını yüzünden çektim. "Belle, sevişmek ister misin?"

"Ne?" Kollarımın arasında kıpırdandı, telaşlanmıştı.

Güldüm, gitmesine izin verdim. Hiç şüphe yok ki, bu kadın kendi tarzının dışındaydı. Bu, laboratuvarında yaşayan ve muhtemelen tüm heyecanını petri kabında yaşayan bir kadındı. Tabii birkaç kadeh içki içip

-Sonra belki kusmadan *önce* biraz gevşemiştir.

"Ben açık sözlü bir adamım ve senin seksi olduğunu düşünüyorum." Ses tonum aramızdaki sıcaklığın ve etrafımızı saran ılık suyun aksine serindi.

Denge için bir elini omzuma koydu, belli ki suyun içinde benim kadar rahat . "Ben... Ben senin gibi erkeklerle seks yapmam," diye itiraf etti, bacakları benimkilere dolanmıştı.

Kalçaları sikime sürtünürken inledim. Kahretsin, ama bu iyi hissettirdi.

"Neden? Benim gibi adamların nesi var?"

Belle boğazını temizledi, sesi tereddütlüydü. "Şey... mesele şu ki, benim bir tipim var. İnekler. Bilirsiniz, bilim insanları. Sen benim ligimin çok dışındasın, Kaptan Mick."

"Sana evlenme teklif etmiyorum, sevgilim. Sadece ateşli bir sikiş olacağını söylüyorum."

Yanakları tekrar kızardı, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Utangaç olduğunda çok tatlı oluyordu. Genelde gergin ve deneyimsiz tiplerden kaçardım. Ama Dr. Isabelle "Belle" Volnay'de beni kendine çeken bir şey vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey.

"Bir öpücükle başlamaya ne dersin?" Ben önerdim.

Belle sertçe yutkundu. "Hayır."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Belki onu yanlış anlamıştım.

"Hayır mı?" "Dişlerimi fırçalayana kadar olmaz," diye kaçırdı.

"Ne?"

"Az önce kustum ve bira içtim. Kokuyorum... şey, seni öpmek isterdim ama dişlerimi fırçalayana kadar olmaz." Sanki bir öpücüğü geri çevirmek yerine bir çay davetini kabul ediyormuş gibi ilkel bir şekilde konuşuyordu.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye .

Yüz ifadesi sertleşti ve içimde bir şeyler kıpırdandı. Boston'dan ayrıldığımdan beri pek çok kadınla birlikte olmuşum ama hiçbirini

Belle. Sevimli, inatçı ve bazı nedenlerden dolayı tamamen karşı konulmaz.

Bana ne oluyordu böyle? Daha da önemlisi, bu kadın bana ne yapıyordu?

"Sana yardım edeyim," diye sııttım.

"Ne? Diş macunun var-"

Daha sözünü bitiremeden onu suyun altına batırdım ve beş saniye kadar orada tuttuktan sonra tekrar yukarı çektim. Gözleri öfkeyle parlayarak sıçradı.

"da neydi böyle?" diye nefes nefese kaldı.

"Ağız gargarası, Reef Harbor tarzı." Göğüsleri göğsüme çarpacak şekilde onu kendime çektim. O itiraz edemeden ağzımı onunkinin üzerine kapattım.

Tadı okyanus gibiydi ve çok daha tehlikeli bir şeyin. Tadı *tatlıydı*. Dili meraklı bir kedi yavrusu gibi ürkekçe benimkine dokunuyordu. Sikimi yalayışı gözümün önüne geldi.

Yumuşaklığını kendime doğru çektim, onun da bunu benim kadar istediğinin farkındaydım. Nefesinin sığılığı, sertleşmiş meme uçları ve bana karşı kıvrılma şekli bana bu baş döndürücü tutkuyu hissetmekte yalnız olmadığımı söylüyordu.

"Mick," diye itiraz etti. "İnsanlar bizi görebilir."

Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım. "Kimse yok, sadece Franco ve Cato var ve onların da umurunda değil."

Bir elini göğsüme koydu ve dudaklarını yaladı. Kahretsin, ama çok ateşliydi. "Umurumda."

Yüzünü kavradım ve başparmağımla şişmiş dudaklarını okşayarak ıslanmalarını sağladım. Dili dışarı çıktı ve benim tadıma baktı ve aynı anda yeşil kedi gözleri fırtınalı bir hal aldı. Daha önce hiçbir sevgilimde böyle bir şey görmemiştim. Son derece duyarlıydı.

Tekneye doğru baktı ve arkadaşlarımla, ukala heriflerin, bize arkalarını döndüklerini gördü. Onlar etraftayken ilk kez bir kadını elime almıyordum ama ilk kez onu benim gördüğüm gibi görmemelerini önemsiyordum, tahrik olmuş ve arzuluyordum.

Ne oluyor lan?

Ben daha bu düşünceyi sindiremeden elleri boynuma dolandı ve bu ihtiyacım olan tüm cesareti verdi. Başımı eğdim ve dudaklarının nemini yakaladım, beni içeri alırken boğazımda alçak sesle inledim.

Birbirimizi açlıkla emerken, öperken, ısırırken ikimizin de nefes alışları düzensizdi ve arzunun sessizliğinde yüksek sesle duyuluyordu.

Ellerim onun nemli, kumral saçlarına gitti ve boğazına erişebilmek için başını çektim; bunu yaparken ereksiyonumu kalçalarının arasına ittim. Bizi ayıran tek şey onun seksi k lotuydu.

Tadı bal gibiydi. Evet, aklımı kaçırıyordum. Byron ne kadar şiirsel konuşursa konuşsun, hiçbir kadının tadı bal gibi olamazdı. Ama bundan daha fazlasıydı, umutsuzca altımda olmasını istediğim bir kadın gibi tadı vardı. Genellikle, kabul edebilir ya da bırakabilirdim - ve uzaklaşmak, reddedilmekle başa çıkmak ya da bir kadından hoşlanmadığımı öğrenmekle ilgili hiçbir sorunum yoktu. Ama bu sefer öyle olmadı. Beni geri çevirmesi gibi bir seçenek yoktu.

Kı ını avuçladım, onu yukarı çektim ve o da bacaklarını belime doladı.

"Aferin kızıma," diye homurdandım ve sıcaklığını, samimiyetini severek ona doğru ittim.

Neyi? Samimiyet mi?

Neredeyse onu bırakıyordum ama beni tekrar öptü ve kendimi kaybettim.

Uyarılmıştı, zevkten boğuluyordu ve onu bu hale getirdiğim için kendimi kral gibi hissediyordum. Ellerimi serbest bıraktım ve göğüslerini avuçladım. Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı.

"Mick," diye inledi.

"Evet, Babycakes. Biliyorum."

Göğüslerini sıktım. Muhteşem bir avuç gibiydiler. Meme uçları b z şm şt  ve kalçaları benimkilere çarpmaya başlayana kadar onları sıktım. K lotunu kenara kaydırıp i ine girmek istedim ama prezervatif takmamıştım ve taktığım prezervatif de teknede şortumun içindeydi. Çok uzaktaydı.

S tyenini aşağı ittim ve meme uçlarını tatmak için başımı eğdim. Evet. Kahretsin, ağzımda çok iyi hissediyordu; çıkardığı iniltiler gelmiş geçmiş en iyi müzik gibiydi.

Uyarılmışlığımı ona karşı öğütmeye devam ettim ve bacakları bana karşı sıkıldı. Aynı anda ağzımı onunkinin üzerine kaydurdım; amını avuçladım.

"Daha fazla," diye nefes aldı.

"Sana daha fazlasını vereceğim," diye yemin ettim ve iki parmağımı i ine soktum. Sıkı, sıcak, ıslaktı ve... nabzının etrafımda attığını hissettim. Ellerimi iyi kullanıyordum ama *o kadar da* iyi değildim. Genellikle biraz çalışmam gerekirdi.

bir kadını boşaltmak için. Ama bu kadın etrafımda patladı, alnını benimkine dayarken miyavlamaları alçaktı ve devam etti.

"Senin içinde olmak istiyorum," diye mırıldandım. "Koruma mı?"

Gözleri artık bulanıktı ve ben kontrolümü kaybediyordum. Bunu *hiç* yapmamıştım ama umurumda da değildi. Onun içinde olmak istiyordum. Sikiimin üzerine boşalmasını hissetmek istiyordum. İstedim....

"Prezervatif," dedi kararlı bir şekilde.

İçimi çektim, onu eldivensiz becermek istediğim için kendimle eğleniyordum. Aklımı kaçıırıyordum.

Onu usulca öptüm ve bacaklarının benden uzaklaştığını hissettim. Onu belinden tuttum. "Benimle eve gel," dedim.

"Tamam," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Ama sonra beni bir kez daha boşaltmalısın."

"Bir kez daha mı? Babycakes, amını mahvedeceğim."

Dudaklarını yaladı. "Bana neler yapabileceğini göster, Kaptan Mick."

BÖLÜM 4

seksi altlar

BELLE

S O, bana gösterdi.

Mick Bottom nasıl sikişeceğini biliyordu... bir porno yıldızı gibi.

Her şeyden önce *büyük* bir siki vardı. Devasa değildi ama kalın ve uzundu, içimin derinliklerine kadar giriyordu ve daha önce hiçbir şey içimde bu kadar iyi hissettirmemişti, aşırı donanımlı anatomik olarak yanlış tavşanım bile.

Beni *iki kez* boşalttı ve bu okyanusta benim için yaptıklarından sonraydı. O kadar minnettardım ki önünde diz çöktüm. Ben öyle herkese oral yapan bir kız değildim, sadece hak edenlere oral yapardım ve Kaptan Mick'in koca aleti kesinlikle bunu hak ediyordu.

"Kahretsin," diye tısladı onu dibinden ucuna kadar yaladığımda ve sonra dilimi ereksiyonunun başının etrafında döndürdüğümde.

Bir elini başımın üzerine koydu, ben onu taşaklarına kadar yalayıp sonra tekrar yukarı kaldırırken, sikiinin yarısını ağızıma alırken kafa derimi ovuşturdu.

"Taşaklarımı yala," diye talimat verdi.

Mick'in bu yönünü seviyordum; kontrolü eline almıştı. Bunun erkekler için kolay bir şey olmadığını bilecek kadar çok erkekle seks yapmışım ve birçoğu sadece etrafta takılır (takılmak önemli bir kelime) ve kadının boşalmasını ve onu boşaltmasını beklerdi. Mick de katıldı.

"Daha sert em, Belle." Başımı tuttu ve boğazımın arkasına vurarak ağzımı sikti. Ağzıma boşalması için hazırlanmıştım ama boşalmadı. Onun yerine çekip beni kanepeye attı.

Önce başıyla bacaklarımın arasına daldı ve *tekrar* amımı yalamaya başladı. Sizi yemeyi seven bir adam tanrıların bir hediyesiydi ve ona durmasını söyleyecek değildim. Bana oral seks yapan erkekler olmuştu ama her şeyde olduğu gibi, sadece yalamanın ve emmenin yeterli olmadığını pek kimse bilmiyordu; klitorisi *bulmalı* ve... evet, Mick'in yaptığı gibi emmeliydiniz.

Dişlerini kullandı ama bu acı verici değildi, sadece başka bir zevk ısırtıydı. Klitorisimi ısırdı ve sonra dilini o sinir yumrusu üzerinde ileri geri hareket ettirerek yatıştırdı.

İki kez geldim, bu yüzden muhtemelen bir daha olmayacağını biliyordum.

Ama daha önce Mick gibi bir erkekle sevişmemiştim, bu yüzden tekrar boşaldım, o da prezervatif taktı ve ben zirveye ulaşır ulaşmaz içime girdi.

"Sikimi çok iyi sağlıyorsun, Babycakes." Beni öptü, ben de kendi tadıma baktım ve bunu kaçınılmaz bir şekilde erotik buldum.

O geldiğinde gözlerimi kapattım ve uyuyakaldım. Günlerdir doğru düzgün uyumamıştım, sonra akşamdan kalma oldum ve şimdi vücudum doydum ve tatmin oldu. Sadece biraz-

"Babycakes, otele dönme vaktin geldi." Gözlerimi açtığımda Kaptan Mick bana gülümsüyordu.

Beni muydu? *Siktir et.*

Bütün gece uğraşmıştık ve okyanusun üzerindeki pembe ve turuncu gökyüzünü görebildiğim için şafağın söktüğünü tahmin ediyordum.

" kaç?" Kanepeye uzandım, uykulu hissediyordum.

Genelde çıplaklık konusunda rahat değildim ama yaptığımız onca şeyden sonra kendimi oldukça özgür hissediyordum.

"Bacaklarını aç, Babycakes, seni bir istiridye gibi yememe izin ver."

Kelimelerle arası çok iyiydi!

"Gitme vaktin geldi."

Vay, vay, ne kadar inatçıyız değil mi?

"Kaptan, duşa ihtiyacım var."

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Duş bozuk." "Ne zamandan beri?"

Hadi ama, beni buradan çıkarmak için duşu berbat etmedi, değil mi?

"Buraya taşındığımdan beri. Benim duşum şelale. Orada duş almak ister misin?"

Tembelce ayağa kalktım. "Kulağa hoş geliyor. Yolu göster."

Ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine kaydurdım ve giyecek bir şeyler aradım. Tişörtü yerdeydi, ben de onu aldım ve başımın üzerine geçirdim. Dizlerime kadar geldi ve zevkle mırıldandım. Az önce hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamla seks yapmışım ve şimdi sanki bir aşk romanıymış gibi onun tişörtünün içindeydim.

"Bebeğim, gitmen gerek. Yapmam gereken işler ve gereken yerler var."

Bebeğim? Babycakes'e ne oldu?

"*Bebeğim*, temizlenebilmem için beni şelaleye götürmen gerek. Gitmemi istediğini biliyorum. Duş alıp bir fincan kahve içene kadar *gitmek* istemiyorum."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Senden gitmeni istiyorum."

"Biliyorum. Ama ben istiyorum. Bana istediğimi ver ve sonra Saçımdan çekileceğim."

Onun görgüsüz davranışları hakkında büyük bir yaygara koparmamama şaşırdığını biliyordum, ama ineklerle ve bilim adamlarıyla yattığımı unutmuştu... aslında onların hiçbir görgü kuralları yoktu.

"Senin derdin ne lan?"

Sırıttım. "Ne kadar zamanın var?"

İç çekti. "İyi. Su soğuk olacak." "Soğuk iyidir."

"Havluya ihtiyacınız olduğunu varsayıyorum?"

"Ve sabun," dedim ona evinden çıkarken... *kulübesinden* mi? Yatak odası olmayan, gerçek bir sahil kulübesiydi. Mick dışarıda bir hamakta uyuyordu. Bu şimdiye kadarki en havalı şeydi. Seks yaptığım bu ateşli plaj serserisini kız kardeşime anlatmak için sabırsızlanıyordum. Çok kıskanacaktı.

Dürüst olmak gerekirse ve beni şok eden bir şekilde, başka biri gibi davranıyordum. Telefonum kanepesinin yanında yerdeydi. Ona bakma, e-postalarımı ya da mesajlarımı kontrol etme zahmetine bile girmemişim. Ve bu daha önce *hiç olmamıştı*.

Tüm o harika seksten sonra kendimi gevşemiş hissediyordum.

Kitaplar da bundan bahsediyordu. Yatakta hiçbir zaman bir erkeği gerçekten aramayan biri için (çünkü bu her zaman bir

), artık eve yakın düzenli bir tedarik bulmam gerektiğini biliyordum. Bu sihirdi!

Okyanus dalgaları usulca sahili okşuyordu. Kuşlar ve doğanın sesi dışında sessizlik vardı.

Kaptan Mick kötü bir nezaketle bana bir havlu fırlatmıştı. Havluyu yakalayıp boynuma astım ve kendimi onun *arkasında* yürürken buldum. Sırf götlük olsun diye, olması gerekenden daha hızlı yürüyordu. Bu kötü bir şey değildi çünkü adamın mayoyla örttüğü güzel bir kıcı vardı.

"Hey, Usain Bolt, ," diye .

" et," diye mırıldandı bana dönüp bakmadan.

"buradan gitmeyeceğim," diye uyardım onu.

O zaman dediğimi yaptı ve dönüp bana baktı. "Yapışkan kadınlardan hoşlanmam."

"Sana yapışmıyorum dostum. Sadece bir duşa ve kahveye ihtiyacım var." Bu süper özgüvenli kadın da kimdi? Eğer sefahat dolu bir seks gecesi beni bu kadar iyi hissettirebiliyorsa, bir bildiri sunmadan hemen önce Kaptan Mick'ten biraz almalıydım çünkü onu top sahasının dışına çıkarabilirdim.

Sihirli elleri olan adam başını salladı. "Mutfağımı gördün; kahve yapabileceğin bir yere benziyor mu?"

Ona göz kırptım. "Beni kahvaltıya götürmeni istememin nazlı bir yoluydu bu."

Kendini tutamamış gibi başını salladı ve dudakları kıvrıldı. Kendine rağmen eğleniyordu. "Kahvaltı mı? Kahve istediğinizi sanıyordum. Çekingen de değilsiniz; tam bir baş , Dr. Volnay."

Ben de fikirdeydim. "Ailemdeki en mantıklı kişi benim." "İyi ki *hiçbiriyle* tanışmayacağım."

Şaka yapmıyorum!

Mick'in şelalesi muazzamdı, cennetin özünü yakalayan bozulmamış bir doğa harikasıydı. Yoğun tropik bitki örtüsüyle çevrili bu çağlayan, seks Tanrım tarafından el üstünde tutulan iyi saklanmış bir sır gibi görünüyordu.

"Vay canına!" Gerçekten şaşırmıştım. Şelale dediğinde, bunun faydacı bir şey olacağını düşünmüştüm. Eğer yakınlarda böyle bir yerim olsaydı ve bu muhteşem havada yaşasaydım, çalışan bir duşum da olmazdı.

"Burası bir *sır*. Kimseye bundan bahsetme. Neredeyse gözlerini bağlayacaktım ama aklına bir şey gelmesini istemedim," diyerek bana ters ters baktı.

Gülümsedim. "Hadi ama Kaptan Mick, benden *hoşlanıyorsun*. Bu yüzden süper gizli yerinizi benimle paylaşıyorsunuz."

"Senden kurtulmanın tek yolu bu gibi görünüyordu, Babycakes," diye homurdandı Mick.

Evet! Bana yine Babycakes diyordu.

Şelaleye yaklaştıkça hava, akan suyun senfonisi ve egzotik kuşların şarkılarıyla canlanıyordu. Güneş ışınları yeşilliklerin arasından geçerek çağılayan suların üzerinde büyümlü bir ışık ve gölge dansına neden oluyordu. Çevredeki kayaları süsleyen canlı kır çiçekleri, yemyeşil manzaraya renk katıyordu.

"Bu *delice... delice*." Huşu içinde etrafıma bakındım. "Yani, uzaktan harika görünüyor, ama *burası... burası* şimdiye kadar bulunduğum en iyi yer."

"Duşumu birine anlatırsan seni pişman ederim, Babycakes," diye uyarısını Mick, sörf şortunu çıkarıp muhteşem bir şekilde çıplak dururken.

Şelale yukarıdaki yüksekliklerden zarif bir şekilde iniyor, yosun kaplı kayaların üzerinden birkaç kat halinde yuvarlanıyordu. Her katman davetkâr kristal berraklığında bir havuz oluşturunuyordu.

Mick'in gömleğini çıkardım ve çıplak olarak ona katıldım. Bu şekilde hissetmenin verdiği özgürlük sarhoş ediciydi. Elinde bana uzattığı bir kalıp sabun vardı. Lavanta gibi mi kokuyordu?

Sabunu ondan alırken, "Esansiyel yağ kullanan birine benzemiyorsun," dedim.

"Bunları Madam Cedella yapıyor. Bana ne verirse onu kullanıyorum."

Sabunu aldım ve ellerimin arasında ovuşturarak köpürttüm. "Doğada, olması gerektiği gibi yıkanmanın hayret verici bir yanı var." Sabunu ona geri verdim ve döndüm. Kendime güvenim en üst düzeyde. "Sırtımı yıka."

Çağılayan suyun ritmik sesi ve yaprakların yumuşak hışırtısı beni huzurlu bir ortama götüren bir ambiyans yarattı. Burada zaman yavaşlamış gibiydi ve bu vahanın huzuruna ve büyüüne kendimi tamamen kaptırmamı sağladı.

"Sen çok güzel ve seksi bir kadınsın." Elleri kalçalarımın altına inip kışımı kavradı. "Kayaya yaslan, Babycakes."

İstedikini yaptım, su üzerimden akıyordu. İçime girerek beni şaşırttığında inledim. Sabun kalıbı kayanın üzerine düştü.

Mick yavaşça, *çok* yavaşça içime girip çıkarken ayakta duruyorlardı.

Elleri göğüslerimi kapladı ve sıktı. Nefesi kulağıma sıcak geliyordu. "Boşaldığında beni o kadar sert sağıyorsun ki, beni takip etmekten başka çarem kalmıyor, biliyor musun?" Sesi boğuktu, sanki konuşmak için aşılmaz bir çaba harcıyormuş gibiydi.

"Mick," diye inledim eli amımı kapatırken. Hareket edemiyordum. Beni sıkıca tutuyordu ama ellerimi dayadığım taşların desteğine ihtiyacım vardı, bu yüzden kığım dışarı çıkıyordu ve beni işgal etmesine izin veriyordum.

"Evet, Babycakes," diye homurdandı, parmakları klitorisimle oynuyordu. "Çok iyi hissediyorsun. Islak, çok ıslak."

"Bir şelalenin altındayız," diyebildim şaşkınlıkla.

"İçiniz sıcak ve ıslak." İticileri daha az koordineli hale geldi, ama dün geceye kadar bir efsane olduğunu düşündüğüm G noktama çarpıyordu.

"Belle, oraya gitmelisin. *Şimdi*."

Vücudum onun emri altındaymış gibi, oraya ulaştım, vücudum serbest bırakılmakla titreşiyordu. Beni kayaya çarptı ve sıyrık ya da çizik umurumda bile değildi. Bu coşku hissi eşsizdi.

Boşaldı, alnı omzuma yaslandı. "Tanrım! Hiç bu kadar sert boşalmamıştım."

Benimle değil, sadece kendisiyle konuştuğunu sanıyordum. Gülümsedim, sıcak hissediyordum ama içime boşaldığı için değil.

Oh, oh, Belle, dikkatli ol. Bu bir sahil romantizmi; bulur bulmaz Cambridge'e gidiyorsun... Kahretsin, tüm bu heyecan içinde Dr. Nicholas Augustus'u unutmuşum. Hayatlar tehlikede. Onu bulmak zorundayım.

Bu düşünceler beni ayılttı ve Mick'i yerinden oynatarak hareket ettim. "Lanet olsun. Lanet olsun," diye bağırdı.

Döndüm. "Ne?"

"Lastik takmadım."

"Lanet olsun. Allah kahretsin," diye bağırdım ve dölünün şelaleden akan suyla birlikte kalçalarımın aşağı süzülüşünü izledim.

"Ben temizim," dedi usulca.

Alay ettim. "Herkesle yatıyorsun."

"Prezervatif olmadan asla seks yapmam," diye karşılık verdi. "Evde son kan testi sonuçlarım var."

"Ve Tanrı bilir o zamandan beri kaç kadınla yattın," diye iç geçirdim. "Test yaptıracağım."

"Bu senin ayrıcalığın. Ama iki hafta önce test yaptırdığımdan beri ilk kez sen test yaptırıyorsun."

"İki haftadır bekar mısın?"

Kaptan Mick üzgün görünüyordu. "Turist sezonu değil, Babycakes. Ve burada yaşayanlara bulaşmamaya çalışıyorum - burası bir ada ve işler kötüye gittiğinde oldukça klostrofobik olabiliyor... ve tek gecelik bir ilişkiden fazlası söz konusu olduğunda işler *her zaman* kötüye gider."

Ona ve kendime kızarak başımı salladım. "Onları nasıl seçeceğimi biliyorum."

"Bu her iki taraf için de geçerli, Babycakes. Temiz misin?"

"Keşke bu tür şeyler hakkında endişelenmesi gereken bir kadın olsaydım. En son biriyle yattığımda... yani bir yıldan fazla oldu ve o zamandan beri, normalde kadınların yılda bir kez olduğu gibi test edildim, dürtüldüm ve dürtüldüm."

Bana boş boş .

"Buna pap smear ve yıllık muayene deniyor."

"Hastalıkların yanı sıra, sevgilim, şunu da göz önünde bulundurmalıyız-"

"Doğum kontrol hapi kullanıyorum," diye kestim. "Nasıl bu kadar... sorumsuz olabiliriz?"

"Çok özür dilerim. Ben ... yani *hiç*... söylemeye çalıştığım şey şu ki, ben hiç çıplak kalmadım. Ben sadece...senin kışın...." Mick yenilgiyle ellerini kaldırdı ve sonra kasvetli bir şekilde ekledi, "Belle, bu daha önce hiç olmadı."

"Gerçekten mi?" Buna inanmakta güçlük çekiyordum.

Büyük kötü Kaptan Mick, küçük Belle tarafından aklını kaybedecek ve prezervatifini unutacak kadar baştan mı çıkarıldı?

Belki de siktiği tüm kadınlara yapmıştır. Tanrım! Umarım bana kronik bir şey vermemiştir, sadece bir antibiyotikle düzeltebileceğim bir şey.

"Evet," diye havladı

Mick. "Yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Tanrım! Neden bu konuda yalan söyleyeyim ki?"

Ah, siktir et! Eve gidip test yaptıracak ve oradan devam edecektim. Harika seks buna değerdi... bana HIV, genital herpes bulaştırmadığı sürece... lanet olsun!

Omuz silkdim. "Yani... bana kötü bir hastalık bulaştırmadığın sürece, bu biraz... Bilmiyorum; bana karşı koyamaman beni seksi hissettiriyor."

"Çok seksisin." Mick beni tekrar kollarına çekti.

"Sanırım tekrar temizlenmem gerekiyor," dedim muzipçe, ciddi meseleleri bir kenara bırakarak.

Ama ciddi şeylerin peşini hiç bırakmıyorsun? Sana neler oluyor, Belle?

Adanın büyüü. Bir büyüünün etkisi altındayım.

"Dur sana yardım edeyim." Mick sabunu almak için dizlerinin üzerine çöktü. "Destek için omuzlarıma tutunsan iyi olur."

İstedigini yaptım ve sabahki ikinci orgazmımın tadını çıkardım.

BÖLÜM 5

Kertenkelelerin dipleri var mıdır?

MICK

"Dün gece onunla yatmadın mı zaten?" Franco elinde bira, Belle'in Madam Cedella ile hararetli konuşmasını izlerken sordu. Üzerinde son derece seksi beyaz bir yazlık elbise vardı ama asıl *seksi* olan sandaletleriydi. Güzel, yüksek ve kayışlıydı, bu da onu becerdiğimde yanlarıma dolandığını görmek istememe neden oldu. Ama bu bir tekrar olacaktı ve onu *hâlâ* istediğim için Franco kadar ben de şaşkındım.

Cato, "İkinci bir tane alacağını düşünmemiştim," diye .

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ve onu yarışlara *yanında mı götürüyorsun?*" Riri bar tezgahını sildi, kaşlarını kaldırdı. "Şu İspanyol kızı hatırlıyor musun?"

Cato ve Franco başlarıyla onayladılar.

Evet, onu hatırlıyorlar. O fiiiiiineeee! Ve klinik olarak deliydi.

"Adadan ayrılmayı reddetti," dedim rahatsız bir şekilde.

Cato ıslık çaldı.

"Evet, evet." Biramdan uzun bir yudum aldım. "O..." Riri'nin barmeni Sam'in Belle'e içinde şemsiye olan renkli bir içki uzattığını görünce duraksadım, "Riri, hayatım, Sam'e söyle ona içecek bir şey vermesin. Bu kız içine bir şey kaçtığına *deliye* dönüyor."

"O yetişkin bir kadın, dostum; içmesine engel olmayacağım. Sen de içmemelisin. Ayrıca, kız arkadaşının *locasını* sevdiğini sanıyordum," diye geçti RiRi.

"Hayır, onları çılgınca sevmedim. Ben onları *kolay* severim," diye karşı çıktım.

Şimdi, Dr. Isabelle Maria Volnay'ı çok fazla sorun yaşamadan yatağa soktuğum için o kadar da zor olmadığını düşünebilirsiniz ama *kolay* değildi. O... eşsizdi. İnek ve güzel. İnek ve seksi. Zeki ve komik. Muhteşem bir Frankenstein gibiydi - bir kadında isteyebileceğim her şey.

Sonra patlayıcı seks vardı. Bunu tarif etmenin başka yolu yok. Hayatımda ilk kez prezervatifsiz bir kadınla birlikte olmanın şokunu hâlâ üzerimden atamamıştım. Nişanlıyken bile prezervatif kullanmıştık çünkü Mia'nın doğum kontrol haplarına alerjisi falan vardı. Ve onun da sadakate alerjisi olduğunu acımasızca fark ettim. Şimdi bir kalp cerrahıyla evliydi ve büyük bir evi, iki buçuk çocuğu ve bir köpeği vardı ve Connecticut'ta yaşıyordu. Mia'yı her düşündüğümde gülümsüyordum çünkü daha iyi bir anlaşma yaptığımdan emindim. Çocuk yok. Evim yoktu. İş yok. Köpek yok... Gerçi bir köpeğe hayır demezdim. Köpekler havalıydı!

RiRi'yi "Bir daha kustuğunda senin sorunun olacak," diye uyardım. "Hayır. Onu buraya sen getirdin; o tamamen senin, *Babycakes*."

"Evet, Babycakes'in nesi var?" Cato bilmek istedi. "Genelde bebeğim dersin çünkü isimlerini bilmiyorsundur."

"Aşık olmuş." Franco inanamıyordu ve tek inanmayan o değildi. Lanet olası bir bilim adamına ilgi duymama şaşırmıştım.

Ama öyle giyinmiyor, ayakkabıları bir inek gibi değil ve kesinlikle öyle sevişmiyor ya da konuşmuyor, dedi omuzlarıma binen şeytan. Benden düzgün olmamı isteyen haleli pisliği uzun zaman önce yerinden etmişti. İyi ki kurtulduk!

Cato, "Her erkeğin bir zamanı vardır," dedi ve ardından bir kadeh tekila içti.

"Ben aşık *değilim*," diye itiraz ettim pek ikna olmadan.

Öyle ?

Mesele şu ki, o benim tipim değildi. *O zamanlar* bile toplumun üretken bir üyesiye, tipim şık, sofistike ve zarifti. Toplumun üst tabakasından geliyorlardı. Bilim insanı *değillerdi*; mankenlik, moda dergisi editörlüğü, sosyetiklik gibi meslekleri vardı. İçkilerini tutabiliyorlardı, kusmuyorlardı ve benimle nişanlı oldukları konusunda yalan söylemiyorlardı. Klas insanlardı. Mia gibi. Belki de şık kelimesi yanlıştı çünkü onu kişisel antrenörü tarafından arkadan çivilenirken bulduğumda hiç de şık görünmüyordu. Ne kadar klişe!

Kadınları vücutları, tarzları ve rahatlıkları için seçerdim. Genelde Victoria's Secret mankenleri gibiydiler -kendine yeten, deneyimli ve içkiyle başa çıkabilen. Sanırım benim de bir tipim vardı ve benimki Reef Harbor'da iyi vakit geçirmek için bulunan ve sikimin üzerinde zıplamaktan mutlu olan boş sosyete tipleriydi.

Belle bana bindiği için mutluydu, kendime hatırlattım. Ama *onlar* gibi değildi, sadece sevişmek ve iyi vakit geçirmek isteyen kızlar gibi. Boş biri değildi. Onu araştırmıştım ve başarılı bir bilim adamıydı. Ayrıca *beni* arıyordu, bu da onu *istenmeyen kişi* yapmalıydı ama kendime engel olamadım. Bara beni beceren ayakkabılarıyla girdiğinden beri onu istiyordum. İlk görüşte şehvet Reef Harbor'da yeterince yaygındı ama genellikle kabul edebilir ya da bırakabilirdim. Belle'i görmezden gelemiyordum. O... *sik beni*, bir masanın üzerine çıkıp *Shake, Shake, Señora*'da dans ediyordu.

Belle'in kolları gökyüzüne uzanıyor, kalçaları bardaki tüm gözlerin ona yapışmasına neden olan pervasız bir terk edilmişlikle sallanıyordu. Beceriksizce, sarhoş edici bir ritimle dönerken, son çekingenliğini de atar gibi seksi sandaletlerini teker teker çıkarırken, kahkahası müziğin üzerinde vahşi ve özgür bir şekilde çınılıyordu.

Dr. Isabelle Volnay, LinkedIn'deki fotoğrafında mükemmel duruşu, her saç teli yerli yerinde, bir bıçak kadar keskin haliyle *bu* kadın değildi. Bu Belle'in serbest bırakılmış haliydi. Saçları omuzlarına dökülüyor, yanakları kızarıyor, gözleri görmeye aç olduğumu fark etmediğim bir neşeyle parlıyordu. Onun hayatını yaşamıştım ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Hiç onun gibi saçlarımı serbest bırakmamıştım.

"*Shake, shake, Señora!*" diye şarkıya eşlik etti, beni işaret etti, bana meydan okudu, beni yörüngesine çekti. Bütün salon ona tezahürat yapıyor, alkışlıyordu ama bir an için sadece ikimiz varmışız, sanki sadece benim için dans ediyormuş gibi hissettim.

Ve lanet olsun ki kalbimin yıllardır olmadığı kadar hızlı çarpmasına neden olmadı. Bu kadın -bu çılgın, kaotik, imkânsız kadın- tanıdığım hiç kimseye benzemiyordu.

RiRi, "Onu masamdan kaldır Mick," diye emretti.

Belle'i itfaiyeci tarzında omzumun üzerinden kaldırırken sırttım. Bir çığlık attı, kıpırdandı ve sırtıma vurdu, kahkahaları barda yankılandı.

"Hey! Eğleniyordum!" diye itiraz etti, yüzü alkol ve dans kızarmıştı.

Kıçına sert bir şaplak attım. "Biliyorum, Babycakes. Ama elimde daha da iyi bir şey var. Sana Reef Harbor'ın sunduğu en iyi eğlenceyi gösterme zamanı. Hiç kertenkelelerin yarışını izledin mi?"

Bir an hareketsiz kaldığını hissettim, sonra sesindeki şüpheciliği duydum. "Şaka yapıyorsun."

Onu yere bıraktım ve göz kırptım. "Franco, Cato, yarışlara geliyor musunuz?"

Tembelce ayağa kalktılar ve birlikte *piste* doğru yürüdük.

Belki de buna *pist* demek abartı olurdu. Elimizde çakıl taşları, dallar ve eski bir tesisat işinden ödünç alınmış gibi görünen bazı derme çatma tünellerden oluşan küçük bir düzenek vardı.

İnsanlar bahis oynuyor, bahisçi Pablo da durmadan para alıyor ve not tutuyordu.

"Oynuyor musun *dostum*?" diye sordu sahte ada aksanıyla. Pablo aslen New Jersey'liydi ama rasta saçlarını ve Bob Marley tavrını benimsemişti.

"Tabii, Baby Blue Eyes'a yirmi dolar koy." Ona parayı uzattım.

Belle bana bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten ciddi misin?"

"Elbette," diye açıkladı Cato. "Kertenkele ırkları Resif Limanı'nda kutsaldır."

"Evet," diye kabul etti Franco. "Yeşil Geiko için bana on yaz." Sonra bana döndü. "Beni görebilir misin *dostum*? Nakitim yok."

Franco'nun ne üzerinde ne de bankada nakit parası vardı. Ama bu işte iyi olduğumu biliyordu. Birkaç ömür boyunca kullanabileceğimden daha fazla param vardı.

"Bahse girmiyor musun?" Belle Cato'ya sordu. "Bahse girmiyorum," dedi Cato esrarengiz bir şekilde.

Yerliler etrafta toplanmış, nefeslerini tutmuş bekliyorlardı, hava Resif Limanı kertenkele yarışının getirdiği tuhaf, bulaşıcı heyecanla uğulduyordu. İkinci kulvarda, unvanını korumaya hazırlanan minik bir ödül boksörü gibi gerinen, kavgacı yeşil bir kertenkeleyi işaret ettim. "O benim Mavi Gözlü Bebeğim."

Franco Belle'e, "Sarı adam, o benim," diye bilgi verdi.

"Ama ona Yeşil Geiko mu deniyor?" diye merak etti.

"Mavi Gözlü Bebek'in gerçekten mavi gözleri yok ki, biliyorsun değil mi?" Franco cevap verdi.

"Bu... *gerçek* mi?" Belle hâlâ şaşkındı. O da yanıma sokulmuştu, sarhoş değildi ama çakırkeyif sayılırdı ve keyfi yerindeydi ama yine de aklı başındaydı. Onu bu şekilde tutmak istiyordum, böylece bu gece onu becerebilecektim. Yarından sonraki gün gidecekti ve onu bir daha asla göremeyecektim, bu yüzden üzerimde kaybolmadan önce içine girerek onu tenimin altından çıkarmam gerekiyordu.

Adadan ayrılacağı düşüncesi bana pek iyi gelmedi ama bu hissi görmezden geldim. İnkâr konusunda çok iyiydim. Bu konuda doktora yaptığım söylenebilir!

"Gerçek ve son derece ciddi." Ne kadar *ciddi* olduğumu anlatmak için gözlerimi dramatik bir şekilde kısmıştım. "Bu adamlar hayvanlar âleminin mazlum atletleridir. Kısa, vahşi hız patlamaları - gözünüzü kırparsanız kaçırsınız."

Bana gözlerini devirdi ama yarı sırtışının altında titreşen merak kıvılcımını yakaladım.

Pablo'nun düdüğü çaldığı anda kertenkeleler başlangıç çizgisinden minik, pullu roketler gibi fırladılar ve her biri finişe doğru koşmaya başladı. Tam bir kaostu. İnsanlar bahis ve tezahürat çılgınlıkları atarken, küçük kertenkeleler çakıl taşlarının üzerinden yuvarlanırken, derme çatma kemerlerin altından geçerken ve PVC boru tünellerde deneyimli Olimpiyatçılar gibi sürünürken kalabalık çılgınca bir kükremeye dönüştü.

Belle'in eğilmiş, yumruklarını sıkmış ve gözlerini piste dikmiş olduğunu görmek için ona baktım. Hepimizle birlikte bağırmaya başlaması sadece birkaç saniye sürdü.

"Bu senin mi?" diye bağırdı ve ikinci kulvardaki son dakika deparlarıyla tanınan alıngan küçük yeşil adam Baby Blue Eyesi işaret etti.

"Evet."

"Bunu sevdim." Gözlerini dördüncü kulvardaki güdük kuyruklu mazlum Speedy'ye dikmiş, sanki bir şampiyonluk maçındaymış gibi onun adını haykırıyordu.

Cato ona, "O hiçbir şey kazanamaz," dedi.

"Hadi, Speedy! Bu iş sende!" diye bağırdı, Cato'ya pek aldırış etmeden, sesi sırtlarını tokatlayan ve bira döken, hepsi de seçtikleri kertenkele için bağırان yerlilerin kakofonisinde kayboldu.

Üç bira içmiş olan Franco, buruşuk bir bahis kuponunu havada salladı. O kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki neredeyse ağlayacaktı.

"Haydi, Yeşil Geiko!" diye kükredi ve küçük sarı yarışçı bir çakıl taşına takılıp tökezledikten sonra hızlanarak toparlanırken yumruğunu havaya kaldırdı.

Dudaklarından sarkan sigarasıyla her zamanki gibi soğukkanlı olan Cato, sanki hepimizden üstünmüş gibi parmaklıkların üzerine eğilmişti, ki açıkçası öyleydi.

"Yürü, yürü, yürü, Speedy! Kaldır şu lanet kışını!" Belle bağırdı.

Kaşlarımı kaldırdım. Bir *My Fair Lady* hayranı.

Yanımda, Resif Limanı tozlu bir bataklıktan başka bir şey olmadığından beri bu yarışları izleyen iki eski toprak kıkırdıyor, kertenkeleler pistte debelenirken şapkalarını havada sallıyorlardı.

Belle'in gözleri piste kilitlenmişti. Speedy ne zaman bir kayaya takılsa ya da yoldan çıksa, Belle çılgınca gülüyordu. Kendini tamamen kaptırmıştı. Kalabalığın içinde avazı çıktığı kadar bağırان bir başka sestti. Ve bu hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Sonunda, Baby Blue Eyes ve Speedy bitiş çizgisine doğru başa baş geldiler ve tüm kalabalık nefesini tuttu. Belle kolumu tuttu, o kadar sert sıkıyordu ki kan dolaşımımı kaybedeceğimi sandım. Ve sonra -son, umutsuz bir hamleyle- güdük kuyruklu mazlum Speedy bitiş çizgisini bir saniye önde geçti.

Ortalık ayağa kalktı. Belle kollarını bana doladı, o kadar çok gülüyordu ki neredeyse nefesi kesilecekti. Bir an öylece kaldı, bana sarıldı, gözleri parlıyordu. Tam o anda, etrafımızdaki gürültü, sıcaklık ve kahkahalarla birlikte, bunun belki de onun kilidini açtığım küçük bir parçası olduğunu fark ettim - o kadar derine gömmüştü ki orada olduğunu bile bilmiyordu. Ve lanet olsun ki onu tekrar ortaya çıkaran kişi olmak istemiyordum.

Beni öptü. "Benim adamım kazandı."

"Üzerinde hiç para yoktu," diye hatırlattım ona, ağzım başka bir tat için onunkini kovalıyordu.

"Umurumda değil." Kollarını havaya kaldırarak benden uzaklaştı. "Benim adamım kazandı," diye tüm dünyaya duyurdu.

Franco da aynı şekilde yüksek sesle, "Benim adamım kaybetti," dedi.

Cato alaycı bir tavırla, "Hepiniz yemişsiniz," dedi.

BÖLÜM 6

ewa4cng bhs GOBBOM

BELLE

I iyi bir kızdı. Bir inek. Bir bilim adamı. Benim de bazı anlarım oldu. Üniversitede zaman zaman çıldırırdım, çünkü çoğunlukla alkol ve ben iyi arkadaş değildik; alkolün *kötü* bir şey olduğu gibi üzerimdeki etkisi. Seks yapmıştım, genellikle inek arkadaşlarla, ve sonuç... şey, *iyiydi*. Kaptan Mick seviyesinde olmadığı kesin.

Son on yıldır *sürekli* çalışıyordum. Önce okuyordum. Sonra araştırma yapıyor ve doktora yapıyordum. Sonra, araştırma yapıyor, doktora sonrası çalışmalarımı yürütüyor ve makaleler yazıyordum. Sonra, araştırma yapıyor ve hastalıkların tedavisine yardımcı oluyordum. Sürekli çalışıyordum. Yıllardır tatil yapmamıştım. Anna ısrar ettiği için Şükran Günü'nde bir gün izin aldım, aynı şey Noel için de geçerliydi. İsholik bir aileden geliyordum, bu yüzden benim bir hayatım olmadığını görmek onlar için garip değildi.

Ama bu adada, sonunda yaşadığımı hissediyordum. Başka biriydim - her zaman olmak istediğim Belle. Kaygısız, eğlenceli, sürekli olarak gen terapisi buluşları, klinik deneyler veya Yeni Nesil Dizileme ve CRISPR ile ilgili düşüncelere gömülmemiştim. Bir kez olsun, bilimin amansız arayışına kapılmamıştım; sadece... *bendim*.

Şu anda Dr. Nicholas Augustus umurumda bile değil.
-Gerçi bunu yapmalıyım çünkü Mass Gen'de onlara henüz veremediğim bir şeyi bekleyen iki çocuk vardı. Bu çocuklar Sanfilippo Sendromu ile savaşıyorlardı, bu nadir ve acımasız genetik bir hastalıktı.

Yürüme, konuşma ve hatta düşünme yeteneklerini yavaş yavaş kaybettiler. Zaman sahip olmadıkları bir lükstü. Ekibim tüm çalışmalarını yapmış ve hastalığın *ilerlemesini* durdurabileceğine, hatta tersine çevirebileceğine inandığımız bir gen tedavisi geliştirmişti, ancak Dr. Augustus yıllar önce projeden çekilmiş olmasına rağmen patentini serbest bırakmadığı için çıkmazdaydık.

Bu adaya kadar geldim çünkü o imzaya ihtiyacım vardı. İmza olmadan terapi klinik deneylere geçemezdi. Haftalar içinde başlamamızı sağlayacak hızlı bir inceleme ayarlamıştım ama sadece onun imzasını alabilirsem. Onlara verebileceğimiz her güne ihtiyacı olan çocuklar varken, bu çalışmanın bir ofiste tozlanmasına izin veremezdim.

Sanki düşüncelerden fiziksel olarak kurtuluyormuş gibi başımı salladım. Birkaç gün tatili hak etmiştim. Sadece *üç* gün. Adadan ayrılıp Dr. Nicholas Augustus'u aramaya devam edemezdim, değil mi? Suçluluk duygumu rasyonalize etmeye çalışıyordum.

"İyi misin, Babycakes?" Mick'in eli belime dolandı. Dokunuşundaki rahatlık, ona izin vermem ve hiçbir rahatsızlık hissetmemem hoşuma gitti. Sanki birbirimiz için yaratılmıştık.

Ne oluyor lan?

"Sanırım öyle," diye mırıldandım ondan çok kendime. "Ben... aklım Cambridge'e gitti."

Bir kaşını kaldırdı. "Nişanlın mı?"

Kaşlarımı çattım. Ne oldu? Kimi? *Oh kahretsin!* Patenti olan bilim adamıyla nişanlı olduğum konusunda ona yalan söylemişim, değil mi?

"Ah...iyi...." *Ne demem gerekiyordu ki?* "Onu düşünüyordum." Bu yeterince doğrudu. Düşünüyordum.

"Suçlu mu hissediyorsun?" diye sordu.

Eğer nişanlı olsaydım, yapardım... aslında, nişanlı olsaydım, elleri ne kadar iyi olursa olsun, bir rando ile seks yapmamın hiçbir yolu yoktu.

İçimi çektim. Yalan söylemekte hiç iyi olmamıştım. Anna bu konuda çok iyiydi, annem gibi. Bende o gen yoktu. "Nişanlı değilim."

Şaşırılmış görünüyor. "Hayır

mı?" "Hayır," diye itiraf ettim

kısık bir sesle. "Neden öyle

olduğunu söyledin?"

İnledim. "Çünkü o zaman Doktor'u bulmama yardım edeceğini

düşünmüştüm.

Nicholas Augustus."

"Babycakes, bu adada öyle bir adam yok."

Sözleri karşısında kalbim sıkıştı. Leydi Arabella Augustus için riske girmiş ve bunca yolu gelmişim, onu tanıyan birkaç kişi tarafından biraz çapkın olduğu konusunda uyarılmışım. Beni boşa kürek çekmeye göndermişti.

En azından birinci sınıf orgazmlar yaşadın Belle, yani şeye değer.
Değil mi?

"Bir içkiye ihtiyacım var." Ondan uzaklaştım ve bara gidip bir Reef Harbor Surprise sipariş ettim çünkü hatalarımdan ders almaya henüz hazır değildim.

O gerçekten kötü kararı verdikten sonra, tüm gece bir rüya gibi geldi - terli, güneşli, tekilayla dolu bir rüya, yoksa kabus muydu?

Yeni arkadaşım, buranın yerlisi Nita, yüzünde sinsi bir sırıtışla bana doğru eğilip barın arkasına geçip barmenlik yapmam için meydan okuduğunda, hayır demem gerektiğini biliyordum. Bunun yerine, içimde vahşi bir kıvılcımın canlandığını hissettim.

Nita ve erkek arkadaşı Max'in şeytana pabucunu ters giydiren tavırları onlara katılmanız için size adeta meydan okuyordu ve Reef Harbor'da karşı konulması imkânsız bir şey vardı. Mick'e beni beklememesini söyleyen bir sırıtış attım, topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve yeni, kabadayı suç ortaklarıma katıldım.

İki dakika sonra, sanki bunun için doğmuşum gibi, elimde tekila şişesiyle bar tezgahının arkasına geçmiş, "İçkiler müesseseden!" diye bağıırıyordum. Tabii ki bu kesinlikle doğru değildi. Annem beni orada, yalınayak, on yıldır profesyonel bir bar görmemiş gibi gülen yabancılara shot dağıtırken görseydi yere yığılırdı. Davranışımından dehşete düşeceğinden değil, benden bunu asla beklemeyeceğinden.

Yerliler kollarını kaldırmış, ağızları yavru kuş sürüsü gibi açık, "Buraya, *senorita!*" diye bağıırıyorlardı.

"RiRi bizi öldürecek," diye haykırdı Nita.

"Ama o zaman en azından yaşadığımızı söyleyebiliriz," .

Hayatımda hiç bu kadar saçma hissetmemiştim. Ama gülmekten yanaklarım acıyordu. Ve ilk defa... belki de hiç, kimsenin ne düşündüğü umurumda değildi.

"Oh, Belle, bu işte tehlikeli derecede iyisin!" Nita kıkırdayarak elinin tersiyle yüzünü silerken ben de ona şişeden fazladan bir shot daha doldurdum.

"Bahşıšten bir servet kazanırsın," diye mırıldandı Max, koluna bir sıra tuz döküp yalayarak temizlerken bardağını tezgâha vurdu, sonra da bir kaktüsü yalamış gibi yüzünü buruşturdu. "Yine de RiRi'nin kasasına bulaştırma, yoksa hepimiz ölürüz."

İşte tam o sırada Nita tozlu, yarı büstlü bir Polaroid fotoğraf makinesi çıkardı, akıntının ortasında bir fotoğrafımı çekti ve yerel bir ünlüymüşüm gibi etrafta salladı. "Bunu rezalet duvarına asacağız." Gururla, sarhoşluğun çeşitli aşamalarındaki yerel halkın resimleriyle dolu bir ilan panosuna doğru işaret etti.

Cambridge'deyken bir konferanstaki poster sunumu dışında hiçbir "duvarda" yer almamıştım ama işte buradaydım, tekilaya bulanmış şöhretimle ölümsüzleşmişim.

"Ne oluyor lan burada?" RiRi haykırdı. Bir süredir ortalıkta yoktu ama belli ki şimdi hesap verme zamanı gelmişti. Ancak Nita ve Max'in planında bu yoktu.

"Uçma zamanı!" Max arka çıkışa doğru kaçarken Nita elimi tutarak bağırdı. Deli gibi gülerek bir şişe tekila kaptım. RiRi'nin gelirine verdiğim her türlü zararı, bir kısmını Nita, Max ve benim tükettiğimiz bedava shot'larla telafi etmeyi unutmadım.

Arka kapıdan çıktık ve kumlu sokaklardan oluşan bir labirente koşturduk, o kadar çok gülüyordum ki önümü zar zor görebiliyordum. Kendimi kötü bir aksiyon filmindeymişim gibi hissettim; adrenalin pompalanıyor, ayaklar kuma vuruyor ve uçümüz de çamaşır iplerinin altından eğilip pazar tezgâhlarının etrafında çılgın bir görevimiz varmış gibi dolanıyorduk. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kaçaklardan çok sarhoş aptallara benziyorduk. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Ben Dr. Isabelle Volnay'dım, takvimi mükemmel bir şekilde renklerle kodlanmış ve klinik çalışmalardan gerçekten keyif alan biriydim.

Yine de işte buradaydım, nefes nefese, saçım başım dağılmış, "tekila çetem" Max ve Nita ile Reef Harbor'ın arka sokaklarını arşınılıyordum. Sonunda romantik komedilerde hep alay ettiğim o kaygısız hayatı yaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Sonra Max tökezledi ve kolumdan tutarak beni küçük, duvarlarla çevrili bir avluya çekti. "Şuna bak," diye fısıldadı, paslı bir direkte asılı duran eski püskü bir bayrağı işaret ederken gözleri parlıyordu -Reef Harbor'ın kadim şehir bayrağı. Görünüşe göre, her gerçek yerlinin bir geçiş töreni olarak en az bir kez onu aşırması gerektiğine dair resmi olmayan bir gelenek vardı.

"Oh hayır. Yok artık." İnanamayarak güldüm. "Bizden... bayrağı çalmamızı mı istiyorsun?"

"Ödünç almak," Nita düzeltildi ile a Göz kırp.

"Biz dönüş Bu...

eninde sonunda."

Max direğe tırmanmaya başladığında bile başımı sallıyordum, yol boyunca gülüyordum. Nita ve ben, sonunda tepeye ulaşp bayrağı indirmeye başlayana kadar ona tezahürat yaptık. Tam o sırada yandaki binadan büyük bir gürültü geldi, ardından da ara sokakta kutuları istiflemekte olan ve her şeyi gören bir dükkân sahibinin öfkeli bağıırışı duyuldu.

"Kaçın!" Max bayrağı dışlerinin arasına almış, dünyanın en gülünç korsanı gibi görünerek kayarak aşağı inerken Nita kolumu tutarak bağırdı. Bayrağı katlamam için bana uzattı ve ara sokaklardan oluşan labirente geri döndük. Bayrağı sıkıca kavradım, o kadar hızlı koşuyordum ki patlayabileceğimizi düşündüm.

Tam başardığımızı düşünürken arkamızdan bir ses "Pekâlâ, yeter holiganlar!" diye bağırdı. Eller havaya!"

Döndüğümde Reef Harbor'ın en iri polisiyle karşılaştım; 1.85 , sert , otoriter biriydi ve sanki beni banka soyarken yakalamış gibi el fenerini havaya kaldırmıştı.

Nita ve Max birbirlerine baktılar, sonra da beni kaderime terk ederek hemen gecenin karanlığına karıştılar. Tekilanın etkisiyle biraz sallanıyordum, bir elimde hâlâ bir şişe tekila, diğerinde Resif Limanı bayrağı, farlara yakalanmış bir geyik gibi polise bakıyordum.

Ellerimi kaldırdım ve en masum gülümsememi takınmaya çalıştım. "Merhaba memur bey. Güzel bir gece, değil mi?"

El fenerinin ışını sabitti, ifadesi taş gibiydi.

Işığını, şimdi elimde gelişigüzel dalgalanan yırtık Reef Harbor bayrağının kaldırıldığı yere doğru tuttu.

"Adın ne senin?"

"Dr. Isabelle Volnay," dedim ve sonra hıçkırdım. O kadar yüksek bir sesteki ki, peşinden kıkırdamaya başladım.

"Kamu malına yasadışı olarak izinsiz girerken neden açık bir şişe tekila tuttuğunuzu açıklar mısınız? Ya da neden kasabanın bayrağını çalmanın iyi bir fikir olduğunı düşündünüz?" diye sordu, sesi abartılı bir nezaketle damlıyordu.

Yüzümün kızardığını hissederek bayrağa baktım. "Oh... bu mu? Tam olarak benim fikrim değildi..."

"Tabii, tabii," diye araya girdi polis, kollarını kavuşturmuş, etkilenmemişti. "Yakalanana kadar kimsenin fikri değildir."

"Bu gerçekten benim fikrim değildi. Nita ve Max'in fikriydi."

Genelde insanları otobüsün altına atmazdım *ama* şu anda sarhoşluğun yanlış tarafındaydım.

Bir dakikadan az bir süre konuşmuş olmamıza rağmen benden çok sıkılmış gibi derin bir iç çekti. "Huzuru bozmak, halkı sarhoş etmek ve Reef Harbor mallarını çalmaya teşebbüs etmek," diye mırıldanarak kelepçelerini kemerinden çıkardı. "Bu uzun bir liste, Bayan Volnay."

Çenem düştü. "Dr. Volnay," diye düzelttim otomatik olarak ve sonra sözleri geldi. "Bekle, hırsızlık mı? Biz sadece... bayrağı *ödünç* alıyorduk! Gerçekten!"

"Nita ve Max *ödünç* aldıkları şeyleri asla geri vermezler ve sen de bu suçlularla takılmaman gerektiğini bilmelisin."

"Daha iyisini bilmiyordum," diye dudak büktüm. "*Lütfen, lütfen, lütfen*, beni tutuklamayın."

Etkilenmemiş bir şekilde kaşını kaldırdı. "Bunu yargıca anlat. Şimdi gidelim, düşünmek için hücrede bir gecen var."

Benden bayrağı ve ardından tekila şişesini aldı. "Bu bir kanıt," diye beni bilgilendirdi.

"Benim içkimdi," dedim asık suratla. Her nasılsa bu gece pervasız bir eğlenceden rekor bir sürede halk gösterisine dönüşmüştü.

"Halk plajında içki içmek yasal değil," diye .

Etrafıma bakındım ve dudaklarımı yaladım. "Ama memur bey, herkes içiyor."

"Bu *şef*, subay değil. Coral Cove'da içebilirsin çünkü orası bir bar ama halka açık bir plajda içemezsin." Ellerimi kelepçeledi, ben de bağırdım.

"Hey, bu acıttı."

"Hayır, değil," diye takıldı ve sonra usulca sordu, "Öyle mi? *Gerçekten* mi?"

"Hayır," dedim ona dürüstçe. "Hey, kefalet parasına ihtiyacım olacak mı?" "Paran var mı?"

"Bir sürü var."

"Hapishanede olacaksın ve bir yargıçla görüşmeyeceğin için bu gece kefalete gerek yok."

"Ama memur bey..." plakasına baktım, "Ray Jenkins. RiRi ve Mick'in arkadaşıyım."

"Ben *Şef* Ray Jenkins. Adadaki tanımanın bir onur nişanı olduğunu mu sanıyorsun? Mick Bottom tam bir pislik."

Gözlerim açıldı. Şimdiye kadar adadaki herkes Mick'i seviyor gibi görünüyordu. "Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır."

"Neden?" diye sordum. Beni kelepçeleyip aracına doğru götürürken sordum. "Nişanlımı becerdi."

Tabii ki yaptı!

"Ama onu da becerdi," diye itiraz ettim.

"Herkes Mick'i becerir. Onu gördün mü?"

"Yakından ve kişisel olarak," dedim geniş bir gülümsemeyle. "Kız arkadaşımdan faydalandı."

"Bundan şüpheliyim."

"*Her neyse*. Geceyi topuklarını serinleterek geçireceksin," diye homurdandı ve sonra beni arabasına bindirdi, filmlerde gösterdikleri gibi başımı aşağıya doğru itme hareketini yaptı.

"Demek Bottom'ın son baş belası sensin?" Arabayı sürdü ve ben de öne doğru eğilerek alnımı polis arabasının ızgarasına dayadım.

"Ben *onun* değilim. Ben kendimim." *Hiccup*. "Ama ben bir baş belası olabilirim, eğer bununla ruhlu tekila tutkununu kastediyorsanız, o zaman... suçluyum."

"Lanet olası turistler," diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra, Reef Harbor'ın tek polis karakolunun ön kapısından yalınayak, limon suyuna bulanmış ve artık resmi olarak sabıkalı bir şekilde geçiriliyordum.

Dr. Isabelle Volnay tutuklanacağı için çıldıracaktı. Sarhoş Belle sadece hafifçe sinirlenmişti.

"Hücrede yatak olacak mı?" diye sordum. "*Gerçekten çok* yorgunum." "Lanet olası *sarhoş* turistler," diye mırıldandı.

BÖLÜM 7

altta kilitlenme

MICK

Belle, arka sokaklardaki her kestirme yolu ve belayı tam olarak nerede bulacaklarını bilen kabadayı Nita ve Max adında iki yerliyle birlikte kalabalığın arasında kaybolmuştu. Nita ona bar tezgahının üzerinden atlayıp tekila shot servis etme cesaretini gösterdiğinde havalara uçuyordu, bana meydan okuyan bir sırıtış fırlattı ve ve ben gözümü bile kırpmadan onlarla birlikte kayboldu.

Sirenleri duyduğumda, bunun nasıl biteceğini çok iyi biliyordum.

Adanın küçük polis karakoluna vardığımda Belle'i ellerini nezarethanenin demirine dayamış, limon suyu ve kim bilir neye bulanmış, saçları dağınık bir halde gördüm.

"Oh, Kaptan, Kaptanım." Belle beni gördüğünde neşeyle el salladı.

"Belle," diye sııttım. Tanrım ama çok . Gülmemeye çalışarak boğazımı temizledim. "İyi akşamlar Ray."

"Vay, vay, vay, bakın kedi ne getirmiş," dedi Ray dişlerini gıcırdatarak. "Sen ve Franco burada bir gece geçirmeyeli uzun zaman oldu."

"Ne diyebilirim ki Jenkins, biz iyi ve dürüst vatandaşlarız."

Ray bana yumurtayı kızartabilecek bir ölüm bakışı attı. "Cehennem gibi. Bu senin mi?" Başını hapisane hücreğine doğru eğdi.

Belle's gözleryandı yukarı. "I söyledi sen Ben değil onun. Ben a güçlü, bağımsız bir kadın ve kendi kişiliğim!"

"Ne sikim olursa olsun," diye mırıldandı Ray.

Nişanlısını becermek gibi korkunç bir hata yaptığımdan beri Ray'in bana karşı kişisel bir kan davası vardı. Kendimi savunmam gerekirse, onun bir polisin kızı olduğunu bilmiyordum, bilseydim ona dokunmazdım. Şimdi Ray'le evliydi ve neyse ki ben sadece burnumu kırmıştım. Ray'in kötü bir sol kroşesi vardı. Ondan uzak duracağıma söz vermiştim ama şimdi bile ne zaman bana doğru baksa Ray'in tepesi atıyordu. Ray bana yumruk attıktan sonra RiRi burnuma tampon tıkadığında (bir kaburgam kırılmıştı ama ada arkadaşları arasında ufak tefek yaralanmalar neydi ki) yerel yeteneklerle yatmamaya ve aşkıma sadece turistler arasında yaymaya karar vermiştim.

"Mick, ona bayrağı sadece ödünç aldığımızı söyler misin? Geri verecektik. *Söz veriyorum.*"

"Evet, evet, eminim öyledir." Eğlencemi gizlemekte zorlanıyordum.

Ama Ray eğlenmiyordu. Kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla bana baktı. "Bu gece dışarı çıkma şansı yok. Onu bir geceliğine havuza atacağım."

"Hadi ama Jenkins. O bir turist. Turistleri hapse atmak istemezsin. Bu belediye başkanını kızdırır."

Jenkins'in yüzü kızardı. Belediye başkanı, TikTok'ta oldukça geniş bir takipçi kitlesine sahip bir Telenovela oyuncusu olduğu ortaya çıkan *başka bir* tanıdığını tutukladığında onu azarlamıştı.

"Castillo onu bir elinde bayrak, diğer elinde şişe tekila ile koşarken videoya çekmiş."

Bana videoyu gösterdi ve bir kahkaha . Hayal bile edemezdin.
Bu Belle ciddi bir bilim adamı.

"Kanıtım var."

Derin bir nefes aldım. "Gece burada kalacak. O videoyu sil. Siciline hiçbir şey yazmayacaksın. *Ve...* RiRi'den Gigi'ye koyduğu yasağı kaldırmasını isteyeceğim."

Gigi, Mercan Koyu'nun altını üstüne getirdikten sonra oraya girmesine izin verilmeyen karısıydı. Tüm güzel şeyler Koy'da yaşandığı için bu çift için hassas bir konuydu.

Şef bir kaşını kaldırdı.

"RiRi'nin bana birkaç iyilik borcu var," diye açıkladım.

Başını salladı. "Tamam. Yarın sabah onu dışarı çıkaracağım."

"Hayır," diye feryat etti Belle. "Mick, bütün gece burada kalamam. Karanlık ve soğuk, üstelik burada bana sürekli güzel bir kızım olduğunu söyleyen tuhaf bir adam var."

memeler,"- kahretsin, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü-"korkuyorum."

Tam bu sırada, buranın yerlisi ve kariyer sarhoşu Donny bağırdı: "Gördüğüm en güzel memeler. Hadi kızım, kaldır şu elbiseyi ve bana malları göster."

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Tanrım! Sanırım ben de kalacağım."

Ray çenesini sıktı, bir şeye yumruk atacakmış gibi görünüyordu. "Seni temelli içeri atmalıyım. Ama devam et. Bırak da Reef Harbor'ın en iyi göt deliğinin tadını çıkarsın."

Nezarethanenin kapısını açtı ve ikimizi de içeri kilitlemeden önce beni sert bir şekilde iterek içeri soktu.

İçeride, hapishane hücreleri demir parmaklıklarla ayrılmıştı. Bir hücre kadınlar için, diğeri erkekler içindi. Erkekler tarafı terli, romdan sıırıslıklam olmuş, sızmış ya da eski ada şarkılarından kesitler söyleyen yerlilerden oluşan bunaltıcı bir karmaşaydı. Tony bir banka uzanmış, bozuk bir motor gibi horlarken, Yaşlı Frank ve Jerome iki yıl önce yapılan son balık tutma yarışmasını kimin kazandığına dair derin bir tartışmaya dalmışlardı. Donny ise yoğun bir konsantrasyonla Belle'i izliyordu, sanki Belle her an kıyafetlerini çıkaracakmış ve o da hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuş gibi.

"Donny, kızıma bakmayı kes yoksa birkaç dişini daha kaybetmeni sağlarım."

Donny, ön dişlerinden birinin eksik olduğunu görmem için geniş geniş sıırttı. "Sadece şunu söyle, güzel göğüsleri var mı?"

"En iyisi," diye onayladım ve Belle'i parmaklıklardan uzaklaştırıp erkekler hücresinden uzaktaki tahta bankın üzerine çektim.

"Sence en iyi göğüsler bende mi?" diye sordu ve kandırıldığımı anladım. Korkmuyordu, arsızdı.

"Evet. Kesinlikle şimdiye kadarkilerin en iyisi."

Belle kayarken sırtarak etrafına bakındı. "Burası çok rahat."

Başımı salladım. "Korkmuyorsun."

"Burada Donny ile yalnız kalmak istemedim."

"Yalnız değilsin kızım, biz de seninleydik," diye araya girdi Jerome.

"Ne demek istediğimi anladın mı?" Belle gözlerini devirdi ve ayaklarını bankın üzerine kaldırıp kendine sarıldı. Yanağını dizlerine dayadı ve bana baktı. "Bu beklenmedik derecede güzel."

"Rahat olmana sevindim." Kıkırdadım. "Tam olarak ne düşünüyordun?"

Omuz silkti, belli ki hâlâ biraz çakırkeyifti. "Bu senin ilk hatan olurdu. Ben... bilirsin, *düşünmüyordum*."

Başparmağımla alt dudağını okşadım çünkü şişmiş, kabarık ve umut dolu karşı koyamıyordum. Ağzını açtı ve yaladı. Sertleşmem için gereken tek şey buydu.

Genç değildim. Yetişkin bir adamdım. Ama bu kadının bir sihri vardı.

"Daha önce hiç tutuklandın mı?" Ben sordum.

"Hayır. Belki sarhoş olduğum içindir ama kendimi... *özgür* hissediyorum."

"Tüm kanıtlar aksini gösteriyor." Hücrenin içinde elimi salladım. Başını salladı, gözleri yumuşadı. "Ben... Ben her zaman çalışıyorum."

Nasıl gittiğini biliyordum. O eskiden bendim.

"Hiç eğlenmedim... yani uzun zamandır eğlenmedim. Her zaman çalışıyorum ve/veya yorgunum. Bunlar benim iki durumum. Ya da çılgın ailemle uğraşmak."

"Garipliğini dürüstçe anlıyorsun o zaman?"

"Oh, hayır. Onlar benden *çok* daha çılgın."

Derin bir nefes aldım. "Tanrım!"

"Ve bilim insanı olduğum için benimle dalga geçiyorlar." Bir kaşımı kaldırdım.

"Hepsi tıp doktoru." "Ve?"

"Hayat kurtarıyorlar."

"Sen de öyle, sadece farklı bir şekilde."

Gülümsedi. "Sen de kimsin Mick Bottom?"

"Ben bir plaj serserisiyim, sevgilim. Sahilde ya da çevresinde aylaklık eden kişi."

"Hayatını seviyor

musun?" "Çok."

"Sıkılmıyor musun?"

Yanağını okşadım. Çok savunmasız, masum ve genç görünüyordu.

"Hayır. Ben sıkılmam."

"Kaptan Mick olmadan önce ne yapıyordun, plaj ?" Omuz silktim.

"Fark eder mi?"

Doğrulup oturdu. "Senin gibi yaşayabileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen bir tatil yapabilirim... bir kaçamak ama her gün bütün gün? İşimi özlerim."

"Ama nişanlın değil mi?" Alay ettim.

Yüzünü buruşturdu. "Bunun için özür dilerim. Neden ağzımdan kaçtı bilmiyorum ama . Bir şeyler söylediğim biliniyor

düşünmeden."

"Söylediklerin için benden özür dilemek zorunda değilsin," dedim ona. "Yargılamayacağım, Babycakes."

"Bu adamı *gerçekten* bulmam gerek."

Son derece üzgün görünüyordu ve kalbim sızladı. "Neden?"

"Ben... Bana bir şey imzalaması için ona ihtiyacım var."

"Ne?" *Siktir!* Neden herkes Dr. Nicholas Augustus'tan bir şeyler istiyordu? O pisliğin tek yaptığı, hiçbir şey kalmayana kadar vermek, vermek ve vermektir.

Başını iki yana salladı. "Fark etmez." Beni kullanmak isteyen uzun bir çizgideki bir başka kişi olduğu için ona kızmak istedim ama o kadar kederli görünüyordu ki öfkemi tutamadım.

Duvara yaslandım ve bacaklarımı uzattım. "Buraya gel."

Onların arasına yerleşti, başı göğsüme yaslandı. Kollarımı ona doladım, sarıldım.

Ellerini ön kollarıma koydu. "Bu garip bir şekilde rahat."

"Evet." Öyleydi. Belki Belle kendisi gibi davranmıyordu ama ben de öyle davranmıyordum.

Reef Harbor'ın sarhoşları ve düzensizleri, gürültülü horlamalar, yarı uykulu saçmalıklar ve zaman zaman etrafımızda yankılanan bağırış çağırışlar arasında sessizce oturduk. Bir noktada Tony yuvarlandı ve "*tanıdığı en iyi kertenkele*" hakkında bir şeyler *mırıldandı* ve Belle kahkahalara boğuldu, susturmak için yüzünü bana bastırdı.

Ve dürüst olmak gerekirse, o bana doğru kıvrılmış, dünyada umurunda değilmiş gibi gülerken, göğsümde bir şeylerin çatladığını hissettim. Bu saçma, tekilaya boğulmuş gece kendi dağınık, unutulmaz yolunda mükemmeldi. Belle bana yaslanarak uykuya daldı, hücrenin geri kalanı etrafımızda sessizleşirken yavaş ve sabit nefes alıyordu, bu vahşi, güzel felaketin hayatıma tesadüfen girdiği minnettardım.

BÖLÜM 8

Gobbom4s eswsbe

BELLE

I Mick beni hapishane hücresinden çıkardıktan sonra otelin resepsiyonunda ertesi sabah beni Reef Limanı'ndan götürecek tekne için bir bilet ayarlamıştı.

Ayrıldığım için biraz hüzünlüydüm ama hayatıma, işime ve en önemlisi Dr. Nicholas Augustus'u aramaya geri dönmem gerektiğini biliyordum.

Duş alıp tekilayı ve hapishane hücresini yıkadıktan sonra, yatağımla pencere arasındaki iki çubuk sinyal alabildiğim o küçük boşlukta Leydi Arabella Augustus'a telefonla ulaşmayı başardım. Onunla konuşmak elekte kum yakalamaya çalışmak gibiydi. Büyüleyiciydi, evet, ama en basit sorularıma bile verdiği cevaplar bir şekilde konudan sapıyor ve hiç bahsetmediğim konulara kayıyordu.

"Oğlunuz Dr. Augustus'un Reef Harbor bölgesinde bazı çalışmalar yaptığınızdan bahsetmiştiniz?" Ses tonumu sabırlı tutarak üçüncü kez sordum.

Son iki günü herkese Resif Limanı'nda saklanan zor bir bilim adamı tanıyıp tanımadıklarını sorarak geçirmiştim ve bazı renkli yerlilerle tanışmış olsam da hiçbiri beni Dr. Nicholas Augustus'a yaklaştırmamıştı.

"Ah, evet! Benim sevgili oğlum. Çok yetenekli. Biliyor musunuz, her zaman üst vücut gücüyle harika bir profesyonel kriket oyuncusu olacağını düşünmüştüm, ama hayır, hayır, bilimleri seçti. Bence bu

      o yarı Amerikalı. Onların deyimiyle bir Yankee ile evliydim." Kıkırdadı, bir tür çınlama, havadar bir ses. "O benim küçük d  him, biliyorsun!"

"Kim? Kocan mı?"

"Hayır, sevgilim, oğlum."

"Evet, elbette," diye cevap verdim, beni görememesine rağmen kibar bir gülümsemeyle zorlayarak. "Peki o... Resif Limanı'nda mı?"

"Oh, o bir adada bir yerlerde. Medeniyete geri dönmesini isterdim ama... dışarıda çok fazla zaman geçirdiğinden endişeleniyorum. Güneş kreminden nefret ediyor ve onun cildiyle? Dürüst olmak gerekirse, bu bir trajedi."

Başımın ağrımaya başladığını hissederek alnımı ovuşturdum. "Yani Reef Harbor'da mı kalıyor?"

"Mm, sanırım öyle, canım. Ama gerçekten bilmiyorum, korkarım! Ama evet, orada. Belki de. Kim bilir. Geçen yıl oraya gitmekten bahsetmiş miydi? Ya da belki...", diye devam etti, görünüşe göre kendi anı sisinde kaybolmuştu. "Oğlumun özünde romantik olduğunu hep söylemişimdir. Okyanusa çok d  k n, sahili seviyor ama kim sevmez ki, yine de ben C te d'Azur'u tercih ederim. Fransız Rivierası çok zarif ve medeni, sizce de öyle değil mi?"

"Evet, tabii ki. Leydi Augustus, bu adada sevdiği bir yerden bahsetti mi?"

Güldü. Hafif bir sest . " sanmıyorum, sevgilim." "En sevdiği içki nedir?" Aklıma ilham gelince sordum. "Oğlum viskisine bayılır."

Tamamadada nerede iyi viski olduğunu öğrenmem ve etrafa sormam gerekiyordu.

"Ama bir bardak birayı da sever," diye devam etti. "Ve tekilaya çok d    nd r. Aman Tanrım, onun bir alkolik olduğunu düşünüyor olmalısınız. Ama o öyle değil. İkinci kocam da alkolikti ve-"

"Leydi Augustus? Leydi Augustus?" Bir kâğıt parçasıyla bir ses çıkardım ve telefonu kapattım.

Yanlış adada olduğuma dair i imde bir his belirmeye ba lamı tı. Bu sabah beni h cremden çıkarırken  ef Jenkins'e Reef Harbor'da yaşayan bir bilim adamı tanıyıp tanımadığını sorduğunda bana boynuz çıkarmışım gibi bakmış, sonra da dışarı çıkmamı ve bir daha başımı belaya sokmamamı istemişti.

Mick herkesi tanırdı. Eğer bizim neslimizin en büyük bilimsel beyinlerinden biri olabilecek birini tanımadığını iddia ediyorsa, o zaman

O yapmadı. Ama tabii ki aynı çevrelerde koşmazlardı, değil mi? Biri dahiydi ve Mick'i son gördüğümde otelin güvenlik görevlisiyle bir sonraki büyük kertenkele yarışına bahis oynamak üzerine sohbet ediyordu.

Otelden çıktım ve bir plan yaparak Mercan Koyu'na doğru yürüdüm. Dr. Nicholas Augustus son derece saygın bir bilim adamıydı ve muhtemelen kendisi gibi düşünenlerle iletişim kurabileceği (ya da sessiz bir ayrıcalığın tadını çıkarabileceği) ve iyi bir viski içebileceği lüks mekânları tercih ediyordu.

"Sana söyledim kızım, burada öyle biri yok. Sabahın on birinde içinde şemsiye olan pembe bir kokteyl içen Cato'ya elini sallayarak, "Buraya gelen tiplerle takılan insanlardan birini görebiliyor musun?"

"Adada en iyi viskiyi kim sunar?" Ben sordum.

"Tropicana Kulübü," dedi Mick içeri girerken. "Güzel temizlenmişsin, Babycakes." Eğildi ve beni kokladı. "Hmm... tekila kokusu yok."

"Alkolle işim bitti... ömür boyu," diye yemin ettim.

"Evet, sabahları hep böyle derler." Mick güneş gözlüklerini çıkarıp bar tezgahının üzerine koydu. *Ray-Ban mi?* Aksesuarlarımı biliyordum ve onlar pahalıydı. Mick seksi mi seksi bir vücuda bürünmüş bir muammaydı. Dudaklarımı yaladım.

"RiRi, hayatım, bir duble espresso alabilir miyim?" Cato'nun yanındaki bar taburesine oturdu ve elimi tutup çekti. Kucağına düştüm.

Şimdi, ben kimsenin kucağına oturacak türden bir kız değildim. Öyle şeyler yapmazdım.

"Bir şey ister misin, hayatım?" RiRi bana sordu.

"Aynı Mick gibi." Ona doğru eğildim çünkü neden olmasındı. Daha önce hiç yaz ya da tatil kaçamağı yapmamıştım ve bunun sarhoş edici bir yanı vardı. Hoşunuza gitse de gitmese de bir zaman sınırı *vardı* ve bu size sınırsız olma imkânı veriyordu. Hayatımda ilk kez kendim olduğumu hissediyordum.

Çılgın bir ayyaş olduğum gerçeği yeni bir şey değildi, ama sadece hayatta kalmak için değil, *yaşamak* için de umutsuz yeni bir şeydi. İş yerinde tükenmişliğin başladığını hissediyordum - işin zorluğu, ilaç araştırmalarında çalışmanın bir parçası olan sayısız başarısızlık, bitmek bilmeyen hastalıklar, kurtaramadığınız insanlar - çünkü asla yeterince kurtaramazsınız, *asla*.

Kız kardeşim bölümlere ayırmayı öğrenmem gerektiğini söyledi. Klinik deneylerdeki insanların hastalarından daha fazlası olmalarına izin vermemeliymişim.

Kimlikler ama benim yapım böyle değildi. Anna neden Dr. Augustus'un peşine düştüğümü anlamamıştı.

"Başka bir şey üzerinde çalışın," diye önerdi.

"Ama bu en azından benim iki kişinin hayatını kurtarabilir."

"Patentinin kullanılmasını onaylamadan klinik deneyler yapamazsınız ve o ortadan kayboldu. Neden zamanınızı boşa harcıyorsunuz? Yeni bir proje başlatın."

Yine de bunu yapmak zorunda kalabilirim diye düşündüm, çünkü yakalanması zor Dr. Augustus'u bulamamıştım, bu da onu patentini kullanabilmem için gereken belgeleri imzalamaya ikna edemeyeceğim anlamına geliyordu. Ayrıca onunla tanıştığımda onu benimle birlikte geri dönmeye ve onun sürecini hayat kurtarmak için kullanacak ekibin bir parçası olmaya ikna edebileceğime dair bir hayal kurmuştum ama bu artık giderek daha da imkânsız hale geliyordu. Yarın eve dönecektim ve hepsi bu kadardı.

"Bugün adadaki son günüm." Espressomu yudumladım.

Mick'in belimdeki eli sıkılaştı. "Evet. Özel bir şey yapmak ister misin?"

Ona gülümsedim. "Dr. Augustus'u bulmak için çok uğraşmam gerekiyor." RiRi, Cato ve Mick inledi.

"Vazgeç artık, olur mu kızım?" RiRi mırıldandı. "O bu adada değil."

"Onu neden bu kadar istiyorsun? Mick bize nişanlı olmadığınızı söyledi.

ona." Cato sordu.

"Ben... Bazı belgeleri imzalaması için ona ihtiyacım ve... İşimde başarılı olması için ona ihtiyacım var." Espressomu bitirdim ve derin bir iç çektim.

"İşin için ona ihtiyacın var mı?" Mick sordu. Sesinde daha önce duymadığım bir sertlik vardı.

Başımı salladım.

"Evet." "Neden o?"

"Çalıştığım şirketin kurucularından biriydi. O... şey, o *görünür* bir ortak değildi. İşin araştırma kısmını o yapıyordu. Kendi laboratuvarı vardı ve..." Mick'in gözlerinde can sıkıntısı yerine merak gördüm çünkü insanlar genellikle bilim hakkında bir şeyler duymak istemezdi, "o bir dahi. Patentlerinden birini kullanmam için bana izin vermesini istiyorum. Bir projenin başarısı için hayati önem taşıyor."

"Bundan çok para kazanacak mısınız?" RiRi sordu, sesi sertti.

Omuz silktim. "Paraya ihtiyacım yok... ama bu önemli... bilirsiniz kariyerim için ve hayat kurtaracak."

Cato, "Önce kariyer dedin," diye belirtti.

"Ben bir bilim adamıyım. Kariyerim benim hayatım, bu..." Derin bir nefes aldım, "Anlamamı beklemiyorum."

"Neden? Çok yüksekte uçuğun için mi?" RiRi'nin sesi artık hırçınlaşmıştı.

"Tanrım hayır," diye sıçradım. "Hayır. Ben... Ben bir ineğim, tamam mı? Hayatım işimden ibaret. Ben... uzun zamandır ilk kez eğleniyorum. Kafam iyi falan *değil*. Ben sadece haftada seksen saat çalışan çok sıkıcı ve sıkıcı bir insanım."

RiRi gözlerini devirdi. "Şimdi kendimi kaltak gibi hissettiriyorsun, kızım." "Sen kaltak değilsin," diye kesin bir dille ifade ettim. "İş yerinde bana öyle derler." "Sen mi?" Cato gözlerini kırptırdı.

"İş yerinde bana Lady Freeze derler."

"Sen mi?" Mick yüzüme bakmak için çekildi.

"Laboratuvarda çok ciddiymdir. İş yerinde içki içmem," diye açıkladım. "Belki de içmeliyim."

"Belki de yapmalısın," diye kabul etti Cato. "Ben sadece... kendimi işime adadım."

"Ve kariyerin," dedi Mick ve beni yargılamayacağına söz vermiş olmasına rağmen, ses tonunda bunu duyabiliyordum, sadece işiyle ilgilenen birine karşı bir küçümseme. Bunu yeterince sık duymuştum.

Onun bir hayatı yok.

Sürekli çalışıyor ve hepimizden de bunu bekliyor.

Laboratuvarda mı uyuyor?

Sevişmeye ihtiyacı var.

Rakamları yanlış anladığım için beni bir güzel benzetti.

Ve böyle devam etti.

"Ayakkabılarını düşününce, bunu beklemezdim." RiRi barın üzerine eğildi.

Eğer bir zaafım varsa, o da ayakkabılardı. Onları internetten aldım ve uymayanlar dahil hiçbirini iade etmedim. Hepsini sakladım ve birkaçını giydim. İsteyken spor ayakkabılar en iyi seçimimdi, ama şimdi olduğu gibi dışarıdayken yanıma kıyafetten çok ayakkabı alırdım. Ve önceki gece sandaletlerimi kaybettiğim için (şimdi onları bulamıyordum), bu iyi bir şeye dönüşmüştü.

Seksi, sade ve pratik olan bir çift Aquazzura sandalet giyiyordum. Buraya gelmeden önce Anna'ya pedikür bile yaptırmayı başarmıştım, bu yüzden ayaklarım üzgün, kurumuş, çatlamış kurabiyeler gibi değil, renksiz ayakkabılar giymiş olmama rağmen yemyeşil ve narin görünüyordu.

tırnak boyası. Düzenli olarak manikür-pedikür yaptıracak vaktim yoktu ama arada bir kız kardeşim bakım yaptırmamı sağladı.

"Bu da ne demek şimdi?" Onların bakışları altında aniden utanarak ayak parmaklarımı oynattım.

"Bunlar gerçekten nasıl eğleneceğini bilen birinin sandaletlerine benziyor." Sırıttı. "Nefes alıp veren kurumsal bir buz kraliçesi değil... Ne iş yapıyordun sen? Gen şeyleri mi?"

"Gen terapisi," dedim kahkahamı tutamayarak. "Ve ben Eğlenceli... İşte "

Mick bana yan gözle baktı, gözlerinde şakacı bir parıltı vardı. "Buna kefil olabilirim."

Kızardım. "Şey... Sanki başka biri gibi davranıyormuşum gibi hissediyorum. Resif Limanı'nın suyundan olmalı."

"Ya da alkol." Cato boş kokteyl bardağını kaldırdı. "Bana bir tane daha yap, RiRi sevgilim."

"Ne içiyorsun?" Ben sordum.

"Sex On The Beach," diye Cato. "Tabii ki öyle." Gözlerimi devirdim.

"Ya da belki de bu gerçek sensindir," dedi Mick düşünceli bir şekilde, "Lady Freeze sahte mi?"

"Keşke." Kucağından kaydım, birden kendimi eve eskisinden çok daha yakın hissettim. Sadece bir gece için daha buradaydım. Belle The Lush olma hissinden başka bir şeyim yoktu. Bunu bozmak istemedim. "Şu anda burada olduğum kadın... şey, olmadığım biri gibi davranıyormuşum gibi hissediyorum."

Cato, "Bunu her gün yapıyorum," dedi.

"Tek bir kişiliği bile zor tutuyorum, iki kişiliği birden mi? Dostum, bu kulağa çok fazla iş gibi geliyor." RiRi, Cato'kokteylini önüne koydu. "Lady Freeze'in gerçek sen olduğuna inanmıyorum." Mick ayağa kalktı ve

Yakınına eğildi, sesi alçak bir alaydı.

Bacaklarımın arasında nem birikti. Dün gece seks yapmamıştık. Yaşadığımız şey yakınlıktı, o rahatsız bankta birlikte uzanmak, birbirimize sarılmak, sırlarımızı dökmek. Ben kendiminkileri dökmüştüm; bana kendisi hakkında hiçbir şey anlattığını sanmıyorum. Aslında Mick hakkında uzun ve kalın bir aleti olması ve onu nasıl kullanacağını bilmesi dışında çok az şey biliyordum.

Hadi ama Belle. Ayrıca onun tatlı, komik ve sevecen olduğunu da biliyorsun.

"Babycakes, bugün için planın nedir?" Mick ellerini sörf şortunun ceplerine sokarak sordu.

"Tropicana Club'a gidip Dr. Augustus'un orada görülüp görülmediğine bakmak istiyorum. Annesiyle konuştum ve viski içtiğini söyledi."

Mick bir kaşını kaldırdı. "*Annesini* tanıyor musun?"

Kıvırdım. "Şey, onu siber olarak takip ettim ve iletişime geçtim. Bana onun burada olabileceğini söyleyen oydu, şimdi de burada olduğunu *düşündüğünü* ama emin olmadığını söylüyor. İyi bir kadın ama biraz titiz olabiliyor."

"Hiç şüphesiz," diye mırıldandı Mick nefesinin altından. Ona şaşkın bir bakış attım.

"Ne?"

"Hiçbir şey, Babycakes. Arkadaş ister misin?" diye sordu, gülümsemesi hoşgörülüydü.

"Senin çalışman gerekmiyor mu?"

"Bugün olmaz." Güneş gözlüklerini aldı.

"Benim... Benim arabam yok. Bir taksi çağıracaktım."

"Ben hallederim." Mick kolunu omzuma doladı. "Sonra görüşürüz, RiRi, Cato."

Mick'e gülümsedim ve o da bana hoşgörüyü göz kırptı. Bu beni sadece bacaklarımın arasında değil, içimde de sıcak hissettirdi. Belki de evdeki herkesin sandığı iş takıntılı Lady Freeze'den daha fazlası olduğumu hissettirdi. Belki Mick'in Babycakes'i de bendim ve bir anomali değildi.

Evine doğru yürüdük ve kulübesinin arkasından bir scooter çıkardı.

"O da ne?" Korkarak sordum, bizi o şeye bindirmek niyetinde olmasından *çok* korkuyordum.

"Bu bir Vespa."

"Bunu görebiliyorum. Arabanız yok mu?" "Arabaya ihtiyacım yok."

Vespa soluk bir deniz köpüğü yeşiliydi, yer yer yontulmuştu, uyumsuz aynaları ve ada yollarındaki uzun yaşamından hatıra gibi görünen birkaç çentiği vardı.

Krom kaplaması daha iyi günler görmüştü, ama Mick'in onu sadece bir yerlinin verebileceği türden bir özenle çalışır durumda tuttuğu belliydi - birkaç bungee kordonu saklama bölmesini kapalı tutuyordu ve koltuk elektrik bandıyla yamalıydı. Küçük scooter komik derecede küçüktü

Mick'in uzun boyuna göre, ben ona sımsıkı sarılmışken engebeli ada yollarında yalpalayarak ilerlediğimizi hayal edebiliyordum.

Mick koltuğu değerli bir atmış gibi okşadı. "Sağlamdır, birkaç darbeye aldırılmaz. Reef Limanı'nda dolaşmak için mükemmel."

Şüphecililiğimi gizleme zahmetine girmedim, yıpranmış tekerleklerle baktım. "*Sağlam* kelimesini kullanacağımı sanmıyorum ve-"

Mick, "ama Bayan Freeze, biraz eriyin," diye ikna etti.

"Kaska ihtiyacımız yok mu?"

"Neden?"

İçimi çektim. "Mick, çünkü bu bir güvenlik meselesi."

Mick sırtıttı. "Bu şey yokuş aşağı saatte otuz beş mil hız yapıyor, o yüzden rahat ol. Atla, Babycakes."

Lanet olsun! Korkuyordum, evet, ama aynı zamanda baştan çıkarılmışım ve bugün, adaya geldiğimden beri olduğu gibi, baştan çıkarma galibiyet serisini sürdürdü.

Arkasından Vespaya atladım.

"Adayı gezip biraz eğleneceğiz ve-" diye başladı. "Bulmamız gerek-" Sözümlü kestim.

"Ve," vurguladı Mick, sözümü keserek, "size , Dr. Augustus düşündüğünüz yerde saklanmıyor olabilir."

Kollarımı beline doladım, çenemi omzuna yasladım. "Denemek zorundayım."

"Kariyerin için çok mu önemli?"

"Bu sadece benim kariyerim değil," diye fısıldadım. Aynı zamanda iki küçük çocuğun hayatıydı. Aslında, onların hayatları yayınlatabileceğim tüm makalelerden daha önemliydi.

Vespa, dikiş makinesi gibi ses çıkararak mırıldandı. Dar bir patikadan aşağı yuvarlandık, tuzlu esinti hemen saçlarımı kamçılardı ve ciğerlerimi Cambridge'e döndüğümde özleyeceğimi bildiğim okyanus baharatlı hava ile doldurdu. Yol, parlak kırmızılar, pembeler ve turuncular içinde patlayan tropik bitkilerle kaplıydı ve derine indikçe ada önümde daha da açılıyordu. Güneşin altında solmuş ama yine de neşeli görünmeyi başaran renklerle boyanmış teneke çatılı eski kulübelerin yanından geçtik. Çıplak ayaklı ve kocaman sırtışlı çocuklar yanımızdan geçip bize el sallıyor, Mick de sanki her birini tanıyormuş gibi onlara başıyla selam veriyordu. Muhtemelen tanıyordu.

Bir uçuşumun kenarını kesen bir yola girdiğimizde ona tutundum. Solumda, okyanus sonsuz bir lacivert tabaka gibi uzanıyordu.

Cam. Nefes kesiciydi; dalgalar aşağıdaki kayalara çarpıyor, deniz serpintilerini havaya saçıyordu.

Mick bir an için elini gidondan çekerek sarmaşıklarla örtülü devasa bir banyan ağacını işaret etti, burada birkaç papağan yukarıdan bize doğru ciyaklıyordu.

"Yerel halk buna *Yaşlı Yeşil Adam* diyor," diye bağırdı rüzgâra karşı. "Efsaneye göre yüzlerce yıldır buralardaymış."

"Ellerini koy," diye bağırdım.

"Bu bir araba değil Babycakes, direksiyon yok." İki elini de havaya kaldırdı. "Bak, eller yok."

"Meşhur son sözler," diye mırıldandım ve belini çimdikledim. Güldü ve ellerini ait oldukları yere koydu.

Geniş kenarlı şapkalar takan kadınların hindistancevizi, oyma biblolar ve resif kabukları sattığı küçük pazar tezgâhlarının yanından geçtik. Sonra Mick bizi yan bir patıkaya çevirdi, sık yeşilliklerin arasından geçerek Las Vegas'tan fırlamış gibi görünen Tropicana Club'ın önündeki mağaza ve barların bulunduğu hareketli bir alana çıktık.

Elektrikli pembe ve yeşil tabelası kapının üzerinde titriyor, sokağa dökülen, ada müziğinin ritmiyle gülen ve sallanan insanların yüzlerini aydınlatıyordu. Biz yaklaştıkça Mick yavaşladı ve ben bas seslerinin ayaklarımın altında tınladığını, reggae notalarının nemli gece havasında kahkahalar ve konuşmalarla karıştığını hissedebiliyordum.

Bir an için işimi unuttum, Dr. Augustus'u unuttum, Mick'e doğru bastırılmış olma hissi dışında her şeyi unuttum, ikimiz adanın canlı kalbinde ilerliyorduk, adanın nabız gibi atan enerjisi her yanımızı sarmıştı.

"Kaptan Mick, nasılsın *dostum*?" Barda içki servisi yapan iri yarı bir adam Mick'i bara doğru çekerek ona kardeşçe sarıldı.

"Güzel. Nasıl, Tano?"

"Biraz sola," diye yanıtladı Tano yüksek sesle gülerek. Sonra bana baktı. "Vay, vay, kimmiş bu güzel bayan."

Elimi uzattım. "Belle."

Tano elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Mick'in her arkadaşı benim *yakın* arkadaşımıdır," dedi ipek gibi.

Elimi çektim. "Gururum okşandı ama her seferinde sadece bir plaj serserisiyle yatmaya çalışıyorum."

Tano güldü, plaj serserisi sözünden alınmamıştı. "Senin için ne yapabilirim?"

"Karıştırıyorsanız, birkaç rom punch." Mick dirseğini bara yasladı.

Tano göz kırptı, çoktan bir çalkalayıcıya uzanmıştı. "Hemen geliyor. Ve güven bana küçük hanım, eğer dikkatli olmazsan yumruğum seni tabureden düşürecek."

"RiRi's Reef Harbor Surprise'daki kadar etkili mi?" Ben sordum.

Tano yüzünü buruşturdu. "Bebeğim, hiçbir şey RiRi'nin karıştırdığı o bok kadar etkili olamaz. Etkiden bahsetmişken, Seksi Anne nasıl?" Bana sırtıttı. "RiRi ve ben, çok eskiden beri tanışıyoruz."

Mick'in yanına tepsisini bırakan bir garson kuru bir sesle, "Bu adadaki herkesin geçmişi Tano'ya dayanıyor," dedi. "Nasılsınız Kaptan Mick? Geceyi hapiste geçirdiğinizi duydum."

"O yaptı." Mick beni işaret etti. "Ben sadece ona eşlik ettim."

Esmer, şehvetli bir vücuda sahip olan garson kız bana şöyle bir baktı. "Evet, ona neden eşlik etmek istediğini anlayabiliyorum. Masa beş için iki Island Breezes ve bir Sex on the Beach, Tano." Barmenin önüne bir bilet bıraktı.

Tano içkileri karıştırmaya başladığında arkasındaki kara tahtaya göz gezdirdim, parlak pembe ve yeşil renklerle karalanmış günün menüsünü inceledim. Eğer içeceksem yemek yemem gerektiğine karar verdim. "Ve belki... şu deniz ürünleri tabağından iki tane?"

Tano onaylarcasına başını salladı. "İyi seçim. Adanın bu tarafında bulabileceğiniz en iyi kabuklu börekler ve karides şişler."

"Söyleyin bana" - bitmiş kokteylleri bize doğru kaydırды - "ne düşünüyorsunuz?"

"Çok iyi ve çok sert, bu yüzden çok fazla tüketmeden önce biraz yemek yiyeceğim için memnunum." diye cevap vermeden önce punçtan bir yudum aldım - tıpkı söz verdiğim gibi güçlü.

Tano güldü.

"Hey." Garsona baktım. "Ah, Dr. Nicholas Augustus diye birini duyup duymadığınızı kontrol etmek istedim."

Hem Tano hem de garson bana boş boş baktı.

"O bir bilim adamı," diye ekledim, bana nasıl baktıklarını düşününce onu fark etmiş olma ihtimallerinin düşük olduğunu biliyordum.

"Burada mı yaşıyor?" Tano sordu.

"Bana söylenen bu," dedi ve heyecanla ekledi, "Scotch seviyor. Gerçekten iyi viski içen birini tanıyor musun?"

"Buradaki öyle." Garson Mick'e dirsek attı.

Omuzlarım çöktü.

"Neye benziyor?" Tano usulca sordu.

Mick'le bakıştık ve omuz silktim. "Aslında bilmiyorum. Onu araştırmayı denedim ama sanki adam internetteki tüm varlığını silmiş gibi. Sosyal medya yok, basın fotoğrafları yok, hiçbir şey yok. Sadece birkaç eski gazete ve patentte adı geçiyor."

"Ah, bir hayalet tipi," dedi Tano başını sallayarak. "Resif Limanı'na pek çok tuhaf insan gelir ama hayalet gibi bir bilim adamıyla tanıştığımı söyleyemem. Onun bu adada olduğundan *emin* misin?"

"Hayır, emin değilim," diye itiraf ettim biraz gülerek.

Tano kıkırdadı, derin kahkahası barın üzerinde yankılandı. "Gal, gizli kalmak isteyen bir adam arıyorsun, bu çok açık. Yine de gizemli bilim adamları için gözlerimi dört açacağım. Asla bilemezsin; bu adanın insanları saklamak ve en beklenmedik anda ortaya çıkarmak gibi tuhaf bir yöntemi var."

İki tabak deniz ürünü tabağını bize doğru kaydırırken içimi çektim.

Tano'nun bir şekilde bana yardımcı olabilecek bir şeyler bilebileceğini ve böylece işe geri dönebileceğimi umuyordum. Ama yanımdaki Mick'e, onun sıcak gülümsemesine, içimi sessizce "*şerefe*" diyerek bana doğru *itişine* bakınca, Reef Harbor'dan ayrılmak için istediğim kadar istekli olmadığımı itiraf etmek zorunda kaldım.

Yemekten sonra Mick, iki sol ayağım olduğu yönündeki ısrarlarıma rağmen beni dans pistine götürdü. Müzik göğsümde gümbürdüyordu ve Mick kolay, kendinden emin bir ritimle hareket ediyordu. Beni kendine çekerken yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

"Sadece beni takip et, Babycakes," dedi müziğin üzerinde, gözlerinde kahkaha vardı. "Güven bana."

"Evet, doğru." Gözlerimi devirdim. *Mick Bottom'a güvenmek mi? Ben güvenilmez.*

"Neden suratın asık?" Belimden tuttu ve beni bir yanından diğerine savurdu.

Adam nasıl liderlik edileceğini iyi biliyordu.

"Bu adamı bulup eve gitmem gerek. Burada birilerinin bir şeyler bileceğini umuyordum."

"ama, sen bile bunun bir Hail Mary olduğunu biliyordun."

Kendimi aptal gibi hissettim. "Belki biraz canlı müzik ve neon ışıklarıyla gevşemeyi seviyordur?"

Mick güldü. "Belki de çıplak plajlardan hoşlanıyordur." Kaşlarımı çattım. "Burada onlardan hiç var mı?"

"Elbette biliyoruz," diye kıkırdadı

Mick. "Belki... o-"

"Burada özel bir kabinde kokteylinizi yudummlarken herkesin dans hareketlerini *bilimsel olarak* mı analiz ediyorsunuz?" Mick şaka yaptı.

"O öyle bir bilim adamı değil." "Ne tür bir bilim adamı?"

"Bulamadığım türden," diye mırıldandım kendimi küçümseyerek.

Daha sonra Mick Sunset Bar'ı önerdi, böylece dolambaçlı yollarda hızla , ona sarılıp yanımızda uzanan okyanusu izlerken tuzlu deniz meltemi saçlarımı dalgalandırdı.

Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Mick yol boyunca küçük noktalara işaret etti - kendisinin ve arkadaşlarının yıllık *Kumdan Kaleler Yarışması*'nı düzenledikleri تنها bir plaj (evet, görünüşe göre bu gerçek bir şeydi); hala "*tadabileceğiniz en iyi kabuklu börekleri*" servis ettikleri eski balık kulübesi ve hatta adanın en yüksek noktasına giden gizli bir patika, burada çoğu gün olduğu gibi açık bir günde tüm kıyı şeridini görebiliyordunuz.

Sunset Bar'da Mick bize kokteyl ısmarladı ve gökyüzü altın ve pembe tonlarına boyanmaya başlarken taburelere tüneyip okyanusu seyrettik.

"Keşke yarın ayrılmak zorunda olmasaydım." Adanın güzelliği büyüleyiciydi ve telefonumdaki hava durumu uygulamasına göre Kasım ayı için normal olan biraz kar ve çok fazla rüzgarın olacağı soğuk ve kötü Cambridge'e geri dönme fikrinden korkuyordum.

"O zaman gitme."

" zorundayım," diye inledim. "Bir laboratuvarım var. Yürüttüğüm projeler var. Yapmak zorundayım."

"Bir süreliğine işlerle ilgilenebilecek başka insanlarınız yok mu?"

Evet, gördüm. Aslında, biraz sinyal varken kontrol etmeyi başardığım son e-postalara göre her şey yolundaydı.

"Herkes çalışırken ben eğlendiğim için kendimi suçlu hissediyorum," diye itiraf ettim.

"En son ne zaman tatile çıktın?" Mick sordu.

Dudaklarımı yaladım. "İki yıl önce... Yazın bir aylığına Antarktika'ya gitmişim. Örnek topluyordum... Her neyse, iki yıl oldu."

Mick başını salladı. "Peki ya tatiller?"

"Evet... Yani, Şükran Günü yemeği ve Noel günü öğle yemeği için kız kardeşime gidiyorum."

"Tanrım." Mick elini yüzünde gezdirdi. "Neden bu kadar çok çalışmak zorundasın?"

"Benim işim önemli."

"Bu sadece para kazanmak. Ne kadar paraya ihtiyacın var?" Ses tonunda yargılama vardı ve hoşuma gitmedi.

"Herkesin ödemesi gereken faturaları var Mick," diye itiraz ettim. "Ayrıca, ben işimi seviyorum... Yaptığım işi seviyorum. İnsanların hayatında bir fark yaratıyorum. Hastalıkların tedavisine yardımcı oluyorum."

"Gerçekten mi?" diye meydan okudu. "Kaç hastalığı tedavi ettiniz?"

"Bu hiç adil değil." Başımı salladım. "Gen terapisi zaman alır. Klinik deneyler, hassas hedefleme, hasta güvenliğini göz önünde bulundurarak çalışmak... hepsi bir araya geliyor."

"Ama kaç tane Belle?"

Bir nefes aldım. "Tam olarak tedavi etmedim ama iki farklı hastalığı hafifleten ya da ilerlemesini yavaşlatan tedaviler geliştirdim."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

"On yıl," diye itiraf ettim, sesim ancak fısıltıyla çıkıyordu. Otuz yaşındaydım ve araştırmaya yirmi yaşında, yüksek lisans programımdan yeni çıkmışken başlamıştım. Her zaman *ukala*, alanımdaki en genç araştırmacı, dünyayı değiştirmeye hevesli biri *olmuştum*.

"Yani, on yıl ve *iki* hastalık mı?" diye sordu küçümseyerek. "Şey... evet. Ancak ayrıntılar karmaşıktır." Kendimi telaşlanmış hissettim ve

onunla birlikte rahatsız oldu. "Şu anda klinik deneyler için tek bir hastalığa odaklanmış durumdayız: Nadir bir genetik bozukluk olan Sanfilippo Sendromu için gen tedavisi. Klinik öncesi aşamalarda, düzeltici bir gen ekleyerek ilerlemesini başarıyla yavaşlattık, ancak onay süreci sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor." Kulağa ne kadar teknik geldiğinin farkında olarak bir nefes verdim. "Bu tam olarak bir tedavi değil ama bu çocuklara daha iyi bir şans, daha uzun bir yaşam verebilir."

Mick bana dönerek, "Demek her şeyi iyileştiriyorsun," dedi. "Hey, ben-"

"On yıl ve kaç tatil?" Artık kızgındı.

"Biliyor musun Mick, senin yargına ihtiyacım yok, tamam mı?" Ayağa kalktım ve beni aşağı çekti.

"Otur ve lanet içkini bitir." Kokteyli mi yaklaştırdı. "Ve boş zamanının tadını çıkar. çalışıyorsunuz; en azından kendinizi suçlu hissetmeden ara verin. Siz kurumsal tiplerin bu saçmalıklarından nefret ediyorum."

Kendin için. Karşılığında çok az şey almak için çok çalışıyorsun Belle; tükenmeden önce biraz yaşa, olur mu? *Lütfen.*"

Yumuşadım. "Kulağa pek bir şey yapıyormuşuz gibi gelmediğini biliyorum ama hastalara değerli bir zaman, hatta belki daha uzun bir gelecek şansı kazandırabilirsem, yaptığım şey buna değer." İçkimi yudumladım. "Ama haklısın. Nasıl eğleneceğimi de öğrenmeliyim."

"Güzel," diye homurdandı.

"Peki, nasıl eğlenebileceğime dair bir önerin var mı?" Alay ettim.

Daha birkaç gün önce tanıştığım bu adam, benim bile göremediğim şeyi, yani duygusal ve zihinsel olarak tükendiğimi, tükenmişliğin eşiğine geldiğimi nasıl bu kadar net görebilmişti? Ailem, ne kadar yakın olsak da, işaretleri tamamen gözden kaçırmıştı. Ben de öyle, ta ki Reef Harbor'a gelene kadar.

"Evet." Bana gülümsedi ama gözleri hâlâ kısıktı. Bir parmağını yanağımda gezdirdi. "Senin beynini dağıtacağım."

Adamın kelimelerle arası çok iyiydi!

BÖLÜM 9

alttan sabote etmek

MICK

T Burada genellikle işleri yapmanın bir kolay yolu, bir de zor yolu .

Benim için zor olan Belle'den adada birkaç gün daha kalmasını istemektir çünkü? Evet, buna verecek iyi bir cevabım yoktu. Kolay yol ise gitmesini fiziksel olarak engellemektir ki bu da onu kaçırmayı ya da yatağıma bağlamayı gerektirmiyordu, ki buna da sahip değildim.

Önceki hayatımda asla kolay yolu seçmezdim ama plaj serserisi Mick Bottom'ın tek derdi *kolaydı*.

Franco, Cato ve ben, ölmek üzere olan bir çim biçme makinesinden güç alıyormuş gibi ses çıkaran bir teknenin içindeki üç sinsi aptal gibi rıhtıma doğru sürüklendik. RiRi'nin hurdasının, hedefimiz olan Belle'i Reef Limanı'ndan uzaklaştırmak için gelecek feribotun yanaştığı anakaraya kadar varıp varamayacağından bile emin değildim.

Franco parmağıyla büyük tekneyi işaret ederken biraz sallandı, sesi yüksek bir fısıltı gibiydi.

"Bu mı?"

"Evet, işte bu," diye mırıldandım, sinirlerim tepeme .

Ne yapıyordum ben? Ve daha da önemlisi, bunu neden yapıyordum? Cevaplarım yoktu, sadece sorularım vardı.

Papa Lou'nun anakaraya gidip gelen feribotu Resif Limanı'ndaki tek cankurtaran halatıydı. Belle'i birkaç gün daha yanımda tutabilmek için onu devre dışı bırakmak aklıma gelen tek uygulanabilir plandı.

"Büyük bir anne gibi görünüyor." Franco gözlerini kırpıştırarak ufacık teknemizden feribota kadar baktı.

"Gidelim," diye ısrar ettim.

"Emin misin?" Franco geveledi. "O *büyük* bir anne."

"O şeye tırmanmak zorunda kaldığında anneni düşüneceksin," dedi Cato yardımcı olmadan. "Özellikle de ayık olmadığın için."

"Sen benden daha çok içtin," diye suçladı Franco onu. "Evet ama sen hâlâ daha sarhoşsun."

Arkadaşlarımı yarım yamalak planıma dahil ettiğim için şimdiden pişmanlık duyuyordum. Ama umutsuz zamanlar umutsuz fikirler gerektirirdi ve Belle'e kalmasını istediğimi itiraf etmektense bir feribotu sabote etmek daha iyiydi.

"İkiniz de çenenizi kapatıp yolunuza devam edebilir misiniz?" Öfkeyle fısıldadım.

Cato şüpheli bir ifadeyle başını kaşdı. "Bu ticari bir tekne. Eğer yakalanırsak, sadece bir kayıkla oylanmıyoruz Mick. Bizi defterden silerler."

"İşte bu yüzden yakalanmayacağız," diye ısrar ettim. "Sadece hızlı bir iş. Bir kabloyu çekeriz, bir şeyin kancasını çıkarırız ve *en fazla* bir, iki ya da üç günlüğüne devre dışı kalmasını sağlarız. Sonra da buradan gideriz."

Franco neredeyse ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Anladım. Korsanlar gibi." Hıçkırdı. "Gösterişsiz, uh... şamatacı olmayan korsanlar."

Tekneyi olabildiğince sessiz bir şekilde emniyete aldık, rıhtıma tırmandık ve gecenin köründe ticari bir feribotun etrafında gizlice dolaşan üç adamın görünebileceği kadar göze çarpmamaya çalıştık.

Gıcırdayan metal bir merdivenden sarkarak feribota tırmandık. Yol boyunca Franco'nun başımın üzerinden düşüp hem Cato'yu hem de beni aşağı indirmesinden endişe ettim. Onu teknede bırakmalıydık diye düşündüm, üstümde sallanırken, Titanik'teymişiz gibi hissettiği için birisinin *My Heart Will Go On* şarkısını söylemek isteyip istemediğini soruyordu.

Güverteye çıktığımızda etrafımıza bakındık ve kimsenin bu tekneye hiç dikkat etmediğini gördük. Sıfır güvenlik vardı. Ben de buna güveniyordum. Papa Lou sıkı bir ekip yönetiyordu. Bir Papa Lou vardı, bir de beş yüz yaşlarında olan kardeşi Unca Pep.

Vapurun arka tarafını işaret ettim. "Hadi gidelim."

Makine dairesine girdiğimizde -bölge *odası* bunun ne olduğunu anlatmak için fazla süslü bir tanımdı- Franco hafifçe sallanarak gövdeye baktı. "Peki, kapatma düğmesi nerede? Çalışmayı durdurmak için?"

"Düğme yok. Sadece devre dışı bırakacağız."

"Nasıl?" Franco sordu.

Cato'ya baktım. Kahretsin, bir bilsem.

Cato bir kaşını kaldırdı. "*Hombre*, neden bu konuda bir şey bildiğimi düşünüyorsun?"

Ellerimi sörf şortumun ceplerine soktum. "Bu bir his."

Cato bu tür şeyleri daha önce de yapmış gibi sakın ve hesaplı bir şekilde, pratik bir gözle rıhtımı taradı. Eminim ki, muhtemelen yapmıştı.

Bana sırtıttı. "Biliyorsun, daha önce teknelerde gizlilik çalışmaları yaptım, Mick, ama," - feribotun yamalı gövdesini işaret etti

-"Bunlar genellikle silahlıydı. Bu mu? Bu bir sabotaj. Sivil işi."

Franco, yarı dinler halde, coşkuyla başını salladı, daha önce içtiği rom yüzünden gözleri hafifçe buğulanmıştı. "Yani, bunun kolay bir iş olduğunu mu söylüyorsun? *Pfft*, ben de öyle dedim!" Yan taraftaki metal bir kapağa doğru adım attı, kapağı çekti ve bayat sintine suyunun yüzüne fişkırmasıyla derhal geriye doğru düştü.

Franco küfür etti, sendeleyerek ayağa kalktı ve koluyla yüzünü sildi.

Bu arada Cato, bunun gece sabotajıyla ilk randevusu olmadığını düşündüren bir tür sessiz ve etkili odaklanmayla motor bölmesinin etrafında dolanıyordu. *Biliyordum!*

Bana küçük bir sırıtış attı, gözleri bana asla anlatmayacağını bildiğim bir hikâye ile parlıyordu. "Engelli önemli bir şeye mi ihtiyacın var?" fısıldadı. "Her şey incelikle ilgili."

"İyi," diye mırıldandım. "Askeri sihrini kullan."

Cato içini çekti ve motoru incelemek için tekrar eğildi. "Neden siz iki orospu çocuğuyla vakit geçirdiğimi bilmiyorum." Doğruldu. "Hiç aletin var mı?"

Şortumun ceplerini çıkardım. "Aletlerim var gibi mi görünüyor?"

Franco parmağını kaldırdı. "Ben *hallederim*." Sarhoş gözleri bir alet kutusu görmüştü. Tanrıya şükür.

Açtık ve bir tornavida, bir İngiliz anahtarı ve bir çekiç bulduk. Her şey başarısız olursa, çekiçle motorun canına okuyacaktım, buna karar verdim.

Bu arada Franco başka bir hortum bulmuş, sanki gizli bir hazine bulmuş gibi hortumu çekiştiriyordu. "Bu şey

gerçekten çok önemli-"

"Hayır Franco.... öyle değil." Hortumu çekip çıkardığında ve hemen ardından bir başka su patlamasıyla püskürtüldüğünde bıkkınlıkla iç . Hortumun ucu çılgınca sallanarak üçümüzü de ıslattı.

Cato başını salladı. "İşte tam da bu yüzden amatörlerin operasyonlara yaklaşmasına izin vermiyorlar."

"Öyle mi?" Gözlerimi devirerek karşılık verdim. "Amatörler saatine hoş James Bond."

Cato gözlerinde bir parıltıyla İngiliz anahtarını havaya kaldırdı. "Kim gerçek bir mühendislik beceriksizliği görmeye hazır?"

Motor bölmesine uzandı, birkaç kabloyu çekti ve kötü kokulu bir su yüzüne püskürtülünce hemen irkildi.

Cato yüzünü bandana ile silerken kendimi tutmaya çalışarak "Mükemmel," diye fısıldadım. "Bu tam da aradığımız profesyonellik seviyesi."

Bu sırada Franco motorun başka bir bölmeye girdi ve muzaffer bir edayla bağırarak bir boru parçası çıkardı. "Bu şey önemli görünüyor!"

Kahretsin, yine başlıyoruz!

"Franco, hayır!" Hortumu bir ödül gibi sallarken fısıltıyla bağırdım. "Onu yerine koy; o sintine pompası hattı. Feribotu sabote etmeye çalışıyoruz, göt herif, yüzme havuzuna çevirmeye değil!"

Biraz ikna çabasıyla hortumu yeniden takmayı başardı, ancak sonuç hiç de eskisi gibi görünmüyordu.

Siktir!

Cato sonunda motordan küçük bir parça çıkardı ve gururla havaya kaldırdı. "İşte. Bu feribotu en az kırk sekiz ila yetmiş iki saat boyunca karada tutmaya yeter, özellikle de Lou Baba'nın birkaç parça göndermesi gerekeceği için."

Avucunun içindeki metal nesneleri işaret ettim. "Nedir onlar?"

"Marş fişi ve birkaç sigorta," dedi, bu kadar basit bir şeyi fark edemediğime inanamamıştı. "Ben burada olmasaydım ne yapacaktın?"

"Bir çekiç kullanacaktım... *eğer* bulabilirsem," diye itiraf ettim. Kesinlikle uygulanabilir bir planım *yoktu*. Sarhoş Franco ve Cato'yu yanımda getirmek yapabileceğim en iyi şeydi.

Cato hayal kırıklığı içinde başını salladı.

"Hey, tekneden hiç anlamam," dedim ona, tekne kullanmayı beceremememden duyduğu tiksintiyle.

"Ama sen lanet olası bir öğrencisisin." Franco omzuma vurdu.

"Bilimde, eski bir tekne değil. Bu bok parçası yüz yaşında."

"Otuz," diye düzeltti Cato beni. "Yüz gibi hissettiriyor çünkü boktan bir şeydi ve öyle olmaya devam ediyor."

"*Harika*. Şimdi, kimse bizi görmeden buradan defolup gidelim," diye önerdim.

Ama biz gizlice kaçmaya çalışırken Franco bir halata takıldı, iskeleye yayıldı ve bir yığın metal kasayı büyük bir gürültüyle devirdi.

Üçümüz de kıpırdamadık, çınlamalar kesilene kadar kıpırdamadan durduk ki bu bir dakika sürdü. Sonra, gürültüden uyarılmış bir şekilde, birinin gelmesini bekledik. Bir dakika bekledik, sonra iki dakika daha bekledik ama kimse yoktu.

Şüphelendiğim gibi, bu limanda kesinlikle sıfır güvenlik vardı. Asıl gizem, Lou Baba'nın nasıl olup da hâlâ işine devam edebildiği değil, bu antika felaket teknenin nasıl olup da alabora olup bir grup zavallı yolcuyu sulara gömülmeye sürüklediği idi.

En azından artık Belle güvende olacak, dedim kendi kendime.

Evet, bunu yapmanın sebebi buydu. Gerçekten pürüzsüz, Mick.

Teknemize atladık ve motorun izin verdiği kadar hızlı hareket ettik, ki bu çok fazla değildi. Resif Limanı'na geri dönerken Franco *gerçek aşkın emeği* hakkında mırıldanıyor, Cato ise umutsuzca *feribot sabotajının* utanç verici faili olduğunu ve ne kadar düştüğünü mırıldanıyordu.

İşleri kesinlikle yüzümüze gözümüze bulaştırmıştık ama umurumda değildi. Yarın sabah Belle o feribota binmeye çalıştığında ve *gizemli* bir şekilde arızalı olduğu için feribotu bulamadığında, onu burada tutmak için en azından bir şansım daha olacaktı - birkaç gün daha, ihtiyacım olan tek şey buydu zaten. Birkaç gün daha burada kalsam her zamanki gibi sıkılacaktım. Bundan emindim.

Evet! Ben. Öyleydim. Eminim.

"Ee, Cato," diye düşündü Franco. "Şu askeri gemilere sabotaj olayı... Geçmişte yaptığın bazı şeylerden dolayı tanınacağından hiç endişe ettin mi?"

Cato bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Sadece aşık arkadaşlara tropik adalardaki feribotları devre dışı bırakmalarına yardım ettiğim zaman."

"Ben aşk hastası *değilim*," diye
itiraz ettim. Kimse beni dikkate
almadı.

Franco sarhoş erkeklerin yaptığı gibi ciddiyetle başını salladı. "Ne
yani... sen gerçek hayatta casus falan mısın?"

Cato tek omzunu silkti. "Sana söyleyebilirdim ama o zaman Franco,
seni öldürmek zorunda kalırdım."

Şaka yapmadığından şüphelenmiştim.

BÖLÜM 10

Cennetteki Dipler

BELLE

Işkelede durmuş, ellerim kalçalarımda, liman başkanı Koca Al'a bakıyordum.

"Üzgünüm Belle, Papa Lou feribotun bozulduğunu söylüyor. Acayip bir yüzme havuzuna benziyor ve tamir için parçaya ihtiyaçları var ve bu da buralarda bir dakika sürüyor."

Yüzümün beni ele vermesini engellemeye çalıştım. Mahsur kaldığım için ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, küçük, inkar edilemez bir parçam... heyecanlıydı.

"Ah... peki, kaç günden bahsediyoruz?" Alt dudağımı dişlerimle sıkarak sordum.

"Biliyorsun, her Pazartesi ve Perşembe gelirler, yani... bugünü kaçırdıklarına göre, Pazartesi diyebilirim." Koca Al Mick'e gülümsedi. "Nasılsın, Kaptan Mick?"

"Beni bilirsin Koca Al, hep iyi şeyler yaparım."

"Hadi canım."

"Buradan çıkmak için bir tekne falan kiralamamın bir yolu var mı?" diye sordum. Elbette orgazm güzeldi ama Cambridge'de geri dönmem gereken bir hayatım vardı.

Koca Al Mick'e baktı ve gözlerini devirdi.

Dönüp Mick'e baktım, o da omuz silkti. "Nasıl olduğunu biliyorsun, Babycakes. Sana söylemiştim."

"Helikopter kiralayabilir miyim? Herhangi bir şey?"

"Buradan gitmeyi çok mu istiyorsun?" Mick'in gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Günah kadar yakışıklıydı. Mavi gözler, bronzlaşmış sağlıklı bir cilt, düzenli olarak kestirmeyi unuttuğu belli olan seksi kirli sarı saçlar

-Ve bir de tavırları vardı.

Bu yüzden, Reef Harbor'da birkaç gün daha geçirme ve Mick ile daha fazla zaman geçirme düşüncesi midemi gerçekten iyi bir şekilde bulandırdı.

"Sadece... İşim var, Mick."

"Hep çalışıp hiç oynamamakla ilgili ne derler bilirsin," dedi Koca Al ciddiyeyle.

"Ne diyorlar?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Bu Babycakes'i sıkıcı bir kız yapıyor," diye bitirdi Mick.

Kendime rağmen sıırttım. "Sanırım mahsur kalmak için bir Karayip adasından daha kötü yerler de var."

"Aferin kızıma." Mick kolunu bana doladı. "Teşekkürler, Koca Al."

Koca Al bir parmağını işaret etti ve ateş etme hareketi yaptı. "Artık bana borçlusun."

"Bu ne anlama geliyor?" Mick bavulumu kaldırırken sordum ve dizüstü bilgisayar çantamı omzuma aldım.

"Ne ne anlama geliyor?" Mick sordu.

"Ona neden borçlusun?"

"İpucu yok. Koca Al'ın kendine has bir tuhaflığı var."

Koca Al'ı görmek için döndüm ve bana aptalca gülümseme ve başparmak işareti yaptı. Evet, tuhaflık haklıydı.

"Umarım otel odamı bana geri verirler," dedim . "Eğer vermezlerse, benim kulübemde kalabilirsiniz."

"Bir yatağınız bile yok," diye . Mick omuz silkti. "Yatak ister misin?"

"Yatak güzeldir."

"Emin misin?"

Buradaki son gecem olması gereken bir önceki gece, otel odamda kalmış ve komşumuzun duvara vurup sessiz olmamızı istemesine neden olacak kadar sert ve yüksek sesle sevişerek yatağı mahvetmiştik.

Hiçbir zaman komşuların duvarlara vurmasına ya da olmamı istemesine neden olacak türden çığlık çığlığa seks yapmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, ben daha çok ciyaklayan biriydim -heyecanlı, elbette, ama tam olarak dünyayı sarsan bir şey değil. İnsanların gerçek hayatta bunu yaptığını bile bilmiyordum. Tüm bu yüksek sesle duvar sallama olayının sadece porno ve filmler için olduğunu sanıyordum.

"Yatak güzeldir Mick."

"Peki," diye abartılı bir iç geçirdi, "lanet olası bir yatak alacağım." Elimi omzuna koydum. "Kulübende kalmamı ister misin?" Bana baktı, yüzü kasvetliydi. "Evet."

Dudaklarımı yaladım. Bu, birlikte olduğumuz ilk gece beni sabahın köründe söz konusu kulübeden kovmaya çalışan adamdan çok farklıydı. Şimdi aramızda bir şeyler değişmişti; ben bunu hissediyordum ama onun da hissettiğinden emin değildim.

"Pazartesi gidiyorum." "Evet."

"Yani... sadece birkaç gece." "Evet."

Derin bir nefes aldım ve nefesimi verdim. "Mick, *hiç birinden* kulübede seninle kalmasını istedin mi?"

"Franco dışında mı demek istiyorsun?" "Evet, onun dışında demek istedim."

Boğazını temizledi. "Ya Cato?"

"Mick?"

Omuz silkti. "Hayır."

Düşündüm. Tamam, bu bir tatil ve ada romantizmiydi ve ciddi değildi. Ciddi olma şansı yoktu. Yani, Mick'e baksana. Benim gibi biriyle uzun süreli ilişki yaşayacak biri değildi. Sarhoş olana kadar nasıl eğleneceğimi bilmezdim ve çok sık sarhoş olmazdım. Mick ise sadece nasıl eğlenileceğini bilirdi; bu da bir adada olduğunuzda harikaydı ama biriyle *yaşamak* zorunda kaldığınızda o kadar da harika değildi.

Kutsal olan her şey adına, Belle. Seninle evlenmek değil, seni pazar gününe kadar altı şekilde becermek istiyor, bu yüzden anal bir moron olmayı bırak ve sadece kazanmayı kabul et. Günah kadar yakışıklı, yatakta iyi ve hayatında daha önce hiç bu kadar eğlenmedin.

Mick bavulumu yere bıraktı ve iskelenin ahşap korkuluklarına yaslandı. "Pekala, Babycakes, kararın nedir? Çünkü beynindeki dişlilerin çatırdadığını duyabiliyorum."

Başımı öne eğdim. "Yatak olduğundan emin olacak mısın?" "Evet."

"Güzel. O zaman gidelim."

"Duş hâlâ çalışmıyor," diye uyardı.

"değil. Şelaleyi seviyorum. Sırtımı yıkayabilirsin."

"Sanırım bir süre daha benimle kalacaksın, Babycakes." Ağzının kenarlarında bir sırıtma belirdi.

"Kendini beğenmiş gibi bakma," diye homurdandım ama kendimi neredeyse coşkulu .

Laptop çantamı ve valizimi hiç umursamadan Mick'in kulübesine bıraktım. Ofise ve kız kardeşime haber vermeliydim ama Mick yürüyüşe önerdiğinde bunun bekleyebileceğine karar verdim.

Öncelikler, öncelikler!

Yürüyüş kolay değildi.

Güneş üzerimize vuruyordu ve Mick'in seçtiği patika parmak arası terliklerimin sınırlarını test etmek için tasarlanmış gibiydi. Belki de spor ayakkabı giymeliydim?

"Bunun bir patika olduğuna emin misin?" Alçaktan sarkan bir dalın altına eğilerek sordum. "Daha çok bir orman engel parkuruna benziyor."

"Bu bir patika. Gizli bir patika," diye ısrar etti, neredeyse takılıp düşeceğim bir kayanın üzerinden geçerken hiç de soluk soluğa değildi. Parmak arası terlikleriyle bir sorunu yoktu. "Ve acı çekenler adil ödülleri alırlar."

"Kim söyledi

bunu?" "Ben

söyledim."

Bir kaşımı kaldırdım. "değeceğine emin misin?"

"Oh, Babycakes, bu senin çoraplarını uçuracak ve sen hiç giymiyorsun bile."

Kıvrımlı patikalardan geçerek ve kayaların üzerinden tırmanarak hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir yürüyüşten sonra, nihayet kalın palmiye ağaçlarının arasından geçtik.

Mick beni üç tarafı kayalıklarla çevrili gizli bir koya getirmişti. Kum o kadar beyazdı ki öğle güneşinde ona bakmak neredeyse acı veriyordu. Su, mavi ve yeşilin her tonunda parıltıyor, kıyıya nazıkçe vuruyordu.

"Pekâlâ," diye itiraf ettim, nefes nefese kalmış ve biraz terlemiştim. "Bu sadece yürüyüşe değil, adadan ayrılamamaya da değdi."

Sırt çantasını kumun üzerine bırakarak sırttı. "Sana söylemiştim. Cennete hoş geldiniz."

Sırt çantasından büyük bir havlu çıkarıp kumun üzerine serdiğinde, güneşle ilgisi olmayan bir sıcaklık hissettim. Piknik için bir şeyler hazırlamıştı: taze tropikal meyveler, bir şişe şarap, küçük bir kap sandviç ve birkaç kurabiye.

Havlunun üzerine yerleştim ve daha iyi günler görmüş gibi görünen bir tirbuşonla şarap şişesini amaya çalışırken onu sırtarak izledim. Onunla boğuştu, nefesinin altında mırıldandı, sonunda mantarı gürültülü bir patlamayla çıkardı ve neredeyse şişenin yarısını döküyordu.

"Gördün mü?" dedi, mahcup bir sırtışla. "Her zamanki gibi pürüzsüz."

Güldüm, bana uzattığı plastik bardağı aldım ve birkaç dakika boyunca öylece oturduk, dalgaları dinledik ve sessizliğin tadını çıkardık. Bildiğim hayattan, geri dönmem gereken hayattan o kadar uzaktı ki, yine de burada Mick'le birlikte olmak... doğru geliyordu.

"Peki, Reef Harbor'a nasıl geldin?" Bir süre sonra sordum. "Burada mı doğup bydn, yoksa Reef Limanı için büyük kötü şehri mi terk ettin?"

Mick suya baktı, yüz ifadesi yumuşadı. "Büyük kötü şehirden ayrıldım."

"yle mi?"

"Evet." Arkasına yaslandı, dirseklerine dayandı. "Nişanlıydım."

Saçlarını okşadım. "Ve?"

"Ve bu bir klişe. Eve geldim ve kişisel antrenryle sevişirken buldum."

İimde bir acıma hissettim. "zr dilerim." Eğildim ve onu usulca öptüm. "Canın yanmış olmalı."

"Tam bir orospu gibi," diye kabul etti.

Tanıdığım Mick'in bir kadının canını yakabilecek türden biri olmasını beklemiyordum ama bu deneyim yüzünden artık farklı bir Mick'ti.

"Yani buraya ondan sonra mı geldin? Bunun yüzünden mi?"

Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Onun gibi bir şey. Sadece Mia değildi... onun adı buydu. *Her şeydi*. İş yerinde tkeniyordum."

"Ne yaptın sen?"

"Fark etmez." Bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Sadece... sürekli çalıştığını ve tatil yapmadığını söylediğinde sinirlendim. Eskiden ben de yleydim."

"Düşündüm. Son zamanlarda kendimi giderek daha bitkin hissediyorum."

"Nasıl olduğunu bilirim. Eskiden Sisifos gibi hissederdim. Her gün aynı lanet kayanın üzerinde bir aşağı bir yukarı. Nişanım bozulduktan sonra sanki *zgrdm*. Hayatımı, *tüm* hayatımı bıraktım ve buraya geldim."

"Reef Harbor'ı nasıl seçtiniz?"

"Ben yapmadım," diye kıkırdadı Mick, "Reef Harbor bir nevi... beni seçti." Merakla bir kaşımı kaldırdım. "Bana daha fazlasını anlat."

"Şey," diye başladı, "nişanım bittikten sonra bir süreliğine ayrılmaya karar verdim. Aklımda bir hedef yoktu, sadece... *herhangi bir yer*. Uçuş olan ilk tropik yere tek yön bilet aldım ve bir süre Karayipler'de ada ada dolaşacağımı düşündüm. Ama sonra, Reef Harbor'daki ilk günümde şnorkelle dalmaya gittim ve pasaportumu kaybettim. Ve cüzdanımı. Ve valizimi."

"Oh hayır...."

"Evet, birlikte olmaya karar verdiğim bir turist olan bu kız bir hırsızdı.

Yüzmeye gittiğimde beni ." Güldüm.

"Evet. Kıyıya döndüğümde elimde sadece mayom, şnorkel maskem ve yarım tüp güneş kremim kalmıştı."

Ayağa kalktı ve elimi eline aldı. Sanki bağlantı kurmak istiyormuş gibi, neredeyse dalgın bir şekilde bana sık sık dokundu. İyi hissettirdi. *Çok iyi*.

"Elçiliğin her şeyi çözmesini bekliyordum. Cato, Franco, RiRi ve birkaç kişiyle daha tanıştım. Madem mahsur kalmıştım, bari bir işe yarayayım diye düşündüler. Sonra bir baktım, birkaç çocuğa sörf öğretiyorum, RiRi'nin ölüm tuzağında turistleri gezdiriyorum, bar işletiyorum ve... bir ay üç yıla dönüştü." Omuz silkti ve etrafındaki adayı işaret etti. "Yani evet. Sanırım adanın beni seçtiğini söyleyebiliriz."

"Tıpkı şimdi beni seçtiği gibi... birkaç gece daha."

"Hayatını değiştirebilirsin Belle," dedi ciddiyetle. "Çalışmak için yaşamak zorunda değilsin."

"Çok cazip." Ben de kabul ettim. "Evdeki hayatım neredeyse tamamen teslim tarihleri ve beklentilerden ibaret. Sana söyledim, iş yerindeki herkes bana Lady Freeze diyor, sanki sürekli çalışan bir makineymişim gibi. Yaptığım işi sevmediğimden değil, ama... her şeyi tüketiyor."

"O zaman seni tüketmesine izin verme." "Hayat kurtarmak istiyorum Mick."

"Ama bunun kişisel bedeli ne olacak?" diye sordu.

Omuz silktim. "Ne pahasına olursa olsun, çünkü birine yardım edecekse... Elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Mick'in gözleri yumuşadı ve bana kalbimi yerinden oynatan küçük, bilmiş bir gülümseme verdi. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama herkesin dinlenmeye ihtiyacı var. Belki de bu yüzden buradasın."

"Belki."

İkimiz de sessizliğe gömülmüş, dalgaların kıyıda bir aşağı bir yukarı süzülüşünü, gökyüzünün batan güneşle birlikte pembe ve turuncuya dönüşmesini izliyorduk. Bu anla ilgili bir şey, Mick'le geçirdiğimiz bu küçük zaman dilimi, neredeyse... *kaçınılmaz* hissettiriyordu.

Plastik bardaklarımızı tokuşturduk ve sonra uzanıp yüzümdeki bir saç telini fırçaladı, parmakları yanağımda olması gerekenden sadece bir saniye daha uzun kaldı. Bu öyle bir dokunuştı ki bana diğer her şeyi unutturdu-iş, Dr. Augustus, eve dönüş uçağım. Tek düşünebildiğim oydu, tam burada ve bu anın bitmesini nasıl istemediğimdi.

"Mick," diye fısıldadım, ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Ama o eğildi ve ben daha ne olduğunu anlamadan öpüşmeye başladık, kolları beni sararken dünyanın geri kalanı kayıp gidiyordu.

İlk başta yavaşça, şefkatle öpüştük ama kısa sürede hararetlendi. Beni soyduğunda karşı koymadım bile. Açıkta ama özel bir cenneteydik ve dürüst olmak gerekirse, öyle olmasak bile umurumda değildi. Bu tür bir özgürlük benim için alışılmadık bir şeydi ve bunun tadını pahalı bir şarap gibi çıkardım: baş döndürücü, güçlü ve dolu.

"Siktir. Sana asla doyamıyorum," dedi kısık sesle, amımı avuçlayarak.

Uzandı ve beni kendine çekti. "Yüzüme sarıl." "Ne?"

Açıklama yapmadı ve sadece bacağıma üzerine bağladı, amım tam ağzının üstünde olacak şekilde beni ayarladı. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve utanarak kızardım.

"Mick, I...."

Ama ben daha fazlasını söyleyemeden, ağzını bana dayadı ve dili klitorisimde yukarı aşağı hareket etti.

"Palmiye ağacına tutun, Babycakes, çünkü bu zorlu bir yolculuk olacak."

Başka seçeneğim yoktu çünkü kendime rağmen inanılmayacak kadar tahrik olmuşum, ne kadar ahlaksız olduğumu seviyordum. Elini kalçalarımın altına aşağı yukarı gezdirdi ve ben de onunla göz göze geldim. Beni yemesini ve vücudumu en iyi şekilde erişebileceği şekilde konumlandırmasını izlemek cehennem gibi erotikti.

Dili hassas klitorisimin üzerinde durdukça, oynadıkça, okşadıkça, kemirdikçe içimdeki zevk artıyordu. Aniden, çok fazla oldu ve kalçalarım kendi iradeleriyle hareket etmeye başladı.

"Siktir, evet, aynen , Belle. Ağzımı sik."

Zirveye ulaştığımda kalçalarım titredi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Serbest bırakılma çok yoğundu.

Altımdan çekildi ve yere yatırıp üzerime çıktı.

Taşaklarına kadar iç girerken beni öptü.

Sonuna kadar girdiğinde, "Çok sıkı, çok mükemmelsin" diye inledi.

"Öyle miyim?" Ciyak ciyak bağırdım.

"Evet, Babycakes," dedi usulca, eğlenerek ve beni öptü. "Tadın nasıl?"

Gergin hissettim ve gözlerimi kapattım.

"Hey, hiç de bile. Utangaç olma. Benimleyken olmaz." Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi yavaş ve istikrarlı bir şekilde girip çıkıyordu. Bir toplantıdan diğerine koşturmak zorunda kaldığım Cambridge'de değildik. Her günün Cumartesi olduğu Reef Harbor'daydık.

-Beklentisiz, sadece *yaşamak*. Ve orgazm.

"Tadım sana benziyor," diye nefes aldım, gözlerimi açtım ve sıcaklık ve açlıkla alev alev yanan gözlerime baktım.

"Evet. Tadımız birbirimize benziyor." İçime girmeye başladı ve kendimi parçalandığımı hissettim. Daha önce hiç sadece penetrasyonla boşalmamıştım ama şimdi oluyordu. O da bunu hissedebiliyordu, vücudumun sıkılaşmasını, ne kadar kaygan olduğumu.

"Yine geleceksin, değil Belle?"

"Evet." Delici bakışlarından gözlerimi alamıyordum. Sanki evreni aramızda mükemmel bir denge içinde bir arada tutuyorduk.

"İşte benim Belle'im," diye mırıldandı kasılmalarım başladığında, önce yavaş sonra sert.

Duyularıma yapılan saldırı karşısında haykırdım. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, satın aldığım iki yüz dolarlık tasarımcı klitoral uyarıcıyla bile. Bu tamamen farklı bir şeydi.

İçime boşaldığında, benimki kadar gürültülü salıverme homurtuları duyduğumda, kendime Mick'ten çok zevk alacağıma söz verdim çünkü bir daha böyle bir mükemmelliğe sahip olacağımı sanmıyordum.

BÖLÜM 11

sahil diplerinin altında

MICK

I Mercan Koyu'nun karşısından Belle'i izliyordu, kaşları çatıktı, sinyal gidip parmakları sabırsızlıkla dizüstü bilgisayarına vuruyordu. Çalışma sistemlerine bağlanmaya çalışıyordu ama Tehlikeli Wi-Fi ve adada düzgün bir baz istasyonunun olmaması arasında kaybedilen bir savaştı.

Kaçmak isteyip istemediğinden emin olmadığı iş dünyasına *yeniden bağlanmaya* çalışmasını izlemekten neredeyse zevk alıyordum. Belle'i anlayabiliyordum; belki de bu yüzden ondan etkilenmiştim.

"Ya da belki de senin takıldığın tüm sürtüklerin aksine onun bir beyni olduğu içindir?" RiRi teklif etti.

"Seninle takılıyorum ve sen değilsin," diye hatırlattım ona.

Bir el salladı. "Biz çıkarları olan arkadaşlardık. Bu farklı bir şey."

RiRi haklıydı. Belle'in keskin zekâsı ve klinik deneyleri hakkında konuşması hoşuma gitmişti ama içten içe, kaçındığım gerçeğe yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyordum. Eski hayatımın bazı kısımlarını özliyordum. İşimi özlemiştim.

"*Lanet* olsun." Belle klavyesine vurdu. "Kahretsin, yine bağlantım koptu."

Gülümsedim.

Yersiz görünüyordu, ama mümkün olan en iyi şekilde, sanki bir ayağı Resif Limanı'nın içinde, bir ayağı dışındaydı, tam olarak hazır değildi.

Her nereden geldiyse bırakmış ve adanın cazibesine de kapılmak istememişti.

RiRi, "Pencere ile şuradaki çıkıntı arasında oturmayı deneyin," diye önerdi. "Bazen oradan sinyal alıyorum."

Belle dizüstü bilgisayarını hareket ettirdi. Gözlerim onu takip etti.

Franco beni dürttü, yüzünde bir sırıtma oluşmaya başlamıştı bile. "Aşık olmuş bir okul çocuğu gibi görünüyorsun."

Başımı sallayarak alay ettim. "Öyle bir şey değil dostum. O çok büyük bir şehir."

Ama bunu söylerken bile buna gerçekten inanmıyordum. Belle fark ettiğiniz, hatırladığınız türden bir kadındı; zeki, komik, kendi iyiliği için fazla ciddi. *Ve* benim bir zamanlar olduğum gibi acımasızdı.

"Ne olmuş yani? Büyük şehir seni daha önce hiç durdurmamıştı," Cato kaşlarını kaldırarak. "Boston'da yaşadığın zamanlarda, sen büyük şehirdin."

"Evet, şey, özlemiyorum," diye mırıldandım, onlardan çok kendime.

Ama Cato'nun buna tahammülü yoktu. "Bir süre ortalığın en parlak adamı değilmişsin gibi davranma. O süslü laboratuvar, başlangıç-"

"Tanrım, Cato, bırak şu lanet ."

Helaxion. Birkaç kişiyle birlikte kurduğum şirketti. Arkadaş değil ama meslektaşık. Birbirimize saygı duyardık. Ayrılmaya karar verdiğimde, uzaklaşmam gerektiğini anlamışlardı. Ben bilimle ilgileniyordum, işle değil. Şirketin *yüzü* ben değildim, onlardı. Ben arka planda kalmayı tercih ettim. Güvendiğim bir ekiple çalıştığım özel bir laboratuvarım vardı; bu ekip şu anda dünyanın dört bir yanına yayılmış, üniversitelerde ve ilaç şirketlerinde çığır açan yenilikler üzerinde çalışıyordu. Hiçbiri hâlâ Helaxion'da değildi. Onlar arkadaşımdı ama ben görüşmeye devam etmedim.

"Sayı." Belle yumruğunu havaya kaldırdı. Parlak gözlerle bana baktı, "Girdim."

Bira şişemi ona doğru kaldırdım. "Aferin sana, Babycakes."

Kulaklığında biriyle konuşmaya başladı ve bir anda geri döndüm, laboratuvardaki erken sabahları, köşeye yığılmış paket servis kutularını, bilimi çok az bilen ama her zaman kârları sayan yatırımcılarla yapılan bitmek bilmeyen toplantıları hatırladım.

O zamanlar Cambridge'deki laboratuvarımda yaşıyor, gündüzleri veri topluyor ve geceleri geç saatlere kadar formüller ve diyagramlarla dolu bir beyaz tahtaya notlar karalıyordum. Şirket hızla büyüyor, biyoteknoloji dünyasında yükseliyordu ve her gün bitiş çizgisine doğru bir yarış gibi geliyordu. Bunu sevmiştim; istediğim şeyin bu olduğunu .

Mia ile şirket iyi işler yaptıktan sonra tanışmıştım. Beni Dr. Nicholas Augustus'un değil, Leydi Arabella Augustus'un oğlu olarak görüyordu. Soyumun reklamını yapmak istemememe şaşmamalı. Lord Augustus'un oğlu olarak İngiltere'de doğmuş ve annem Amerikalı olan ve beni pratik amaçlar için yetiştiren üvey babamla, ikinci kocasıyla evlendiğinde New York'ta büyümüştüm. Ben üniversitedeyken vefat ettiğinde, annem Londra'ya geri döndü ve ben Amerika Birleşik Devletleri'nde kaldım. Annem her zaman iletişimde kaldı, her zaman ziyaret etti ve bana hiçbir zaman hem üvey babamı hem de kendisini kaybetmişim gibi hissettirmedi.

Baba dediğim üvey babamla çok yakındık. New York Üniversitesi'nde biyokimya profesörü olan bir bilim adamıydı. DNA'nın yapısı olan sarmal ile moleküler düzeyde eylem ve dönüşümü ima eden iyonu birleştirerek Helaxion adını birlikte bulmuştuk.

Babamın Reef Harbor'da yaşamak için bilimi terk etmem konusunda ne düşüneceğini merak ediyordum. Hayal kırıklığına uğrardı. Neyse, sen de kulübe katıl. *Ama* o hayata geri dönemezdim. Dönemezdim işte. Belle'i izlemek bana travma sonrası stres bozukluğu yaşattı.

İstenmeyen ve kaçınılmaz anılar yoluma çıkarken biramdan bir yudum aldım.

"Belle eski sevgiline çok mu benziyor?" Franco sordu.

Bir kaşımı kaldırdım. "Tabii ki hayır. Mia... sosyetik biriydi; varlıklı bir aileden geliyordu ve Louis Vuitton'un halkla ilişkiler bölümünde çalışıyordu."

"Belle'in güzel ayakkabıları var," dedi

Cato. "Ve iyi görünüyor," diye ekledi

Franco. "Evet, öyle."

Ama Belle Mia değildi, Tanrı'ya şükür. Açıklığı neredeyse naifti. Duvarları, engelleri yoktu. Kolayca açılmasında ve kendini bu şekilde paylaşmasında bir basitlik vardı.

"Ve seni eğitmeniyle aldatacak bir tipe benzemiyor." Cato omzumu okşadı.

"Çünkü onun kişisel antrenör tutacak bir tip olduğunu sanmıyorum," diye düşündü Franco.

"Oha! Biz birlikte değiliz. Aldatacak bir şey yok," diye itiraz ettim.

"Ah lütfen, kalsın diye feribotu sabote ettiniz," diye güldü RiRi.

"Şşş, bunu dünyaya duyurmayalım, olur mu?" Ben uyardım.

Cato kuru bir sesle, "Dünya biliyor; Koca Al'a Belle'e helikopter kiralamayı anlatmasın diye rüşvet verdin," diye hatırlattı. "Sadece *onun* bilmesini istemiyorsun." Başını, *klinik deneylerdeki vektör yükü limitleri ve hedef dışı etkiler* hakkında hararetle konuşan Belle'e doğru eğdi.

Elleriyle çılgınca hareketler yaptı, gözleri parlayarak açıkladı:

"Yani, eğer vektörün etkinliği çok düşükse, terapi hücreleri zar zor etkiler. Ancak çok yüksekse, bir bağışıklık tepkisini tetikleme riskiniz vardır ve bu da hastayı olmasa bile tüm denemeyi tehlikeye atabilir." I

yapamadım Yardım ama Gülümse, yakalamak kendimKafa sallama birlikte. "Kesinlikle," diye mırıldandım, dayanamayıp ekledim, "Bu hassas bir denge arasında dozaj ve Teslimat. Çok Biraz, sen kaybetmek etkinlik. Çok fazla olursa güvenliği kaybedersiniz."

Franco, Cato ve RiRi bana ikinci bir kafam çıkmış gibi baktılar.

"Ne? O tür işler yaptığımı biliyorsunuz."

"Bunu söylediğini duymak biraz ateşli," diye alay etti Franco.

"Tekrar söyle,

Doktor."

"Kapa çeneni," diye tersledim,

eğlenerek. Arkadaşlarım güldü.

"Ooohh, bir daha söyle Mick; bize dengeden bahset," diye dalga geçti RiRi, göğüslerini dışarı çıkarıp kendini yelpazeleyerek.

Hepsine bir parmak verdim.

"Evet, dengelemede çok iyi," diye güldü Franco, "Mick kadar iyi atış yapan ve yelken açan birini daha önce hiç görmemiştim."

"Daha ne kadar çalışacak?" Cato homurdandı. "Balık tutmaya gideceğimizi sanıyordum."

Belle'i izledim, onu aramasından uzaklaştırmak ve yalnız kalabileceğimiz bir yere götürmek istiyordum. Kaçınılmaz olarak gittiğinde Resif Limanı'nın ne kadar boş hissedeceğini düşünmek istemiyordum. Yıllardır kimseyi *özlememiştim* ama Belle'i özleyeceğime dair bir his vardı içimde.

Onu çok az tanıyorum. Onu özlemeyeceğim. Ben insanları özlemem.

Bira şişemi barın üzerine vurdum. "Siktir et, gidiyoruz. Onu beklemek zorunda değiliz."

Onu adada tutmak bir hataydı. Benimle ne kadar uzun kalırsa, onu o kadar çok isteyecektim. Bu sabah gitmiş olsaydı, aç bir yırtıcı gibi onu izliyor olmazdım. Onu istiyordum. Onu becermek istiyordum. Ama bu seksten daha fazlasıydı ve başka türlü davranamazdım -duyguları gömmede ve onları taklit etmede ne kadar iyi olursam olayım.

Belle bize baktı ve parmağını kaldırarak gülümsedi. "Bana beş dakika verin, sonra işim bitecek. Bir atılım yaptık. Buna inanabiliyor musunuz?"

"Evet," diye bağırdı Franco ve bira şişesini havaya kaldırdı. "Belle bunu bir içki ısmarlayarak kutlayacak."

Belle hoşgörüyü başını salladı. "Elbette."

Mercan Koyu'ndaki herkes alkışladı.

O bilgisayarının başına döndü, RiRi de içkileri doldurdu.

"Mick," diye uyardı RiRi gözlerindeki sabırsız bakışı görünce, "unutma, onu burada istiyorsun."

"O-"

RiRi şefkatle, "Burada olduğu sürece onun keyfini çıkarın," diye ekledi. Bunun üzerine kısa bir süre durdum. "Öyle mi?"

"Evet," dedi usulca. "Ondan hoşlanıyorsun." Derin bir nefes aldım.

"Hoşlanıyorum."

" zaman tadını çıkar."

"Peki ya o gittiğinde?"

"Oraya vardığımızda o köprüyü geçelim, tamam mı dostum?" Köprünün çok zor olacağını biliyordum.

Reef Harbor'a gelmiş ve bana yeterli gelen bir hayat kurmuştum ya da en azından Belle ortaya çıkana kadar öyle olduğunu düşünüyordum. Parlak gözleri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla kasabaya hızla girdi, geride bıraktığım her şeyin yürüyen bir hatırlatıcısıydı.

Mesele şu ki Belle eski benliğimin bir kısmını yüzeye çıkarıyordu ve arkadaşlarımla bunu gördüğünü biliyordum. Ciddi bir tip değildim. *Sevişmek ve eğlenmek isteyen* olmuştum.

Belle'e karşı neden böyle bir çekim hissettiğim, neden beni bu kadar etkilediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O sadece bir , hepsi bu, dedim kendime.

Ama tam o sırada Belle bana baktı, onu izlediğimi fark etti ve sırtarak gözlerini devirdi. Kahretsin, kalbimin küt küt attığını hissedebiliyordum.

Hazır olmadığım bir şey.

BÖLÜM 12

alttaki kalp

BELLE

"Balık yakaladığıma inanamıyorum!" Etrafta dans ediyordum, başım dönüyordu, ilk balığımı yakalamış olmanın mutluluğu . Onu gururla havaya kaldırdım, benim sarı kuyruk balığımdı, pulları parlıyordu.

Güneş ışığında parlak pembe ve sarı.

Mick güldü. "Bu bir için iyi bir yakalama bir acemisi için, Belle!

Sarı kuyruklar kolay değildir."

"Gerçekten yaptım! Oltamın dolanacağını ya da ne bileyim, yosun falan yakalayacağımı sanmıştım."

Sevmeye başladığım o eğlenen gururlu bakışıyla beni izledi.

Franco kolunu bana doladı. "Bu gece iyi yemek yiyoruz."

Cato, Franco, Mick ve ben kollarımız avlarımızla dolu olarak rıhtımın aşağısındaki küçük restorana doğru yola çıktık. Ganimetimiz bir günlük çalışma için etkileyiciydi: üç sarıkuyruk snappers, iki koyun snappers ve küçük bir aileyi tek başına besleyecek kadar büyük bir orfoz.

Cato'ya göre dördümüze ve muhtemelen restoranın yarısına yetecek kadar balık vardı.

Yürürken Franco sırtarak beni dürttü. "İlk seferinde bir sarı kuyruk yakaladın Belle ve şimdi ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok yemeğin var."

Cato kıkırdadı. "Umarım ziyafete hazırsınızdır."

Restorana doğru yürüdük, önü açık ve peri ışıklarıyla sarılmış geniş ahşap kirişleri olan köhne bir sahil kulübesiydi. Birkaç plastik masa ve sandalye kumların üzerine serpiştirilmişti ve kirişlerden sarkan deniz kabukları akşam esintisinde usulca çınlıyordu.

İçerideki loş ışık her şeyi kehribar renginin sıcak tonlarıyla yıkıyor, mum ışığı ve duvarlara yapıştırılmış Bob Marley posterlerinin koyu yeşil ışıltısıyla titriyordu. Köşedeki eski bir hoparlörden reggae ritmi yükseliyordu.

Driftwood Shack'in sahibi Trina ile tanıştırdım; taze avlanmış deniz ürünleri, renkli kokteylleri ve hem yerli halkın hem de turistlerin geri gelmesini sağlayan sıcak ve rahat ortamıyla tanınan, rahat bir sahil mekânı.

Trina, varlığı kadar büyük bir kahkahası olan iri bir kızdı. Geniş bir gülümsemeyle bize el salladı, parlak desenli elbisesi sallanırken Franco ve Mick'i sıkıca, şefkatle kucakladı.

Cato sarılmayı sevmezdi. Ona beşlik çıktı.

"Çocuklar, şu halinize bakın! Çok uzun zaman oldu, dostum!" Trina sahte bir hayal kırıklığıyla başını salladı. "Mick, sonunda beladan başka bir şey yakaladın, ha?" Getirdikleri balıkları işaret etti, sırtışı onaylıyordu.

"Sadece senin için büyük bir tane yakaladı, Trina." Mick omzumu okşadı. "Bir sarı kuyruk."

"Merhaba, ben Belle, sarı kuyruk yakalayıcısı." Elimi sıktı ve kahkahalarla güldü.

Mick'e değerlendirici bir bakış attı, sonra bana göz kırptı. "Burada olduğun için şanslısın Belle. Bu çocuklar ele avuca sığmaz ama iyiler, biliyorsun."

Yerleştiğimizde, Trina tüm balıklarımızı aldı ve bizi serin akşam havası ve birbirimizin arkadaşlığıyla baş başa bırakarak arka tarafta kayboldu.

Sandalyesinde yarı sarhoş bir halde oturan Franco bir bira açtı ve bana doğru uzattı. "Adamızı nasıl buldun, Belle?"

"Burayı çok seviyorum," diye itiraf ettim, sessiz sahile, mumların loş ışığına ve Trina'nın mutfağında pişen taze balıkların kokusuna bakarak. "Cambridge'deki hayatımdan bambaşka bir evren burası."

"İşin zevki de bu değil mi?" Cato elindeki bira şişesini benimkine vurdu.

"Bunun şerefine." Mick de Franco gibi şişesini karışıma ekledi.

Franco, "Yine de tam sağladın," diye . "Genelde biz kadınlar; süslü şaraplarını nereden alabileceklerini bilmek istiyorlar ve

tüm bu saçmalıklar."

"La Mer Lunaire'de lüks şarap ve diğer saçmalıkları bulabileceğinizi duydum," diye cevap verdim, çenemi sahte bir sofistike tavırla kaldırarak. "Yoksa bu sadece bir söylenti mi?"

Franco homurdandı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Oh, La Mer Lunaire gerçek bir yer, sadece en süslü, en pahalı yer. Adamımız Mick... ah... daha talepkâr kadınlarını oraya götürüyor." Mick'e sinsi bir bakış attı.

Mick gözlerini devirdi, kıkırdayarak geçiştirdi ama göğsümde sıcak ve rahatsız edici bir şeyin alevlendiğini hissettim. Kıskançlık mı? Buna hakkım yoktu elbette. Bu sadece bir tatil kaçamağıydı. Ama Mick'in başka biriyle karşılıklı oturup, şarap ve mum ışığında onu fikri istediğim kadar hoşuma gitmedi.

"Sizi süslü bir randevu tipi olarak düşünmemiştim, Kaptan Mick," dedim ses tonumu hafif tutarak.

Mick kaşlarını kaldırarak bana bir bakış attı. "Ben ."

"Evet, doğru!" Franco homurdandı.

"Süslü biri değil. *Azimli* biri," diye açıkladı

Cato. "Süslü külotlar giymek için," diye

kıkırdadı Franco.

Onlarla birlikte güldüm ama Mick'in seksi ve süslü bir kadın için sort, tişört ve parmak arası terlikten başka bir şey giydiği görüntüsü aklımın bir köşesinde kaldı. Giyinebilirim, diye düşündüm ve Mick için çok mu kolay olduğumu ve bu yüzden La Mer Lunaire gibi bir yerle beni etkilemek zorunda kalmadığını merak ettim.

Mick kuru bir sesle, "Tüm o pahalı şaraplar sahte ve ben Driftwood Shack'i tercih ederim," dedi.

"Hepimizin var," diye kabul etti Cato.

"Birkaç ay önce Mick'i görmeliydin," diye sırttı Franco, birasından bir yudum alırken. "Trina'nın oğlunu tam da bu yerde kurtardı."

Bir kaşımı kaldırdım. "Onu kurtardın mı?"

Cato öne doğru eğildi, normalde ciddi olan yüzünde nadir görülen bir gülümseme belirdi. "Evet. Ufaklıkta hiçbirimizin bir kalp rahatsızlığı vardı. Trina bir gece oğlunun bayıldığını haykırarak arka taraftan çıkageldi. Mick ne yapacağını çok iyi biliyormuş gibi anında oğlunun yanına gitti. Onu stabilize etti, kalp masajı yaptı ve burada tuttuğumuz defibrilatörü kullandı."

Franco, "Yardım gelene kadar çocuğun nefes almasını sağladı," diye

Spot ışıklarının altında olmak yerine başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünen Mick'e döndüm. "Vay canına!"

Omuz silktili ve ensesini ovuşturdu. "Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Hiç sanmıyorum," diye seslendi Trina, elinde bir tepsi mezeyle mutfaktan çıkarken gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Mick olmasaydı oğlum bugün burada olmazdı. Hayatını kurtardı, sana söylüyorum."

Mick'e baktım, o da birden birasının etiketiyle ilgilenmeye başlamıştı. Bunu önemsemiyordu ama yaptığı şeyin buradaki herkes için çok şey ifade ettiğı açıktı. Ona gülümsedim, beni şaşırtmaya devam eden bu adama karşı bir sıcaklık hissettim.

"Sanırım sürprizlerle dolusun," dedim usulca, gözlerine bakarak.

Mick gülümseyerek karşılık verdi, yüz ifadesinde bir parça kırılgnalık vardı. "Ne diyebilirim ki? Ben sadece iyi zamanlaması olan bir plaj serserisiyim."

O gece Mick'in kulübesindeki bir yatakta uyuduk.

Çıplak sırtımı dalgın dalgın okşarken "Memlekette çok çıkıyor musun?" diye sordu.

Daha yeni sevişmiştik ve başımı omzuna koymuş, bir bacağımlı kalçalarının üzerine atmıştım. Cinsel ilişki sonrası yakınlık benim için yeni değildi; ama Mick'le farklıydı çünkü daha önce hiç olmadığım kadar duygusal olarak işin içindeydim. Bu adam tüm düğmelerime mümkün olan en iyi şekilde basıyordu. Onunlayken kendimi özgür hissediyordum ve bunun sadece Reef Harbor'da olmakla ilgili olmadığını biliyordum.

"Çok değil ama biraz."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer sen bana yatak arkadaşlarının sayısını verirsen, ben de sana benimkini veririm," diye takıldım.

Kıçımı hafifçe tokatladı. "Demek istediğim bu değildi. Hayatında özel biri olup olmadığını soruyorum."

"Öyle olsaydı, seninle aynı yatakta olmazdım

Mick." "Sanırım."

"Bu ne anlama geliyor?"

Saçımı öptü ve çenesiyle saçımı okşadı. "Nişanlım beni aldattı ve bu beni terk etti... herkesin onun gibi olmadığını biliyorum ama bu beni yaraladı. Ama senin öyle biri olmadığını biliyorum."

"Nişanlı olduğum konusunda yalan söylemiş olsam bile."

Güldü. "Bunu ."

Göğsünü öptüm ve sonra orada olduğu için bir meme ucunu yaladım. "Çok çıkıyor musun?"

"Ben çıkmıyorum."

"Seks mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Ve kadınları akşam yemeği için La Mer Lunaire'e mi götürüyorsunuz?" "Bazen."

"Çok mu kolay davrandım?" Kendimi savunmasız hissettim.

Parmağını çeneme koyarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Ne dedin sen?"

"Senin için çok mu kolaydım? Bu yüzden mi-"

"Kapa çeneni," diye tersledi. "Kendin hakkında böyle konuşma. Seks eğlencelidir ve utanılacak bir şey değildir. Nasıl olur da çok kolay olup olmadığımı sormazsın?"

Dudaklarımı yaladım. "Ben... Ben genelde bunu yapmam." "Ben yaparım. Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Tabii ki hayır." Sonra doğruldum ve elimi göğsüne koydum. "Ben... Ben aptalca davranıyorum."

"Hayır, sen sevişen erkekleri yücelten ama aynı şeyi yapan kadınları ayıplayan toplumsal saçmalığa uyuyorsun. İki tarafı da yargılamaya inanmıyorum. Bizler yetişkin insanlarız ve karşılıklı rıza göstererek muhteşem bir seks yapıyoruz. Bunun için neden birileri yargılansın ki?"

Onun gibi bir adamla hiç tanışmamıştım. *Asla*. Sağlam bir ahlak anlayışı vardı.

Hayatı dolu dolu yaşamaya inanırdı.

"Eşsizsin," diye fısıldadım. *Ve sanırım sana aşık oldum.*

Siktiğim sıkı diddly doo'su!

"Sen de öylesin, Babycakes." Bana gülümsedi. "Güneş ışığıyla dolusun, pozitifsin ve... hem yatakta hem de yatak dışında çok tutkulusun. Sanki her şeyi tanıdığım herkesten yüz kat daha fazla hissediyorsun."

"çok duygusal olduğum söylendi."

"İşte yine başladın, kendini yargılıyorsun ve sanki duygusal olmak kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Kötü bir şey değil. Bu senin insan olduğun anlamına gelir." Beni aşağı çekti ve bu sefer ben onun üzerine yayıldım, yarı kalkık siki bacaklarımın arasına yerleşti.

Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım ama bunu bu adamla yapıyordum, bu gerçek yabancıyla ve ona fena halde aşık olmuştum. Ben bir bilim adamıydım. İlk görüşte aşka falan inanmazdım.

Saçmalık. Ama şimdi olabileceğine dair kanıtım vardı çünkü benim başıma gelmişti. Bu adam beni ters yüz etmişti.

"Ben gittikten sonra da beni düşünecek misin?" En azından bunu isteyerek sordum. Onun yatak direğindeki bir çentikten daha fazlası olacak kadar özel olmak istiyordum... ya da hamak direğinden.

"Şu an bu kadar lezzetliyken neden geleceği düşünmek istiyorsun?" Kalçalarını benimkilere doğru itti. "Sür beni, Babycakes, bırak gerisini. Hayatlarımızı yaşamak için buradayız, sürekli geçmişe ya da geleceği sorgulamak için değil."

Ben de istediği gibi yaptım ve onu içime aldım, şüphelerimin ve korkularımın yok olmasına izin verdim.

BÖLÜM 13

diğer altlar

MICK

I Mükemmel, tembel bir Reef Harbor sabahıydı. Belle koltuğuma yayılmıştı, dizüstü bilgisayarını dizlerine dayamıştı, kaşları çatıktı ve *affedilmez* Wi-Fi durumundan şikayet ediyordu. Ben de Kapının pervazına yaslanmış, onu görmenin keyfini çıkarıyordum ki arkamda çok tanıdık bir ses duydum.

"Mick, sevgilim."

Poppy'nin daracık bikinisi ve Christian Dior çantasıyla sanki buranın sahibiymiş gibi verandaya çıktığını gördüğümde "Siktir," diye mırıldandım. Poppy bir podyum modeliydi ve *her yerde* patronmuş gibi yürüyordu.

Merdivenlerden çıkıp kulübeye girdi, yanağını öpmek için eğildiğinde yüzünü aydınlatan göz kamaştırıcı bir gülümseme vardı. "Seni görmek de çok güzel, sevgilim."

Birlikte bir hafta geçirmiştik, benim kulübemde değil, onun adanın diğer tarafındaki beş yıldızlı otelinde. Ve evet, onu La Mer Luneaire'e götürmüştüm. Tam o tip biriydi. Her ne kadar arada bir kabuklu deniz mahsulü yemekte bir sakınca görmesem de, Michelin kalitesinde olan ve yemeklerini Fransa'nın en iyi üzüm bağlarından birinden gelen mükemmel bir şarapla eşleştiren züppe bir şef tarafından sunulan yemeklere aldırıyordum.

Belle bilgisayarından başını kaldırdı. Üzerinde bir çift kot pantolon, bir atlet ve parmak arası terlik vardı. Saçları dağınıktı. Çok sevimli görünüyordu.

Poppy ufacık kırmızı bikinisi, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan akıcı kırmızı ve sarı şifon örtüsü ve kırmızı boyalı ayak tırnaklarını gösteren sandaletleriyle bir podyum modeli gibi görünüyordu. Güneş gözlüklerini kaldırdı ve başına yerleştirdi.

"Hayatım, misafirinden gitmesini isteyebilir misin?" Belle ile uğraşmadı ve yanıma geldi, kollarını bana doladı ve öpmek için yüzünü yukarı kaldırdı.

Her türlü pisliğin tekiydim ama kural olarak, ikisi de benimle yatağa girene kadar iki kadını aynı anda sikmezdim. Reef Harbor'da yaşadığınızda ve alkole düşkün olduğunuzda, bazen kendinizi üçlü bir ilişkinin içinde buluyordunuz. Herkes istekli olduğu sürece sorun olmazdı.

Belle kaşlarını kaldırdı. "Ha?"

Poppy'nin ellerini üzerimden çektim ve ondan uzaklaştım. "Adaya geri döndün, bebeğim."

Kırmızı dudaklarını yaladı. "Buraya geldiğimde seni aramam gerektiğini söylemiştin. Bir çekim için geldim."

Belle . "Buraya nasıl geldiniz? Tekne var mı?" Poppy kaşlarını çattı. "Helikopterle geldim."

"Hâlâ burada mı?"

"Hayır." Poppy gözlerini devirdi. "Kim olduğunu bilmiyorum ama gitmelisin."

Belle, "Lanet olası bir tekne ya da helikopter olsaydı yapardım," diye mırıldandı ve bilgisayarının başına döndü.

Bu yönünü seviyordum. Başka bir kadın olsa olay çıkarırdı. Poppy de bir tane yapıyordu.

Poppy'nin dramatik bir parıltısı, pahalı kokteyllere olan sevgisi ve sosyal medya takipçileri hakkında bitmek bilmeyen monologları ile rekabet edebilecek bir abartı zevki vardı.

"Bebeğim, gördüğün gibi meşgulüm." Başımı Belle'e doğru eğdim. "O mu?" Poppy alay etti. "*Sokak köpeğine* benziyor."

Belle'in bakışları fırladı, gözlerinde yaramazlık parlıyordu. Hiç vakit kaybetmeden, bunun iyi olacağını söyleyen eğlenceli bir bakışla dizüstü bilgisayarını kapattı.

"Poppy, Belle'le tanış." Kollarımı kavuşturdum ve kapı aralığına yaslandım.

Poppy Belle'e döndü, iki parça küçümseme, bir parça kibar ilgisizlik içeren bir gülümsemeyle onu süzdü. "Belle, sen de

Git. Şimdi buradayım. Sevgilim, otelime gidebilir miyiz? Keşke bir telefonun olsaydı. Seninle iletişim kurmak çok daha kolay olurdu."

Belle bir kaşını kaldırdı, şaşırmamıştı. "Muhtemelen bir tane olmamasının nedeni de bu. Sanırım sen de onun fahişelerinden birisin."

Neredeyse boğuluyordum. Poppy'nin yüzü kaşlarını çattı, ama o bunu küçük bir kahkahayla geçiştirdi ve sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Kime fahişe dediğine dikkat et, kaltak. Mick ve ben çok eskiden tanışırız. Bir sürü anımız var." Sanki burada bir şeyler yapmışız gibi kulübenin etrafına baktı. Benim kanepemde sevişmiştik ama unutulmaz olduğunu sanmıyorum.

"Bebeğim, geri dönmelisin," dedim usulca.

Poppy zaferle gülümsedi. "Gördün mü?"

"Bana bebeğim demiyor." Belle ona göz kırptı. "Bana Babycakes diyor," diye ekledi gururla.

"Ne?" Poppy hiç eğlenmemişti.

Belle'in omuzlarının kahkahadan titrediğini hissettim, boğazını temizleyerek bunu örtmeye çalışıyordu. Boynumun arkasını ovuşturarak Belle'e bilmiş bir bakış attım ve o da bunun her saniyesinden hoşlandığını belli eden sinsi bir sırıtışla karşılık verdi.

"Ben ona Snuggle Bug diyorum." Belle yanıma *sokuldu* ve bana . Ben de ona eşlik ettim, kollarımı ona doladım. Ona sarılmak hoşuma gidiyordu. *Onu* seviyordum. "Biz de anılar biriktiriyoruz." Kirpiklerini kırıştırdı. "Kertenkele yarışlarını kazanmak, bir gece geçirmek... işte bu unutulmazdı, bir hapisane hücresinde. Tam bir macera oldu. Öyle değil mi, Snuggle Bug?"

"Kesinlikle , Babycakes." Kahretsin, iyi vakit geçiriyordu, diye düşündüm neşeyle.

"Ertesi gün ayrılıyorum," diye devam etti Belle. " zamana kadar, o tamamen bana ait.

Değil , Snuggle Bug?"

Bunu yaparken çok eğleniyordu.

"Öyleyim, Babycakes."

Poppy gözlerini kırıştırdı, belli ki Belle'in böyle davranmasını ya da benim onun yerine başkasını seçmemi beklemiyordu.

Belle, "Ben gittikten sonra geri gelebilirsin," diye teklif etti.

"Pekâlâ Mick, sınıf atlamaya hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun." Belle'e alaycı bir baş işareti yaptı, sonra da topuklarını şakırdatarak kumlu patikadan aşağıya doğru yürüdü.

O gider gitmez Belle kahkahalara boğuldu ve benden uzaklaşırken ağzını kapattı. "Sahilde kim topuklu ayakkabı giyer ki?"

"Poppy'nin var."

"Bu çılgıncaydı. Peki, sen ve ne kadar süre... bilirsin, yatay mambo yaptınız?"

Yüzümü ovuşturdum, kendime rağmen güldüm. "Kısa bir süre. Çok, çok kısa bir süre."

"Oh, Snuggle Bug, o paha biçilemezdi." Belle bana hınzırca sırıttı.

Onu tekrar kollarıma çektim. "Snuggle Bug?"

"İlham vericiydi, değil mi?"

Bazı kadınların hissedebileceği şekilde tehdit ya da kıskançlık hissetmemesini . Belle her şeyi olduğu gibi kabul etti, şakalar yaptı ve beni adadaki en şanslı piç gibi hissettirdi.

"Sen türünün tek örneğisin, Isabelle Volnay." Sonra onu öptüm, yumuşak, tatlı, uzun.

Bana baktı, gözlerinde kalbimi hoplatan bir parıltı vardı, "Öyle miyim?"

"Evet, öylesin." *Ve yarından sonraki gün gidiyorsun. Bu sefer gitmene izin vermek zorundayım.*

"Bu sık sık olur mu?"

"Birlikte olduğum kadınlar buraya mı geliyor?" "Evet."

"Çok fazla değil. Genelde turistlerle takılıyorum ve onlar da düzenli olarak geri dönme eğiliminde değiller." *Geri dönecek misiniz, Dr. Isabelle Volnay? Bu kez Dr. Augustus'u bulmak için değil ama benimle birlikte olmak için yoğun hayatınıza bir kez daha ara mısınız?*

Başını göğsüme yasladı ve bir süre öylece durduk, samimi, yakın.

Birden bana baktı, gözleri vahşi bir heyecanla parlıyordu. "Ölmeden önce yapılacaklar listemdeki bir madde için bana yardım etmek ister misin?"

"Elbette."

Daha yakına eğildi, gülümsemesi biraz hınzırlaştı. "Hiç hava karardıktan sonra eski bir deniz fenerine gizlice girdin mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Crane's Point Deniz Feneri mi? Orası çürük çarık bir yer, Belle; güvenlik nedeniyle kimsenin oraya çıkmaması gerekiyor."

"Oh, hadi ama, biraz yaşa," diye alay etti. "Adada iki gecem kaldı ve Reef Limanı'ndan herhangi bir şeyle ayrılmayı planlamıyorum."

pişmanlık. Peki, geliyor musun?"

"Deniz fenerinin yapılacaklar listende ne işi var?"

Gözlerinde bir nostalji parıltısıyla sırttı. "Çocukken *The Light at Tern Rock*'ı okuduğumdan beri deniz fenerlerine karşı hep bir ilgim olmuştur," diye itiraf etti. "İzolasyonla ilgili bir şey vardı, tek bir ışığın karanlıkta gemilere rehberlik edebilmesi... Bilmiyorum; bana yapışıp kaldı. Deniz fenerlerini sırların bekçileri olarak düşünmeme neden oldu, sessiz ama her zaman izleyen."

Ona baktım, düşünceliliği karşısında şaşırmıştım. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme verdi. Onun heyecanını içimde hissederek kısık bir kahkaha attım. "Biliyor musun, genelde izinsiz giren biri değilimdir ama beni ikna ettin."

"Evet!"

"Çıplak yüzmeye ya da onun gibi bir şeye gitmek istersin diye düşünmüştüm."

"Bunu *sonra da* yapabiliriz," diye muzipçe önerdi. "Ama önce akşam yemeği, *sonra* da deniz feneri. Crane's Point gibi yerleri bulmaya, bilirsiniz, gerçekliğin kıyısında küçük bir sihir parçası..."

Heyecanını hissederek onu öptüm. "Evet, önce yemek, sonra da gidip sihirli bir parça bulalım."

Mesele şu ki, Belle tek başına sihirliydi. Yapışkan ya da talepkar değildi. Onu rahatlatmama ihtiyacı yoktu. Sadece buradaydı, o anın içindeydi ve bana sanki önemli olan tek erkek benmişim gibi bakıyordu.

Eğildim, yüzündeki bir tutam saçı fırçaladım, başparmağım yanağında kaldı. "Tanrım, senden hoşlanıyorum," diye mırıldandım, bunu yüksek sesle söylediğimi zar zor fark ettim.

Gülümsemesi yumuşadı, gözleri gözlerimi tuttu ve daha derin, daha önce hiç deneyimlemediğim yeni bir şeyin hissettim. Poppy gibi kadınlarla çıkıyordum, dış görünüşümün ötesini göremeyen kadınlarla. Ama Belle? O beni görüyordu ve bu sarhoş ediciydi.

BÖLÜM 14

Kalbimin derinliklerinden

BELLE

I Mick'in işe gidişini izledim. Görünüşe göre teknesinde bazı turistleri eğlendirmesi gerekiyordu. Beni öpmesi ve daha sonra görüşeceğimizi söylemesi içimi rahatlatı.

Mick'le yine harika bir gece geçirmiştik. Ölmeden önce yapılacaklar listemden bir tanesini silmeme yardım etmişti. (Listede olduğunu bile bilmediğim ama yine de yer alan diğer maddeler arasında çıplak yüzmek, bir plajda seks yapmak ve bir şelalenin altında yıkanmak vardı).

Crane's Point Deniz Feneri'nin eski, köhne basamaklarını tırmanmıştık; ahşap her temkinli adımda gıcırdıyor, her an yerinden çıkacakmış gibi duruyordu.

İçerideki hava tuz ve eski boyanın keskin kokusuyla ağırlaşırken, tepedeki kirişler el fenerimizin soluk ışığında uğursuz gölgeler oluşturunuyordu. Yukarı tırmandıkça kalbim daha çok çarpıyordu -sadece dengesiz merdivenlerden değil, Mick'le *birlikte* dünyadan gizlenmiş bir deniz fenerinde olmanın heyecanından da. En tepede, kulelerin üzerinden eğildik ve ay ışığının dalgaların üzerinden süzülüşünü izledik, uçsuz bucaksız, açık denizin önümüzde uzandığını hissettik. Sanki zamanın dışında bir yer, sadece bizim için tutulan bir sır, heyecan ve tehlike arasında bir yerde dengeleniyor gibiydi. Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Mick'in kulübesinin duvarına yaslandım, onun evinde düzgün bir sinyal bulmayı başardığım tek yerdi. Öğleden sonraydı ve tuzlu esinti açık pencerelerden içeri süzülerek

Anna'nın numarasını çevirirken perdeler. Mick'le geçirdiğim son birkaç gün beni benden almıştı; gülüyor, dans ediyor ve sanki dünyada hiçbir şey umurumuzda değilmiş gibi Vespa'sıyla oradan oraya koşturuyorduk. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki, birilerine ulaştığım tek zaman aileme ve işime varış tarihimi değiştirdiğimi bildiren kısa bir not göndermek olmuştu.

Anna üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Nihayet! Ne zaman döneceksin?"

Mick'in benim için aldığı yatağa uzandım. "İki gün içinde, ama..." diye duraksadım, sessizliğindeki şüpheciliği şimdiden duymuştum, "İstemiyorum."

"Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Gidip orada birine mi aşık oldun?"

"Sanırım öyle." Bu düşünce yanaklarımı ısıttı çünkü öyle *düşünmüyordum*; öyle olduğunu *biliyordum*. İleri gitmiş ve bir plaj serserisine sırlıslıkla aşık olmuşum.

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Ve?"

"O... bir bilim adamı

değil." "Güzel."

"O... Anna, o... o bir kulübede yaşayan ve bir hamakta uyuyan bir tur rehberi. Ona bir yatak aldım."

Ne halt ediyordum ben? Benden bu kadar farklı birine nasıl aşık olabilirdim?

"Bir tur rehberi mi? Açıkla," diye sordu Anna.

"İnsanları tekneyle gezdiriyor. Geri kalan zamanlarda ise Coral Cove adlı bir barda."

"Bunun sadece bir ada kaçamağı olmadığına emin misin, bebeğim?"

İçimi çektim. "Ben... Yani, sonunda öyle olacak çünkü ben burada kalamam, gerçekten kalamam ve o da başka bir yerde yaşayacak donanıma sahip değil." Kulübesine baktım ve sözlerimin ne kadar doğru olduğunu fark ettim.

"Adı ne?" "Mick

Bottom."

Anna bir kahkaha patlattı. "Hayır!"

"Evet."

"Mick Bottom?" Anna biraz daha güldü. "Mick adında bir tur rehberine aşık oldun-"

"Kes ," diye .

"Aileler buna bayılacak."

Öyleydiler. Ailem kafayı yemişti ve benim bir plaj serserisiyle takılmamdan zevk alırlardı.

"Terapistim muhtemelen benden çok farklı olduğu için ona ilgi duyduğumu söyleyecektir -ki öyle- ama gerçekten de eskiden çıktığım erkeklere hiç benzemiyor," diye açıklamaya çalıştım. "Ben... Ben Boston Güzeli değilim. Eğleniyorum, Anna. Yani... Tutuklandım!"

"Ne, kim?"

Ona tutuklanmamı ve Mick'le hapisane hücresinde nasıl romantik bir gece geçirdiğimizi anlattım.

"Yani bütün gece sana sarıldım mı?" "Çok tatlıydı."

"Hapishane hücresinde mi?"

"Evet."

"Tanrım!"

"Biliyorum," diyerek bunun saçma olduğunu kabul ettim. "Benim hakkımda gerçekten anlayışlı. *Ve...* seks... Yani Anna, daha önce hiç böyle seks yapmamıştım. Müstehcen, kirli, eğlenceli... seksle *hiç* ilişkilendirmediğim her şey var."

"Uzun zamandır evliyim ve seksin angarya olduğunu düşünüyorum." "*Bu* adam sana oral seks yaparken değil."

Anna kıkırdadı. "Yani seni *Büyük Penis Enerjisi* ile mi yakaladı?"

"Eww! Bunu bir daha *asla* söyleme. Ama bunda doğruluk payı var. Yani, çıktığım son erkek Dustin'di."

"Dünya çapında bir ekonomist," diye ekledi Anna. "Ve son derece sıkıcı."

"Mick... iyi-"

"Dur tahmin edeyim." Sesi kuru ve eğlenceli bir hal aldı. "Bronz tenli, çekici, ara sıra gömlek giyen? *Magic Mike* filmindeki Matthew McConaughey'e benziyor."

"Aman Tanrım! Evet! Evet! Öyle.

Kesinlikle." "Sadece şehvet duymadığına emin misin?"

Duvara yaslandım ve hülyalı bir şekilde gülümsedim. "Kendimi tanıyorum. Beni böyle hissettiriyor. Daha önce hiç -Tanrım, bu kulağa aptalca geliyor- böyle hissetmemiştim."

Son birkaç geceyi düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İnanılmazdı, evet-olabileceğini hiç düşünmediğim kadar iyiydi. Ama sadece seks değildi. Mick'le aramda bir rahatlık vardı, sağlam bir şey.

Çapkın gülüşünün ve saçma şakalarının altında beni o kadar derine çekiyordu ki geri dönüp dönemeyeceğimi bilmiyordum.

"Ah, Belle," diye içini çekti Anna, ama sesi biraz yumuşamıştı. "Dinle. Belki senin ayaklarını yerden kesmiştir. Ama insanlar plaj kaçamaklarından genellikle tatil kaçamakları ve cinsel yolla bulaşan hastalıklarla dönerler! O bir dikkat dağıtıcı. İyi yapılı, yatakta iyi bir dikkat dağıtıcı. Ama o gerçek hayat değil."

Şüphesizliğinin iyi bir yerden geldiğini bildiğim için dudağımı ısırardım ama bu acımı azaltmadı. "Lafı açılmışken, eve döndüğümde cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi yaptırmalıyım."

Anna inledi. "Belle!"

"Ama ya o gerçek hayattaysa, Anna? Sadece planladığımdan farklı bir hayatsa?"

Bir duraksama oldu ve Anna'ya özgü o iç çekişini duyar gibi oldum. "Seni tanıyorum Belle. Her zaman pratik ve odaklanmış biri oldun; bana sorarsan biraz fazla. Bir haftada aşık olacak bir tip değilsin. Belki de tatilde olduğun, işinden ve teslim tarihlerinden uzak kaldığın için farklı ."

"Biliyorum," dedim, anlamadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. "Ama bundan daha fazlası var. Onunlayken sanki gerçekten yaşıyormuşum gibi . Daha önce hiç bu kadar eğlenmemiştim, hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Ve onun yanındayken, sanki o beni görüyor. Kutuları işaretleyen ve projeleri yöneten versiyonumu değil, beni görüyor."

Anna bir an sessiz kaldı ve ben de belki de onun pratik kopukluk duvarını aştığımı düşündüm. "Belle, beni dinle. Daha önce hiç aşık olmadın. Bunun o aşk olduğunu nereden biliyorsun? Ama günün sonunda, eğlenmene bak. Senden tek istediğim dikkatli olman."

"Neye dikkat edeyim?" Savunmaya geçtiğimi hissederek sordum. "Aşık olmaktan mı? Herkesin araması gereken şey bu değil mi?"

Anna bıkkınlıkla içini çekti. "Evet, eğer adamın bronzluk ve yatakta iyi vakit geçirmekten başka sunacak bir şeyi varsa aşık olmak iyidir. Er ya da geç, kendine onun senin hayatına uyup uymadığını ya da onun *rahat ada cazibesine* kapılan son turist olup olmadığını sorman gerekecek. Belki de bu adam uzun vadede canınızı sıkacaktır."

"Dustin kısa vadede beni çok sıktı," diye karşı çıktım.

"Doğru. Ama aileler onun MSNBC'de makroekonomik teoriler hakkında konuşmasından etkilendi."

"Onu becerebilirler."

"Lütfen bunu önermeyin, bunu kabul edebilirler." Bu düşünce ikimizi de ürpertti.

"Bak, eve geleceksin ve bu sana onun sihirli aletinden uzaklaşma fırsatı verecek, sonra da değerlendirebilirsin," dedi anlayışla. "Eğer gerçekse... o zaman sana Reef Harbor adasında, tiki barların ve kertenkele yarış pistlerinin hemen yanında bir laboratuvar inşa etmenin bir yolunu bulmamız gerekecek."

Kız kardeşim *her zaman* benim yanımdaydı.

"Haklısın, kim bilir laboratuvar farelerimin yanına döndüğümde... ah, yani meslektaşlarım, bu bana bir zamanlar gördüğüm bir rüya gibi gelecek," diye kabul ettim.

"Ya da Mick Bottom'ın... bu soyadını unutamıyorum... hayatının aşkı olduğunu ve onun en alt sınırı olmak istediğini öğreneceksin."

"Şirin."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Programları konuştuk ve beni havaalanından alacağına söz verdi; çoğunlukla cinsel kaçamaklarım hakkında daha fazla bilgi edinmek istediğini itiraf etti. Bir kız kardeşin olması gerektiği gibi, *sonunda* hak ettiğim orgazmları yaşamama izin verdiğim için benimle gurur duyuyordu.

Telefonu kapattıktan sonra Mick'in kulübesinin sessizliğinde oturdum, pencereden okyanusun uzak sesi geliyordu, Anna'nın haklı olup olmadığını ve belki de *gerçek* hayatıma geri tüm bunların yok olup olmayacağını merak ediyordum. Ama şimdilik, diye düşündüm kocaman bir gülümsemeyle, eğer bu bir rüyaysa, hazır değildim. Adada geçirdiğim her dakikanın tadını sonuna kadar çıkaracaktım.

ebæcse feom bhs Gobbom

MICK

I Ay ışığında sahilde yürüyecek türden bir adam değildim - tabii ki bir kadının külotuna girmeye çalışmıyorsam.

Ama Belle zaten kesin bir şey olduğu için, kendimi onunla birlikte sahilde sanki dandik bir Hallmark filminin figüranlarıymışız gibi yan yana yürürken bulmak çok garipti. Gökyüzü koyu mor bir renge bürünmüştü, yıldızlar teker teker ortaya çıkmaya başlamıştı ve gece ılıktı, okyanustan hafif bir esinti geliyordu. Belle sessizdi, her zamanki enerjisi azalmış, kenarları yumuşamıştı. Ona baktım, gözleri uzaklara dalmış, düşünceli bir halde suya bakarken onu izledim.

Bu lanet olası deli kadın beni nasıl bu kadar etkilemişti?

Anavatan hayatım boyunca bile Belle benim tercih ettiğim türden biri değildi. Ben kadınlarımın kaba saba olmamasını ve daha sofistike olmalarını severdim. Deneyimli olanları severdim. Cilalı olanları severdim. Ben onları... kolay severdim.

Belle, bilime ve hayat kurtarmaya tutkusuyla bazı açılardan bana çok benziyordu. Ne zaman bı kacaktı? Tüm bunların cazibesini yitirmesi ve kaybolmak için bir ada aramaya başlaması ne kadar sürer?

Belle için bunu istemedim. Her ne olursa olsun, en çılgın hayallerinde başarılı olmasını istiyordum. Mutlu ve tatmin olmasını istiyordum. Ayrıca benimle olmasını da istiyordum.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Bir kolumu ona doladım ve başının yan tarafını öptüm. Evet, bu Mia'dan beri bir kadınla yapmadığım türden bir şeydi. Romantizm yapmadım. Sikişirdim. *Shaft*'ın tema müziğini çal. *Bütün piliçlerin seks makinesi olan plaj serserisi kim? Mick. Çok haklısın.*

"Sonsuza kadar mutlu" saçmalığı için fazla havalıydım.

Ama yanımdaki sıcak ve yumuşak kadın bana doğru eğildiğinde, onun tarafından serinletilemeyecek kadar sıcak ve rahatsızdım.

"Bu taraftan." Sahile bakan küçük, kayalık bir uçuruma çıkan gizli bir patikaya doğru başımı salladım. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Bir kaşını ve kolumun altına sıkıştırdığım battaniyeye dikkatle baktı.

"Çılgın bir tepe olmayacağına söz veriyorum."

Sırıttı ve beni takip etti, tepeye tırmanırken sandaletleri kumda çıkırtıyordu. Çıkıntıya ulaştığımızda manzara açıldı; aşağıda kıyı şeridi uzanıyor, ay ışığı dalgaların üzerinde parlıyordu. Yanımda getirdiğim battaniyeyi yere serdim ve yan yana yerleştik, yıldızlar gökyüzünü doldururken ufka baktık.

"Oldukça şaşırtıcı, değil mi?" Buraya sık sık ve yalnız gelirdim. Ama onunla birlikte manzara farklı, yeni geliyordu.

Belle saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu çok güzel. Sanki tüm dünya durmuş gibi..."

Bir süre sessizce oturup dalgaları dinledik.

Yakında hayatımdan çıkacaktı ve ona kendimden bir parça vermem gerekiyordu. Ona sadece şakalar ve ada cazibesinden ibaret olmayan gerçek bir şey söylemek istiyordum. Eski hayatımı, laboratuvarlardaki uzun geceleri ve toplantı odalarındaki birbirine karışmış gibi görünen sonsuz saatleri düşündüm. Her şeyin darmadağın olduğu ve kendimi burada bulduğum anı.

" zamanlar her şeyi çözdüğümü sanıyordum, ta ki her şey darmadağın olana kadar.

Son üç yıldır, gerçekte kim olduğumu anladığımı hissediyorum."

"Peki sen kimsin?"

"Mesele de bu Belle, artık bildiğimden emin değilim. Bir işkolikten bir plaj serserisine dönüştüm ve şimdi... Kendimi bir odun parçası gibi hissediyorum."

Gözleri büyüdü ve bana şaşkınlıkla baktı. *Evet, hanımefendi, bu boku neden size kustuğumdan emin değilim. Ama buradayız!*

"Bunun çok siyah ya da beyaz olduğunu düşünmüyor musun?" diye düşündü. "Sanırım kim olduğunuzu biliyorsunuz - çatışmasız, huzurlu bir hayat isteyen birisiniz. Sadakatsizlikle ilgili büyük bir sorunun var ve-"

"Nasıl anladın?"

"Sadakatsizlik kısmı mı?" diye sordu ve ben başımı sallayınca devam etti, "Nişanlın seni antrenörüyle aldattığında... bu arada, bu çok klişe bir şey, bu senin için bir anlaşma kırıcıydı."

"Doğru," diye itiraf ettim. "Ben *de tam olarak* böyle hissettim ve bundan geri dönüş düşündüm."

Belle'in ifadesi yumuşadı. "Üzgünüm Mick. Ama sen busun işte. RiRi'nin bana okuldan kliniğe ve Franco'ya kadar adadaki pek çok şeyi senin finanse ettiğini söylediğini de biliyorum."

Güldüm. "Her zaman kısa boyludur."

"insanlarla ilgilenmeye inanıyorsunuz. Bu da sende var. Buraya gelmeden önce ne iş yapıyordun bilmiyorum ama umursayan bir adam olduğuna, büyük bir kalbe sahip olduğuna ve tükenmiş ve daha basit bir hayat isteyen biri olduğuna inanıyorum, bu yüzden hamakta uyuyorsun," diyerek sözlerini tamamladı.

Geçmişim hakkında pek bir şey bilmeyen biri için *beni* kesinlikle tanıyordu. Buna hiç şaşırmadım. "Geriye dönüp baktığımda, sahip olmam gerektiğini düşündüğüm hayat fikrine daha çok aşık olduğumu düşünüyorum. Bilirsiniz, başarı -tüm o merdiven tırmanma oyunu."

Belle beni dikkatle izleyerek başını salladı. "Merdiven çıkma olayını pek sevmem ama benim işimde, fon ve kendi laboratuvarınızı istiyorsanız; ve nüfuz sahibi olmak istiyorsanız, oyunu oynamak zorundasınız."

"Bu işte iyi misin?" Bunun cevabını zaten biliyordum.

"Bu konuda berbatım," diye itiraf etti, yapacağını bildiğim gibi. Belle'in neredeyse naif bir açıklığı vardı, insanları içine alıyor ve onlara tam olarak kim olduğunu gösteriyordu. Duygularını saklayacak kadar cilalı ya da yapmacık değildi. Kafasına silah dayasalar bile politikacılık oynayamazdı.

Şimdi olduğu gibi, bu ilişki ya da kaçamak ya da her neyse, onun da benim de hazır olduğumuzdan çok daha fazlasını hissettiğini görebiliyordum.

Ama sen de aynı şeyi hissediyorsun Mick, yani sen de boku yedin, diye kıkırdadı omuzlarımda oturan sivri boynuzlu pislik.

"Oyunu oynamakta, maske takmakta çok iyiydim." Bir parmağımı yanağında gezdirdim. "Biliyor musun, eğer bir maske takarsan

Uzun süre maske takınca yüzünüze mi dönüşüyor?"

Doğruldu ve yüzümü nazikçe ellerinin arasına aldı. Dudaklarımı şefkatle öptü. "Bence sen tanıdığım en özgün insanlardan birisin."

Bu acıttı. Derinden. Ben ona kim olduğum hakkında yalan söylerken o beni gerçek biri olarak görüyordu. Yine de asla öğrenemeyecekti. Sertifikalı plaj serserisi Mick Bottom'ın geçici bir sevgilisi olduğunu ve Dr. Augustus'u bulamadığını bilerek ayrılacaktı.

"Bazen çıkana kadar kendinizi ne kadar özlediğinizi fark etmezsiniz. Reef Harbor tam olarak planlanmış bir yer değildi. Daha en çok ihtiyaç duyduğum anda ortaya çıktı. Bana kim olduğumu bulmam için gereken zamanı ve alanı verdi."

Gülümsedi ve ben de ona aşık oldum. Hem de *çok*. "Peki sen kimsin, Mick Bottom?"

Ben aşık bir adamdım. Kafamda beliren ilk düşünce buydu. Aptal işe yaramaz kafa!

"Bu gece senin beynini dağıtacak bir adam," dedim müstehcen bir şekilde.

Evet, bu daha iyiydi ve gerçek için çok fazlaydı. Başını eğdi ve gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi."

Kıkırdadım, onun için ne kadar gittiğimi öğrenmesinden, adadan ayrılmadan önce kendimi ele vereceğimden biraz endişeliydim. "Ya sen? Kimsin sen, Isabelle Volnay?"

Bana yumuşak bir gülümseme verdi, sonra tekrar yıldızlara baktı. "Ben kendini bulmaya çalışan bir kadınıym."

Onu izledim, göğsümde, o ne zaman yakınımaya gelse ortaya çıkan o çekimi hissettim.

O gece aramızda bir dokunaklılık vardı. Eğer bir pislik olmasaydım, seviştiğimizi bile söyleyebilirdim. Ama birinci sınıf bir pislik olduğum için, fırtına gibi seviştikimize karar verdim.

Ama biz .

Onun tadını çıkarmak istedim. Sadece iki gecemiz kalmıştı ve ben onu ezberlemek istiyordum.

O gittikten sonra yataktan kurtulmam ve RiRi'nin deposuna geri koymam gerekecekti. Rahat olmadığı için değil, çünkü öyleydi. Anılara dayanabileceğimi sanmıyordum. Bunu zaten biliyordum. İçkisini tutamayan bu seksi kadının beni çoktan silinmez bir şekilde damgaladığını biliyordum. Bu kadar kısa sürede beni saran duygularımın büyüklüğü, onunla hissettiklerimle uyuşmuyordu.

Mia'yla neredeyse üç yıldır birlikteydik. O duyguları net olarak hatırlamıyordum - aldatıldığım için kendimi aptal gibi hissettiğim kısım hariç.

Belki de Mia'yı hiç sevmemiştim. Belki de hepsi Dr.'in bir parçasıydı.

Augustus'un hayat planı.

Yüzünü, bir kolunu sonra diğerini okşadım. Yavaşça hareket ediyordu, beni acele ettirmiyordu, belki de sevişmemizi uzatmak için benimle aynı ihtiyacı hissediyordu. Yine o lanet terim vardı.

Biz. Vardık. Yapmıyorduk. Yapmıyorduk. Sevişmiyorduk.

Teni saten gibiydi, aşık bir aptal gibi düşündüm. Göğüslerinin arasındaki bir bene rastladım ve onu yaladım. Hafifçe titredi, bir meme ucunu dudaklarıma yaklaştırdı. "Çok duyarlısın, bebeğim."

Onu emdim ve inlediğinde sesindeki titremeyi dinledim.

"Daha iyi mi?"

Mırıldandım. "Diğeri de öyle."

"Çok pürüzsüzsün, çok güzelsin. Ben şanslı bir orospu çocuğuyum."

"Bence ikimiz de şanslıyız." Gözleri kapalıydı, çıplak vücudu lacivert çarşafların üzerinde çok güzel duruyordu. Beni tuzağına düşüren şehvetli bir sirendi.

"Evet, öyleyiz." Karnını öperken sesim takıldı, daha da aşağılara indim, onu tatmayı çok istiyordum.

Göbeğinin altına geldiğimde kıvranmaya başlamıştı.

"Mick, acele et."

"Bu gece olmaz, Belle. Bütün gece sürecek," diye söz verdim.

İpeksi kalçalarını ayırırken onları okşadım. Bronzlaşmıştı, parlak ay ışığında fark ettim. Genelde pek alışık olmadığım bir titizlikle, dilimle bacaklarının arasındaki her kıvrımı, her kıvrımı, her yarığı izlemeye başladım.

Klitorisinin etrafında döndüğümde çığlıkları daha da yükseldi, elleri acilen saçlarımdaydı. Dilimi içine daldırdım ve tadı içimde patladı. Onunla her birlikte olduğumda, o ilk seferden beri, sanki aramızda yeni bir şey varmış gibiydi, sanki her seferinde ilk kez sevişiyormuşuz gibiydi.

Sırada ne var Mick? Şiir mi yazacaksın? Güzellik içinde mi yürüyor?

Ama tıpkı Resif Limanı'nın tepesindeki bulutsuz ve yıldızlı gökyüzü gibi güzellikler içinde yürüyordu; karanlık ve ışıkla ilgili en iyi olan her şey onun gözlerinde parılıyordu.

"Mick, boşalmak istiyorum," diye inledi.

"Yavaş yavaş. Bu gece yavaştan alacağız." Aletim çelik gibi sertleşmişti ve onun içine girip bütün gece orada kalmaktan başka bir şey istemiyordum. Ama o zaman her şey bitecekti ve ben bunu istemiyordum. Onu yanımda tutmak istiyordum. Kokusunu içimde tutmak.

Mavi gözlerine baktım. "Beni istiyor musun?"

"Hem de çok."

Umutsuzca bana aşık olup olmadığını sormak istedim. Çılgınca ve anlaşılmaz bir nedenden ötürü, beni sevdiğini söylemesini istiyordum. Gözleri çok etkileyiciydi ve benden, bizden aldığı zevki görebiliyordum. Onunla birlikte olduğumda nasıl yumuşadığını gördüm. Nasıl hissettiğini gördüm.

Lanet olsun! Bu saçmalık için zamanım yoktu. Aşk için zamanım yoktu. Sevişiyorduk. Olan buydu.

Duygularımı bir perspektife oturtmak ve yaşadığım bu sap festivalini sona erdirmek isteyerek vücudunda gezindim. Seks tanıdıktı. Vücut kontrolü ele alacaktı. İçine girdim ve beklediğim boş zihin yerine sanki gökkuşağının tüm renkleri patladı.

"Mick, bebeğim." Bacaklarını belime doladı ve ben de ona baktım.

Siktir !

"Beni sevdiğini söyle," dedim sertçe.

İkimiz de uzun bir süre hareketsiz kaldık ve sonra bana tatlı tatlı gülümsedi. "Seni seviyorum Mick."

Bu kadının sözlerinin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ve neyse ki nöbetçi bir terapistim olmadığı için bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaktım.

İçine girip çıkmaya başladım. İnledi, bana doğru eğildi, gözleri benimkilerdeydi.

"Sikimin etrafına boşaldığını hissetmek istiyorum." Alt dudağını sertçe ısırdım ve saldıgım keskin kanı yaladım. "Ben. İstiyorum. Her şeyi," diye kükredim.

"Sende zaten var," diye nefes aldı.

İşte bu kadar.

Yavaşladım, her ipeksi okşamayı, orgazmını, serbest kalışını, *onu* hissetmek istiyordum.

Beni sevdiğini tekrar söylemesini duymak için yanıp tutuşuyordum. Bu çekici, güzel, akıllı ve naif kadından bu sözleri duymak istiyordum. Beni sevmesini istiyordum. Sevildiğimi ve önemsendiğimi hissetmek istiyordum. Ondan çok şey istiyordum ve bunu kabul edecektim. İki gece! Sahip olduğumuz tek şey buydu ve o gittikten sonra nefes alabilmek, hayatta kalabilmek ve harika adamdaki harika hayatıma devam edebilmek için ondan alırdım, alırdım ve alırdım.

Harika bir *yalnız* ada!

Orgazm olduğunda ürperdim, onun salgısını içime çektim, onun zevkini kendi zevkim gibi hissettim.

Bir elini yanağıma koydu. "Anlat bana," diye fısıldadı.

Duygularım gözlerime doldu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şeysin." Dudaklarından öptüm. "Sen birlikte olduğum en... en kadınsın."

Dudaklarını benimkilere değdirdi. "Daha fazla."

"Masumiyetin, çekiciliğin ve tutkunla enfessin." İçine girdim, onu her zamankinden daha derinden hissettim. "Sen gidene kadar, Belle, *benimsin*."

Ona istediği sözleri söylemek istedim ama Mia'dan beri bunu bir kadına söylememiştim. Onları nasıl çerçeveleyeceğimi bilmiyordum, artık bilmiyordum.

"Sorun değil." Sesi nazik ve anlayışlıydı. Surat asmayacak ya da bana baskı yapmayacaktı. Ondan beni sevdiğini söylemesini istediğim ama şimdi ona kelimeleri geri vermeyi reddettiğim için sinirlenmeyecekti.

Elleri sırtımı okşadı ve kalçaları benimkilere doğru kalktı. Isınmış tene karşı ten.

"Daha hızlı, Mick."

Ona hızlıca verdim ve tırnakları sırtımı çizdi, benden daha istiyordu ve ben de ona verdim.

Daha hızlı. Daha derin. Daha fazla. Daha fazla. Daha fazla.

Bayılacak gibi hissediyordum çünkü çok fazla şey hissediyordum, hepsini, her şeyi. Elleri kıcımlı kavradı ve sonra taşaklarımı sıkmak için hareket etti. Boğuk bir çığlıkla ona doğru ittim. "İşte böyle Belle. Aynen böyle."

Onun içinde patladım, tamamlanması beni titretti. Bunun saf bir coşku olduğunu düşündüm. Onun nerede başladığını ve benim nerede bittiğimi bilmiyordum. Onun zevkinin nerede başladığını ve benimkinin nerede bittiğini.

"Sen şeyin amına koyuyorsun," dedim üzerine yığılırken. "*Her şeyim*, Belle."

Etrafımda titreşirken sırtımı okşamaya devam etti, beni korudu, benimle ilgilendi, bana kendi ruhunu vererek ruhuma dokundu.

alttaki gerçek

BELLE

I Mick'in hamağında uzanmış, adanın sıkıntılı 3G ve Wi-Fi bağlantılarına rağmen indirmeyi başardığım iPad'imde bir klinik çalışmayı okuyordum. baş yazar Dr. Michael Augustus.

Deneysel bir klinik deney yürütmeme izin verecek adamı bulmaktan vazgeçmiş olsam da, Sanfilippo Sendromlu o iki küçük çocuğun hayatını kurtarmanın bir yolunu bulacağım konusunda hâlâ umutluydum.

Ertesi sabah adadan ayrılacaktım ve dürüst olmak gerekirse, Mick'ten ayrılmak zorunda olmam dışında hiçbir pişmanlığım yoktu. Hayatıma, gri gökyüzü ve teslim tarihleriyle dolu bir şehre geri dönme düşüncesi, henüz anlama fırsatı bulamadığım bir şeyin üzerine kapanan bir kapı gibi hissettiriyordu.

Gelen kutumda Sanfilippo Sendromlu çocuklardan birinin annesinden gelen bir e-posta vardı. Adını bir süre önce görmüştüm ve şimdi zar zor açabildim. Konu satırında sadece tek bir kelime vardı: *Umut*.

Mesajı kısıydı, duruşmayla ilgili son durumu öğrenmek için yalvarmaktan başka bir şey içermiyordu. İlerleyebilmemiz için bir şans, herhangi bir şey olup olmadığını bilmek istiyordu, buna ihtiyacı Mesajı okumak, çözüme bu kadar yakın hissetmek ama ona hak ettiği cevabı verememek kalbimi kırdı. Mesajına cevap vermedim.

duruşma olmayacağını, şansın olmayacağını, lanet olası bir *umut* olmadığını nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

iPad'i göğsüme koydum ve hamağın beni yavaşça sallamasına izin verdim, yıldızlara baktım ve bir şekilde, bir şekilde bir fark yaratmanın bir yolunu bulabilmek için dua ettim.

Mick dışarıdaydı, bir tekne turu vardı, neredeyse ekiyordu, ama RiRi, kışını kaldırmazsa sikini keseceği konusunda uyarmıştı, tam olarak bu kelimelerle.

Huzursuz hissederek hamaktan kalktım ve bavulumu kontrol ettim. Banyo malzemelerim dışında her şey tamamdı. Duşun çalışmadığı ama neyse ki lavabonun çalıştığı Mick'in banyosuna girdim ve tüm eşyalarımı küçük bir seyahat tuvalet çantasına yerleştirdim. Daha önce birkaç kez yaptığım gibi makyaj çantamı mahvetmemek için fondötenimi plastik bir torbaya koymak istedim.

Plastik poşete benzer bir şey var mı diye bakmak için mutfığa gittim. Mick'in bir çöp tenekesi vardı, ben de fondötenimi çöp poşetine sarabileceğimi düşündüm.

Mutfak... aslında mutfak sayılmazdı, birkaç çekmecesini ve iki gözlü ocağı olan bir tezgâhtı. Mick'in birkaç çatal bıçağı, iki tabağı ve bir kasesi vardı, hepsi bu kadardı. Bir insanın nasıl bu kadar basit yaşayabildiğine hayret ettim.

Çekmeceleri karıştırdım ve tahta bir kutu gördüğümde gülümsedim. Meraklı biri değildim ama Mick'in evinde antika bir kutunun olması bana çok tuhaf gelmişti. Kutuyu açtım ve bir saat görünce gülümsemem genişledi - Rolex. Saati elime aldım, eski bir parçaydı ve çok değer verildiği belliydi. Deri kayışı yıpranmıştı ama sağlamdı ve arkasında küçük bir yazı vardı.

Torunum Nicholas Michael Patrick Augustus'a. Zaman her zaman senin yanında olsun.

Kalbim durdu. Nicholas Augustus.

Aylardır peşinde olduğum isim, imzasına ihtiyaç duyduğum, bilgisine saygı duyduğum, katkılarının çocukları kurtarmaya yardımcı olacağını düşündüğüm bilim insanı. Ve bu *o muydu*? Mick Bottom? Kertenkele yarışları hakkında şaka yapan ve kilitleri olmayan bir kulübede yaşayan plaj serserisi mi?

Hayatta olmaz.

Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. Bu kesinlikle mümkündü. Konuşmalarımızı ve bana kaç hastalığı iyileştirdiğimi sorduğunu, harcadığım onca emek için gösterecek pek bir şeyim olmadığını acımasızca hatırlattığını hatırladım. Bu yüzden mi gitmişti? Klinik deneylerin yüzde doksanından fazlasının başarısız olduğu gerçeği yıkıcıydı ve bilim insanları pozitif kalmanın yollarını bulmak zorundaydı. Tükenmişlik yüzünden ayrılanların katkıda bulunmak ve kariyer yapmak için başka yollar bulduklarını biliyordum. Mick de tükenmişti. Bana da söylemişti.

Saati önce kutusuna sonra da çekmecesine geri koyarken içimi bir ürperti kapladı.

Hepsi biliyordu. Herkesin Dr. Augustus-RiRi, Cato, Franco... hepsi hakkındaki sorularımı nasıl geçiştirdiğini tekrar hatırladığımda, bu gerçek içime bir yumruk gibi çarptı. Mick'in kim olduğunu biliyorlardı. Onu aradığını biliyorlardı. İçimde bir öfke dalgası kabardı ve derin, içi boş bir acıyla karıştı. Bu tür hastalıklı şaka mıydı? Mick'i arayan kadına kim olduğunu söylemeden onunla yatmak? Nasıl olur da onlar - Mick, Cato, Franco, hatta RiRi- öylece durur ve benim habersiz bir aptal gibi ortalıkta dolaşmama izin verirlerdi? Ona güvendiğim her anı, araştırmam hakkında her açıldığım anı, Dr. Augustus'un imzasını almak için verdiğim mücadeleyi düşündüm. Ve tüm bu süre boyunca, o tam orada durmuş, sessizce beni izlemiş, sadece gün batımını ve romlu içkiyi seven bir adam olduğuna inanmama izin vermişti.

Boğazım . Mick, beni bir şeylerin içine düştüğüme inandırmıştı. Onunla gerçek bir şey, basit ve dürüst bir şey. Aramızdaki sıcaklığın gerçek olduğuna inanmak istiyordum, ama şimdi her şey bir şaka gibi geliyordu, sanki herkes gülüp eğlenirken ben sahil kasabası romantizmiyle oynayan saf bir yabancıymışım gibi.

Bilmem gerekirdi. Mick'e benzeyen, Mick olan bir adam benim gibi bir inekle asla ilgilenmezdi. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Kendimi aptal, kandırılmış, güvenmeye başladığım, aşkımı itiraf ettiğim adam tarafından oyuna getirilmiş hissediyordum.

Mick, "Beni sevdiğini söyle," .

İçimdekileri görmesine izin vermekten korkarak sustum ve sonra görmesini istediğim için gülümsedim ve kalbimi açtım. "Seni seviyorum Mick."

Gözlerimi sildim ve derin bir nefes aldım. Onu şimdi gördüğümde ne söyleyeceğimden ya da ona bir daha aynı şekilde bakıp bakamayacağımdan emin değildim.

Bunu neden yapsın ki? Neden sadece şöyle diyemedi: *hey, adam benim ve siktirin gidin, sizin için hiçbir şey imzalamayacağım.*

Neden beni onun için önemli hissettiriyorsun? Neden bana onu sevdiğimi söyletiyor? Bu beni aşağılamanın başka bir yolu muydu? Dr. Augustus'un bilimi bıraktığını, emekli olduğunu ve mahremiyetine değer verdiğini biliyordum. O zaman onu için bu benim cezam mıydı?

Tanrım! *Onunla* nişanlandığımı söylediğimde nasıl da gülmüştür.

Seviştığımız yatağa oturdum ve yüzümü ellerimin arasına aldım. Kendimi çok aptal hissettim.

Burada, bunun mümkün olmayacağını bilmeme rağmen, bir şekilde nasıl uzun mesafeli bir ilişki yaşayabileceğimizi düşünüyordum ve Mick başından beri... ne yapacaktı?

Akıllı bir kadın bulduğu şeyi görmezden ve adayı terk ederdi, zarar yok, faul yok, drama yok.

Ama çaresiz bir kadın bunu yapmaz.

Çaresizdim. Dr. Augustus'un patentlerini kullanmam için bana yasal izin vermesine duyduğum ihtiyaç gururdan daha büyüktü.

Tamam, beni aptal yerine koydu. *Tamam!*

Yani, normalde becerdiği kadınlara bir bak. Mankenler, Tanrı aşkına. Bilmem gerekirdi!

Ama dün gece neyle ilgiliydi? Neden benimle böyle seviştin? Neden? Kahretsin! Benimle oynadı ve bu canımı acıttı. Ben bir yetişkindim ve bunun bir kaçamak olduğunu biliyordum ama aramızda saygı ve bir nebze dürüstlük olduğunu sanıyordum; şimdi ikisinin de olmadığını fark ettim.

Eşyalarımı toplamayı bitirdim.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Motele geri dönecek, onlardan bu gece için oda isteyecektim ve eğer yoksa? Sahilde uyur, sonra da tekneye binip anakaraya dönerdim.

Ama bunu yapmadan önce Mick'le konuşmam gerektiğini biliyordum.

Bir parçam onun kendini açıklamasını istiyordu. Diğer bir yanımda ise böyle bir hakkım olmadığını biliyordu. Bana ne demişti? *Seninle istemiyorum hayatım, sadece ateşli bir sikiş olacağını düşünüyorum.* Evet, ikide iki, Dr. Mick Bottom. Tebrikler.

Mick gibi bir adamın bana gerçekten ilgi duyduğunu düşünecek kadar kibirli olduğum için utanç duyarak Mercan Koyu'na doğru yürüdüm.

BÖLÜM 17

dipler çarpıştığında

MICK

I Mercan Koyu'na geldim, RiRi'ye bugünlük işimin bittiğini söylemeye hazırdım, böylece Belle'i bulabilir ve o gidene kadar içinde kalabilirdim. Belki beni tekrar sevdiğini söylerdi. Kahretsin, ama

Bunu söylediğini duymak iyi hissettirdi. Bu yüzden hâlâ kafam iyiydi.

Tanıdık kakhaha sesleri, sarsıcı müzik ve alkol kokusu beni karşıladı.

"RiRi." Bir bar taburesine
çöktüm. Bana ters ters baktı.

"Ne? Tekneye *yeni* bir çizik ; var olanların hepsi eski-" Çenesini eğip işaret ettiği şeye bakmak için döndüğünde konuşmayı kestim. Belle odanın bir kenarında duruyordu, kollarını kavuşturmuş, yüzü solgun... bavulu ayaklarının dibinde, sırt çantası da bir sandalyenin üzerindeydi.

bir düğüm hissettim. O
biliyordu.

Bildiğini biliyordum.

Ona doğru yürüdüm ve yaklaştığımda gözlerinin kırmızı çerçeveli olduğunu gördüm. Ağlıyordu. *Hay sikeyim!*

"Hey, sevgilim." Her şey yolundaymış gibi davranmaya karar verdim ve belki de her şey yolundaydı ve ben sadece.... Onu öpmeye çalıştığımda başını sallayarak geri çekildi.

"Dr. Nicholas Augustus, sanırım." Sesinde büyük bir incinmişlik vardı ve gözlerinde acı kaynıyordu.

Ellerimi sörf şortumun ceplerine soktum ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca parmak arası terliklerime baktım. Sonra nihayet başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum. "Ben Mick Bottom."

"Eskiden Dr. Nicholas Augustus olarak bilinirdi," dedi üzüntüyle. "Bana yalan söylemeye devam mı edecektin? Senin Mick olduğuna, burada tesadüfen tanıştığım bir adam olduğuna inanmama izin vermeye devam mı edecektin?"

"Planımız buydu."

Kollarımı kavuşturdum, herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyordum - Franco, Cato, RiRi, hatta dişsiz Nick, hepsi bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için bekliyordu.

"Neden?"

"Neden?" Bir kaşımı kaldırdım. "Beni aramaya gelen ilk kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Annemi kandırıp nerede olduğumu sana söyledin. Kimsenin bilmemesinin bir nedeni var. Mahremiyetimin hiçbir önemi olmadığını mı düşündün?"

Tamam, belki de bu yanlış bir yaklaşımdı çünkü o çok kötü görünüyordu. Ama köşeye sıkışmışım ve kuduz bir hayvan böyle bir durumda ne yapar? Saldırırdı.

"Sana neden ihtiyacım olduğunu biliyordun."

Esprî yapmadan güldüm. "Ve sen de beni takip eden ilk ilaç yöneticisi olduğunu mu sanıyorsun? Flaş haber, Babycakes-kariyerine fayda sağlamak için beni kullanmaya çalışan ilk kurumsal tırmanıcı sen değilsin."

"Ben kurumsal bir tırmanıcı *değilim*," diye nefes aldı. Kolları sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibi beline dolandı.

Lanet olsun kadın, ben de yapamam.

"Gerçekten mi?" Alay ettim.

Kes şunu Mick. Yakalandın diye pislik olmak zorunda değilsin. Bunu omzumda boynuzları olan adam söyledi. Şeytani bilinçaltın sana bir pislik olduğunu söylüyorsa, gerçekten çok ileri gitmişsin demektir. Ben öyleydim.

"Öyleymiş gibi davranmana gerek yoktu.... Yapmadın." Sevimli bir şekilde üzgün ve kırılmış görünüyordu ve tek yapmak istediğim ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemekti. Ama ben pratik bir adamdım ve bu saçmalığın doğru olmadığını biliyordum, bu yüzden *yine* kolay yolu seçtim.

"Evet, öyle görünüyordu ki istediğin versiyonum buydu, Belle. Hadi ama, bana bir plaj serserisiyle yaptığın küçük ada kaçamağından zevk almadığını söyleme." Ve sonra, gerçekten bir pislik olduğum için, alaycı bir tavırla ekledim, "Buraya beni kullanmaya geldin... Ben sadece beni *farklı şekilde* izin verdim."

Geri çekildi, gözleri itiraf etmek istediğimden daha derin bir acıyla doluydu. "Seni kullanmak mı? Mick, buraya seni *kullanmaya* gelmedim. Bir fark yaratmama yardım edebilecek, hayat kurtarabilecek birini bulmaya geldim."

"Unutuyorsun, senin tipini biliyorum. Ben de senin tipindendim. Ama ben bile profesyonel yatağımın direğine bir çentik atacak birinin peşine düşüp hiçbir yerin ucunda olmayan bir Karayip adasına gitmedim. *Asla* o kadar çaresiz değildim."

Yutkundu.

Kes şunu Mick. Ona zarar veriyorsun.

"Sana ne yapmaya çalıştığımı söyledim ve sen bir hayaletin peşinde olduğumu düşünerek her gün devam etmeme izin verdin," diye itiraz etti, sesi kısıktı.

"Çünkü ben bir hayalettim, Belle! Dr. Augustus'u, peşinde olduğun küçük bilimsel şöhret için istedin. Sanki büyük bir hayır işiymiş gibi davranma, oysa bu sadece yayınlanmış bir makale ve duvarına asılacak bir plaket içindi."

Başını salladı, gözyaşlarını ısırarak geri çekti. "Anlamıyorsunuz. Bu benim için şöhretle ilgili değil. Bu çocukların hayatlarını , onlara kimsenin veremeyeceği bir şans vermekle ilgili."

"Doğru. Ve bu senin kariyerin için de iyi olacak," diye araya girdim, sesim sert ve acımasızdı. "Bütün bunlar özverili bir mücadeleymiş gibi davranma. Sen de tıpkı benim gibisin. Ödüllerin, gazetelerin, adının önüne gelecek bir sonraki unvanın peşindesin. Buraya geldiğinden beri kutuları işaretliyorsun, *münzevi bilim adamını* bulup *günü kurtarmayı* işaretliyorsun. Ama sana bir şey söyleyeyim *Leydi Freeze*: burada kimseyi kurtarmıyorsun, en azından beni."

Franco'nun tısladığını duydum ve arkamda durduğunu fark ettim. "Hey, Mick, neden sen ve ben yürüyüşe çıkmıyoruz?"

Franco

elini koluma koydu.

silkim.

Belle'in gözlerindeki acı o kadar çığdı ki neredeyse durmama neden oluyordu. *Neredeyse*. Ama içeri girmesine izin veremezdim, gömmek için çok uğraştığım geçmişimin tüm o parçalarını yırtmasına izin veremezdim.

"Düşündüm de..." Kelimeler boğazında düğümlendi, sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse kaçırıyordum. "Önemsediğini sanmıştım. Bunun gerçek olduğunu sanmıştım."

Tadı acı olsa da güldüm. "Gerçek mi? Sen neden be? Beni bulmaya geldin ve ben de biraz eğlenmeye karar verdim. Zarar yok, faul yok."

"Mick," dedi RiRi sertçe. "Barımdan defol git. *Şimdi.*"

Arkamı döndüm. "Ne? Hepiniz neler olduğunu biliyordunuz ve-"

"Kapa çeneni Mick," dedi Cato, sesi sertti. "Zalimlik ve eğer çeneni kapatmazsan kıcına tekmeyi yiyeceksin.

delik."

"Sikerim böyle işi!" Kollarımı havaya kaldırdım ve dönüp Belle'e baktım. "Hiçbir şeyi imzalamıyorum. Anladın mı? Sakın kimseye nerede olduğumu söyleyip huzurumu ve hayatımı mahvetmeye cüret etme. Eğer bunu yaparsan, sektörde hâlâ bir ismim var ve seni kara listeye alırım."

Bunun üzerine bir adım geri çekildi.

Ne yapıyordum ben?

Yakalanmıştım ve kızgındım, bu yüzden ona saldırıyordum. Ama bu onun suçuymuştu. Eğer beni aramaya , gittiği için kendimi bok gibi hissetmeyecektim. Ben....

Yutkundum ve bir an için bunu sona erdirecek bir şey söyleyebileceğini düşündüm. Ama söylemedi. Sadece döndü, omuzları kamburlaştı, sanki ona attığım her şeyin ağırlığı onu kırmış gibiydi.

Franco başını sallayarak bana tiksinti dolu bir bakış attı ve her zaman arkamı kollayan Cato bile bana kaşlarını çattı. RiRi bana acıma sınırında bir bakışla bakıyordu.

Belle bavulunu ve sırt çantasını geride bırakarak gecenin içine doğru yürüdü. Onu izledim ve söylemediğim şeyler yüzünden her zerrem ağrıyordu.

Adadan ayrılmayın.

Burada kal.

Beni sevdiğini söyle.

Ama daha iyiydi. daha iyi olmalıydı. Çünkü gerçek şu ki, kalmasına izin verseydim, içimdeki Dr. Augustus'u aramaya devam edecekti ve o benim uzun, çok uzun zaman önce geride bıraktığım bir adamdı.

kaya dibi

BELLE

A RiRi'nin, Franco'nun, Cato'nun ve hatta eksik dişli Nick'in tavsiyelerine rağmen, orada olacağını umarak Mick'in kulübesine doğru yürüdüm.

RiRi bana yoğun sezonda kiraladığı barın üst katında bir oda teklif etmiş ve ödemeye kalkarsam çok kırılacağını söylemişti. Mick olmasa bile, arkadaşları Mick'in kimliği hakkındaki gerçeği bana söylemedikleri için üzgündüler.

Ancak, Dr. Augustus'tan ihtiyacım olanı almak için bir kez daha denemem gerekiyordu. Bu yüzden RiRi'nin yazıcısını kullanarak Mick'e bırakabileceğim bir paket hazırladım ve imzasının iki çocuğa bir şans vermemi sağlayacağını görmesini umdum - ve eğer işe yararsa pek çok başka çocuğa da.

Verandasına çıkan merdivenlerde oturuyordu, çıplak ayakları kumdaydı. Bana baktı ve ben de ona çarpık bir gülümseme verdim.

Beni herkesten daha fazla incitmişti. Yine de iyi davranmam, acımı bastırmam gerektiğini biliyordum, böylece onu o lanet olası patent belgelerini imzalamaya ikna edebilirdim ve bu süreçte muhtemelen onu, Mick için dört harfli bir kelime olduğunu bildiğim bir *ilişki* değil, ondan sadece *bunu* istediğime de ikna edebilirdim.

"Ne istiyorsun lan?" diye sordu kabaca.

Ön kollarını kalçalarına dayamıştı. Saçları, ellerini çok kez saçlarında gezdirmiş gibi dağınıktı. Mutlu *değildi*.

Kalbim küt küt atıyordu ama kendimi savunmam gerektiğini biliyordum. "Bana yardım etmek istemediğini biliyorum ama bu... bu sadece bir kariyer hamlesi değil Mick. Bu hayat kurtarmakla ilgili. Şu anda Mass Gen'de bu terapiye güvenen iki çocuk var. Sanfilippo Sendromu her şeylerini ellerinden almadan önce ayları, belki de bir yılları var. Bunun onaylanması için yardımınıza ihtiyacım var. Patenti serbest bırakabilecek tek kişi sizsiniz."

Doğruldu, yüzü kayıtsızlık maskesine dönüşmüştü. "Bunların hepsini daha önce de duydum Belle. Acıklı hikayeleri, 'çocuklar için yap' argümanlarını. Duygusal şantaj hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

Rüzgârın içimden çıktığını hissettim; soğuk sözleri derine işledi. "*Gerçekten* seni manipüle etmek için burada olduğumu mu düşünüyorsun? Sana bu belgeleri imzalatmak için her şeyi söyleyecek, kariyere aç Bayan Freeze olduğumu mu?"

Omuz silkti, ifadesi sertti. "Seni eğlenmek için becerdiğimi az çok söyledim ve sen burada diz çökmüş yardım istiyorsun. Hiç gururun yok mu senin?"

Kalbim acıyla çarptı. "Hayır Mick, istemiyorum." "Kariyerin bu kadar önemli mi?"

Dudaklarında mizahsız bir gülümseme belirdi ve bana zar zor tanıdığım küçümseyici bir soğuklukla baktı. "O çocuklar öyle. Beni bilirsin Mick."

"Seni hiç tanımıyorum Belle. Birkaç gece geçirdik ve güldük, hepsi bu. Bir bilim adamı arıyordun ve onu bulamadın. Şimdi kendi dünyana dön ve beni kendi dünyamda bırak."

Ona bakakaldım, sanki yer yarılmış da altıma girmiş gibi hissediyordum. "Mick." Bastırdığım kâğıtları onun yanına koydum. "Bunlar çalışmalar, yıllar boyunca bir araya getirdiğimiz her şey. Belki sana bir şey ifade etmiyor ama *lütfen* oku. Neyin tehlikede olduğuna bir bak. Sadece" -gözlerim yaşardı- "yardımına ihtiyacım var."

Bir taş kadar soğuk ve hareketsiz görünüyordu. "Lütfen."

Gözleri değişti ve ısındı. "Belki beni son bir kez becerirsen."

Nefesim kesildi ve ondan bir adım uzaklaştım. "*Mick*."

Hırladı. "Lanet olsun, Belle. Öyle demek istemedim... Ben... bak, gitmen gerek, tamam mı? Ben kötü bir arkadaşım. Ve ciddiyim; kimseye nerede olduğumu söyleme. Hayatımda *senin* saçmalıklarına ihtiyacım yok."

Sözleri karşısında acımı yutkunarak geri çektim. "Hoşça kal Mick. Kendine iyi bak."

Döndüm ve dışarı çıktım, gözlerimin arkasında keskin gözyaşları vardı. Ona gelmiş, kendimi açmış, yardım etmesi için yalvarmışım ve o da bana hakkımda ne düşündüğünü acımasızca söylemişti. Birinin sizinle sadece seks için ilgilendiğini düşünmek başka bir şeydi, sizin bir fahişe olduğunuzu düşündüğünü öğrenmek bambaşka bir şeydi.

Bu günlere yüzümde bir gülümsemeyle bakacağımı düşünmüştüm ama şimdi sadece onun sözlerinin neden olduğu sıcak acıyı hatırlayacağımı fark ettim.

Coral Cove'da iki kadeh içtikten sonra, plaj serserisi görüntüsünün altında gördüğümü sandığım Mick'in Dr. Augustus kadar ulaşılmaz biri olduğunu fark ettim.

RiRi benimle ilgilenebilsin diye barla birini tutmuştu. Coral Cove hem yerli halk hem de turistlerle doluydu, hava kahkahalar ve reggae müziğiyle doluydu.

Franco, Cato ve RiRi ile aynı masada oturuyordum ve her kalp kırıklığımı güçlü ada romları ve gerçekten berbat şarkılarla bastırmak için ellerinden geleni yapıyordu. Buradaki son günümde kendimi unutturacak kadar içmeyi planlamamışım ama gece ilerledikçe göğsümdeki ağrıya rağmen kendimi gülerken buldum.

Franco kadehini bana doğru kaldırdı, yanakları içkiden kızarmıştı ve sesi sevimli olacak kadar bulanıktı. "Lady Freeze'e! Gerçekten sevdiğim tek kurumsal tırmanıcı."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Teşekkür ... Sanırım?"

RiRi bardağını benimkiyle tokuşturdu, gözleri parlıyordu. "Sen bir baş belası, Belle. Ve eğer Mick bunu göremiyorsa, bu onun kaybı."

Franco *Is This Love*'ı yüksek sesle ve çok kötü bir tonda söylemeye başlarken, o da beni kucakladı ve neredeyse içkimi dökecekti. Franco, Bob Marley'in yüksek notalarına ulaşmaya çalışırken, olağanüstü bir şekilde başarısız olurken ama bunu komik kılacak kadar tutkuyla yaparken kahkahalarla uluduk.

Cato eğildi, yüzü alışılmadık derecede ciddiye ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Bak Belle. Mick... o karmaşık biri. Sana bu kadar kötü davrandığı için üzgünüm." Durakladı, gözleri yumuşadı, "Ama merak etme, seninle öyle konuştuğu için kendisini bok gibi hissetmesini sağlayacağım."

Boğazım düğümlenerek yutkundum. "misin, böylece patlamış mısırla izleyebilirim?"

Cato hüzünle gülümsedi. "Evet, bunu yapabilirim."

"Bu adadaki son gecen Belle; üzüntüyü bırak, *aşkı* kucakla." Franco elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. "Hadi, Leydi Freeze, dans edelim."

Zarafetle dans edemeyecek kadar sarhoştuk. Sadece böyle bir gecenin olabileceği şekilde saçma ve mükemmeldi. Kalbim kırılmış olabilirdi ama etrafımın sıcaklıkla çevrili olduğunu hissediyordum.

Saatler kahkahalar, içkiler ve yarım yamalak mırıldanılan ada şarkıları arasında akıp gitti ve ben daha ne olduğunu anlamadan güneş doğmaya, sahili yumuşak, pembe bir ışıltıya boyamaya başladı. Bar boşalmış, sadece dördümüz bir yığın kirli bardak ve birbirimizin alkol sersemliği içinde kalmıştık. Etrafıma, garip, harika arkadaşlarıma baktım ve işler umduğum gibi gitmemiş olsa da içimde büyük bir minnet duygusu hissettim.

Birkaç saat uyuduktan sonra iskeleye gitme vakti gelmişti. Yeni arkadaşlarım beni , her biri diğerinden daha akşamdan kalmaydı.

"Tamam, aşkım." RiRi bana sıkıca sarıldı. "Kendine iyi bak ve bizi tekrar görmeye gel, tamam mı?"

"Deneyeceğim," dedim, kelimeler boğazımda düğümleniyordu çünkü hepimiz asla geri dönmeyeceğimi biliyorduk.

"Bir inek için gayet iyisin." Franco bana sarıldı ve yanağımdan öptü.

Cato, "Mick'in ona bıraktığın şeyi okuduğundan emin olacağım," diye söz verdi ve beni alnımdan öptü. "Sen geri dön ve hayat kurtarmak için yaptığın şeyi yapmaya devam et. Sakın umudunu yitirme."

"Teşekkürler, Cato."

Tekneye bindiğimde etrafa bakındım, aptalca bir umutla Mick'i görmeyi ya da Viktorya dönemi romantizmi tarzında koşarak yanıma gelmesini ve bana bir pislik gibi davrandığı için üzgün olduğunu ve beni sevdiğini söylemesini bekledim.

Hiç gelmedi, fantezilerin gerçekleştiğini düşündüğümünden değil. Ne de olsa ben bir bilim adamıydım, gerçeklerle uğraşıyordum ve işin gerçeği Mick benimle sadece iyi vakit geçiriyordu.

Tekne uzaklaşırken adanın uzaklara doğru çekilişini, renkli kulübelerinin ve sallanan palmyelerinin her geçen saniye daha da küçülüşünü izledim. Acı tatlı bir sızı daha da derinlere yerleşti. Reef Limanı'ndaki son gecem unutulmazdı, kahkahalar ve sıcaklıkla doluydu, birlikte olmak istediğim tek kişi kalbimi kırmış olsa bile.

BÖLÜM 19

altlar , altlar son

MICK

I Vapur uzaklaşırken kumsalın kenarından Belle'in küçülmesini, ufukta sadece bir leke haline gelmesini izledi. Kalbim şimdiye kadar hissedebileceğimden daha ağır hissediyordu. hazırlandım. Ayaklarımı kuma gömmüş, hayatımın en büyük hatasını yapıp yapmadığımı merak ederek durdum.

Sonunda kendimi Coral Cove'a sürükledim; Franco, Cato ve RiRi her zamanki gibi Nick ve diğer müdavimlerle birlikte bardaydı.

İçeri girdiğim anda gözlerini üzerimde hissettim, hepsi beni ölçüp biçiyor, bir şey söylememi bekliyorlardı ki bunun için kıcıma tekmeyi basabilsinler.

İlk konuşan Franco oldu. "Sen bir aptalsın Mick."

Zorla gülümsedim. "Evet, bana bilmediğim bir şey söyle. Espresso, duple, RiRi."

Espresso makinesi vınlarken RiRi kollarını kavuşturup başını salladı. "Bunu neden yaptın Mick?"

"Ne yapmak?"

"Ona karşı çok acımasız ol." RiRi önümdeki espresso fincanını yere çarparak kahvenin bir kısmının tezgâha dökülmesine neden oldu.

"Ben-"

"Kendi zamanında yalan söyle, burada değil," diye sözümü kesti Cato. "Orospu çocuğu."

"Arkadaşlarımın kim olduğunu bilmek güzel," diye mırıldandım.

"Biz senin arkadaşlarınız." Franco bana ters ters baktı. "O kız bunu hak etmedi. Seni aramak için buradaydı elbette ama duygusal bir dolandırıcı değil."

RiRi, "Aradığı doktorun sen olduğunu öğrenmesi konusunda ona iyi davranabilirdin," diye suçladı.

"O buraya kariyeri için geldi, tamam mı? Havalı bir hatun ama hepsi bu. Neden onu tartışıyoruz ki?" Belle hakkında konuşmak istemiyordum. Belle'i düşünmek istemiyordum. Onu aklımdan çıkarmak istiyordum.

"Bize neden burada olduğunu ve bunun işle ilgili olmadığını söyledi. Gidip birkaç hayat kurtarabilmesi için gerçekten bir şeyler imzalamanıza ihtiyacı var," dedi Franco. "Hadi ama dostum, onu tanıyor musun? Elbette tuhaf biri ama hilekâr değil."

RiRi, "Evet, birlikte olduğun diğer kadınlar gibi değil," diye karşılık verdi.

Kaşlarımı çattım ve alaycı bir ifadeyle ona baktım.

"Ben hariç," diye düzeltti. "Ve artık bunu yapmıyoruz. Biz arkadaşız."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama hepiniz Belle Takımı'ndasınız." Ayaklarımı yere vurmaya hazır bir çocuk gibi hissediyordum. Bunlar *benim* arkadaşlarımdı, onun değil. Ama haksız da değillerdi. Ahmaklık etmişim. Bunu yüzlerce farklı şekilde halledebilirdim ama ben köşeye sıkışmış bir korkak olmayı seçmişim. "O iyi miydi?"

"Hayır." RiRi havlusunu bana fırlattı. Onu yakaladım ve bar tezgahının üzerine koydum. "O iyi değildi."

"Ağlıyordu," diye itiraf etti Franco.

"Kalbi kırılmıştı," diye ekledi Cato.

Kafamdaki örümcek ağlarını temizlemek için hiçbir şey yapmayan espressomu bitirdim.

"Geri dönemem," diye usulca nefes aldım. "Geri sürüklenmeyeceğim... *Hepsi bu.*"

Franco elini kaldırdı. "*Tüm* bunlar ne anlama geliyor?"

İçimi çektim. "Haftada yetmiş saat çalıştım. Belle'in yaptığına çok benziyordu. Geri kalan zamanda Mia'yla birlikteydim."

"Eğitmenini beceren nişanlısı mı?" RiRi kaşlarını çatı.

Başımı salladım.

"Onca saat çalıştıysan onu , değil mi?" Cato düşündü.

"Senin gibi arkadaşlarla," diye mırıldandım yine.

"Hayır," diye itiraz etti RiRi. "O zaman onunla konuşuyor ve ona kendini düzeltmesini yoksa ilişkinin biteceğini söylüyor, *sonra* da antrenörünü beceriyor."

"Her neyse, bu olay olduğunda ben yeni kaybetmiştim... klinik deneylerimizden biri bombalandı ve insanlar öldü. Deneysel bir tedavi üzerinde çalışıyorduk ve her şeyi yapmıştık - titiz testler, yasal kontroller, sayısız güvenlik protokolü. Ama bazen, riski ne kadar kontrol ederseniz edin, işe yaramıyor. Bizim durumumuzda da işe yaramadı."

Titrek bir nefes aldım, devam etmem gerektiğini biliyordum. "Hastalar bir denemeye katıldıklarında, ölüm de dahil olmak üzere tüm potansiyel riskleri ortaya koyan ayrıntılı bir onay formu imzalarlar. Neler olabileceğini tam ve dürüst bir şekilde bildiklerinden emin oluyoruz. Ancak yasal olarak her şeyi kapsadığımızı bilmek, en kötüsü olduğunda işleri kolaylaştırmadı."

Anıların ağırlığı beni sanki üç yıl önceymiş gibi ezerken durakladım ve hayatımın işinin etrafımda parçalanmasına bakıyordum. "Aileler... harap olmuşlardı. Bazıları bunun deneysel olduğunu, başka seçeneği olmayan bir şey için son çare tedavisi olduğunu anladı. Ama diğerleri... Bizi suçladılar. Açıkçası ben de onları suçlayamazdım. Onlara verdiğiniz umudun çok daha kötü bir şeye dönüştüğünü bilerek kendinizi affetmek zor."

Arkadaşlarım bana baktı, yüz ifadeleri yumuşadı ve ben de tutunduğum gerginlikten küçük bir kurtuluş hissettim.

Cato elini omzuma koydu. "Belki de Belle'in kurtarmaya çalıştığı hastaların öldüğünü görmesini istemiyorsundur."

"Ama bunu yine de yapabilirler ve benim patentli sürecimi kullanabilirler." Gözlerimi kapattım ve başımı salladım. "*Bunun* için kendimi sorumlu hissetmek istemiyorum, bir daha olmaz."

Franco, "Ama imzalamazsanız, yine de ölürlere ve Belle harap olur... aynı yerdesiniz," diye belirtti.

RiRi ciddiyetle, "Bence ona aşık olmanızın nedeni, işine olan tutkusu," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

"Evet." RiRi omuz silkti ve hem Cato hem de Franco başlarını salladı. "Belle'e aşık değilim. Onu çok az tanıyorum."

"Zamanın ne ilgisi var?" Franco birasını eline aldı. "Onu gördün, onunla konuştun ve *bum*, hepiniz işin içindeydiniz. Hepimiz gördük, dostum."

Cato bana, "Ve onunla birkaç gün daha geçirebilmek için bizi suç işlemeye zorladın," diye hatırlattı.

"Lou Baba oldukça üzgündü," dedi Franco düşünceli bir şekilde. "Ama sonra sihirli bir şekilde parçaların ortaya çıktığını söyledi."

"Şey, onun işini mahvetmek istemedim." Lou Baba için parçaları sipariş etmiş ve hızlı teslimatla ona ulaşmasını sağlamıştım. Neredeyse ona yeni bir feribot almak istiyordum ama o zaman da sorular sorulacaktı ve ben de bunun ortasında kalmak istemedim.

Cato öne doğru eğildi, dirseklerini bar tezgahına dayadı. "Belle'i kendinden uzaklaştırarak kendini koruduğunu düşünüyorum ama tek yaptığın yalnız olduğundan emin olmak."

"Onu kendimden uzaklaştırdım," diye itiraf ettim bıkkınlıkla.

"Ve tahmin edin ne oldu? İşe yaradı. O gitti," diye geçti RiRi.

"Benden ne istiyorsun?" Öfkeli bir şekilde talep ettim.

Cato, "Kafanı kışından çıkar ve git senin için hazırladığı dosyayı oku," diye önerdi ve ekledi, "Ona seni yapacağımı söyledim."

"Peki bunu nasıl yapmayı planlıyordun?" Öfkeyle sordum. "Kafama silah dayayarak mı?"

"Bunu ayarlayabiliriz," diye yanıtladı Cato ciddi bir şekilde. Göğsümde bir sızı hissettim ama itiraz etmedim.

"Hepinizin canı cehenneme," dedim espri yapmadan ve hepsine parmak salladım. Yarım ağız bir veda mırıldandım ve kulübeye geri dönerken kendimi hiç hissetmediğim kadar aşağılanmış hissederek oradan ayrıldım.

İçeri girince Belle'in bıraktığı ve mutfak tezgâhımın üzerine koyduğum dosyayı açtım. İçinde onun el yazısıyla yazılmış yapışkan bir not vardı. Şöyle yazıyordu: *Sadece oku Mick. Lütfen oku.*

Kâğıtları karıştırırken göğsümdeki ağrı daha da derinleşti. Çizelgeler, araştırmalar, çocuklar, tedavi planı ve tüm bunların gerçekleşmesi için ekibiyle birlikte harcadığı muazzam çabaya dair özenle tuttuğu ayrıntılı .

Yalan söylemiyordu. Bu *sadece* onun kariyeriyle ilgili değildi. Bu hayat kurtarmakla, uzun zamandır vazgeçtiğim bir şekilde dünyaya iyi bir şeyler katmakla ilgiliydi.

Hiç düşünmeden telefonumu aldım ve annemin numarasını çevirdim. Açmadan önce birkaç kez çaldı, sesi her zamanki gibi hafif ve havalıydı.

"Sevgilim! Bu zevki neye borçluyum?" diye mırıldandı, benden duyduklarına şaşırdığı belliydi.

"Dr. Isabelle Volnay hakkında ne biliyorsunuz?"

"Sana da merhaba," diye takıldı. "Sadece seni aradığını ve birinin hayatını kurtarmak için yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Sesi çok samimi geliyordu. Neden?"

"O beni buldu."

"Oh! Ve?" "Ve

hiçbir şey."

"Beni aradığına göre *bir şeyler* olmalı ve sen beni hiç ," dedi eğlenerek. "Seni dolandırdı mı yoksa?"

Evet, kalbimi bedenimden söküp aldı!

"Hayır, . O... aramızda bir şey vardı." Sesim istediğimden daha sertti.

"Nick, sevgilim, iffetsizlik etmek istemem ama teyit etmek istiyorum, bir şey derken onunla cinsel ilişkiye girdiğini mi kastediyorsun?"

Göğsümdeki ağırlığa rağmen güldüm. Sadece Leydi Arabella Augustus sevişme konusunda bu kadar ilkel olabilirdi.

"Evet, anne, *cinsel ilişkiye* girdik."

"Hamile mi?" diye sordu heyecanla.

"Bundan şüpheliyim." Ama belki de değildir. Hayatımda ilk kez bir kadını takım elbise giymeden becerdim. Bu onun için gittiğimi gösteren büyük bir neon işareti olmalıydı.

"O zaman sorun ne?"

"Ben... Sanırım... Ona aşık oldum."

Nefes nefese kaldı ve uzun bir süre sonra şöyle dedi: "Aşık olmak hamile olmak gibidir. Ya hamilesindir ya da değilsindir; düşünmek *yoktur*. Peki, sen öyle misin?"

İnledim. "Evet."

"Harika," diye cıvıldadı. "Düğün ne zaman? Nerede olacak? Belki töreni burada, Londra'da yaparız, sonra da Boston ya da New York'ta bir resepsiyon veririz. Ne dersiniz?"

"Bu kadını birkaç gündür tanıyorum." "Ama

sen aşık oldun," diye iddia etti annem.

"Her , o gitti. Her şeyi ettim." "Tabii ki batırdın."

Arkadaşlarım benim tarafımda değildi, annem de öyle. Kendimi çok yalnız hissediyordum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Ah, hayatım," dedi, hemen o annelik tonuna geçerek, bir şekilde hem rahatlatıcı hem de bilgisiz hissettirdi. "Sen

Aşık olmak istiyorsunuz ve bu da muhtemelen hislerinizi görmezden geldiğiniz ve onun ayrılmaktan başka çaresi olmadığı bir durum yarattığınız anlamına geliyor. Haksız mıyım?"

Boş olduğunu düşündüğüm bir kadın için, annem *oldukça* anlayışlı.

"Belki."

"O zaman git, onu bul ve özür dile." "Ve bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Nick, sen yakışıklı, zeki, harika bir çocuksun; seninle birlikte olmak için can atmayacak bir kadın düşünemiyorum."

Ve anlayışlılık burada *sona erdi*!

Uzun bir nefes verdim. "Beni *öylece* affedeceğini sanmıyorum. Tam bir pisliktim."

Sempatik bir ses çıkardı, ancak ben konuşurken onun bir mücevherle oynadığını ya da bir dergiyi karıştırdığını hayal edebiliyordum. "Sevgilim, her ne kadar zeki olsan da, ki *çok* , gönül işlerinden anlamıyorsun."

"Doğru!" Dedim, kelimeden alaycılık damlıyordu.

"Ona büyük bir jest yapman, onu sevdiğini göstermen ve senin deyimimle bir *pislik* olduğun için özür dilemen gerekecek. Belki de ona kur yapman, önünde el pençe divan durman, kendini özel hissetmesini sağlaman gerekecek... Bilirsin işte, normal erkeklerin bir kadından hoşlandıklarında yaptıkları şeyleri yapman gerekecek."

"Ben *normal* bir adamım," dedim çekingen bir tavırla.

Uzun bir nefes verdi. "Seni seviyorum Nick, ama sen *normal* değilsin. Gülünç derecede yakışıklı ve zenginsin, bu yüzden kadınlar sana . Kimseyi kazanmak için çalışmana gerek yok."

Haksız da sayılmazdı. "Benim kibirli, kendini beğenmiş ve *göt deliği*?"

"Evet sevgilim, aynen öyle söylüyorum," dedi tatlı bir sesle.

"Lanet olsun anne, bu nasıl oldu?" Bir elimi yüzüme sürerek mırıldandım. "Üzerinde uyuduğu yastığı sakladım ve... tam bir sapık gibi ona sarıldım."

"Bu çok sevimli."

"Bu çok aptalca."

"İngiliz argosu kullanmana bayılıyorum." Bu kez güldü. "Nick, gidip onu getirmelisin. Willy ne dedi biliyor musun?"

"Willy kim?"

"Willy Shakespeare," diye açıkladı. "*Zayıf kalp asla güzel bir kızı kazanamaz.*"

"O gidene kadar ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim," diye fısıldadım kulübeme bakıp her yerde *onu* gördüğümde; dikkat çekici bir şekilde, bir ömür boyu bakarsanız yaklaşık yarım dakikadır kulübedeydi.

"Ah, bebeğim." Annemin sesi yumuşadı, muhtemelen kırılganlığıma şaşırmıştı. "Bazen bunları çok geç olana kadar fark edemeyiz. Ama ben senin *güzel kızı kazanacağını* biliyorum."

Küçük, acı bir kahkaha attım. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette sevgilim," dedi, her zamanki kaprisli tavrından bir parça gizlice. "Ne de olsa sen benim oğlumsun, değil mi? İçinde bir yerlerde mutlaka bir cazibe vardır. Virgy'nin de dediği gibi, *talih cesurların* yanındadır."

"Virgy derken Virgil'i kastettiğinizi varsayıyorum." Annem kafadan çatlaktı. Belle ile çok iyi anlaşırlardı.

"Evet, hayatım. Şimdi gitmem gereken bir çay partisi var, yüzden hoşça kal diyeceğim. Onu geri kazanma çabaların hakkında beni bilgilendirmeye devam et."

Konuşmanın ardından hafiflediğimi hissettim ve Belle'in mutfak tezgâhının üzerine yaydığı notlara baktım.

Evet, ne yapmam gerektiğini biliyordum çünkü bir Amerikan atasözünün dediği gibi, "Ya büyük oyna ya da evine dön." İkisini de yapmak zorunda kalacaktım.

I ofise girdiğimde sanki 100 kilo taşıyormuşum gibi hissediyordum. üzerinde benim Geri. Sonra ve Sonsuz uçuşlar, ve kaçırdığım bağlantılar ve Logan International'da uçaktan iner inmez paltomu ısırarak soğuk yüzünden kendimi bir yabancı gibi hissettim. kendi hayatım. Her şey daha gri, daha düz, daha *yabancı* görünüyordu.

Ofisime doğru ilerlerken laboratuvardaki floresan ışıklar vızıldıyor ve burnuma hafif bir kimyasal kokusu çarpıyor, ağır bir iç çekişle ceketimi çıkarıyorum.

Laboratuvarın dışında ekibim bekliyordu; meslektaşlarım sessiz bir beklenti içindeydi.

Gülümsemeye çalıştım, ama tamamen başka bir şey olarak ortaya çıkmış olmalı çünkü hepsi ne söyleyeceğimi zaten bildikleri için bakışlarını değiştirdiler.

"Onu bulamadım," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Onun imzası olmadan ilerlemenin bir yolu yok."

Yüzlerine bakarken kendimi tutmaya zorladım, hayal kırıklığı ve üzüntü her ifadeye yerleşmişti. Hepimiz bu proje için çok çalışmış ve kendimizden çok şey katmıştık. Her şeyi yerle bir eden kişi olmaktan nefret ediyordum.

Teker teker başsağlığı dilediler, omzumu okşadılar ve masalarına geri dönerken bana hüzünlü bir gülümseme verdiler. Saygınlığının son parçalarını topluyordum ki telefonum

patronumdan gelen bir mesajla çaldı: *kısa zamanda ofisime gelebilir misin?*

Derin bir nefes aldım, konuşmadan korkuyordum ama bundan kaçınamayacağımı da biliyordum. Dönüş uçağında patronuma durumu özetleyen ve klinik çalışmaların devam edemeyeceğini açıklayan bir e-posta göndermiştim. Yüzündeki hayal kırıklığını şimdiden hayal edebiliyordum. Bu projeye çok şey bağlamıştı. Hepimiz öyle. Ama bunun günün en zor konuşması olmayacağını biliyordum. Bir süre sonra, Helaxion'un deneysel gen terapisi denemesine güvenen hastaların aileleriyle tanışmak için Mass Gen'e gidecektim. Patentlerin onaylarını bu yola asla girmemeliydim ama başka seçeneğim yoktu. Ve Dr. Augustus'un ne kadar ilerlediğimizi gördüğünde bizi onaylayacağından o kadar emindim ki. Dr. Augustus hayal bile edemeyeceğim biri çıktı. Kaptan Mick bir bilim adamını algıladıgımdan çok uzaktı. Sonuçta şaka benim üzerimdeydi. kırılmıştı ve klinik araştırmam birkaç gün içinde mahvolmuştu. Berbat bir durumdu.

Ben.

Kendimi en kötüsüne hazırlayarak patronumun ofisine girdiğimde şaşırdım. Dr. Salim Kher'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve neredeyse topuklarının üzerinde zıplıyordu.

"Belle!" diye haykırdı, kollarını açarak masasının etrafına geldi. "Tebrikler!"

"Ne için?" Tamamen şaşırmıştım ama sarılmasını kabul ettim. "Dr. Kher, ben... Dr. Augustus'u bulamadım. Bunu e-postamda açıkça belirttiğimi sanıyordum. Duruşmaya devam edemeyiz."

Sözlerimi anlamsızmış gibi geçiştirdi. "Hayır, hayır, e-postanı aldım. Ama bu sabah, Belle, bu sabah en iyi haberi aldık. Dr. Augustus patentin serbest bırakılması için imzalı belgeleri Helaxion hukuk ekibine gönderdi. Klinik deneyler başladı."

Gözlerimi kırıştıtararak sözlerini anlamaya çalıştım, beynim zorlanırken bile kalbim . "Anlamıyorum."

Daha da geniş sırttı, gözleri tam olarak anlayamadığım bir heyecanla parlıyordu. Dr. Salim Kher, altmışlı yaşlarının başında, keskin zekâlı bir adamdı ve sert bir laboratuvar önlüğünü rahatmış gibi gösterebilen nadir insanlardan biriydi. Sıcaklığı yoğunlukla birleştirme becerisine sahipti ve bu becerisini en çok gürleyen kahkahasında, en ileri bilim konusundaki ısrarında ve en sevdiği Bollywood yıldızına olan bağlılığında gösteriyordu.

"Ama bundan daha iyisi ne biliyor musun?" dedi, gözleri genellikle Hint sinemasına olan düşkünlüğü için ayırdığı türden bir coşkuyla parlıyordu.

"Ah, Priyanka Chopra sana çıkma mı teklif etti?" Dr. Kher aktrisin büyük bir hayranıydı ve sık sık abartılı, keyifli iç çekişlerle ondan bahsediyordu.

"Daha da iyi," diye cevap verdi, gözleri parlayarak. "Benimle gel."

Kalbim küt küt atarak onu koridorda takip ettim. Patronum bir konferans odasının kapısını iterek açtı ve odanın ortasında elleri cebinde Mick duruyordu.

Kalbim kaburgalarımın çarparken olduğum yerde durup ona baktım.

Üzerinde bir kot pantolon ve bir kazak vardı. Sarı saçları dağınıktı. Plaj serserisine benzemiyordu, sıradan bir Bostonlu gibiydi. Onu ele veren Rolex saatini takıyordu.

"Hey," dedi usulca, gözleri ağlamak istememe neden olan bir yoğunlukla benimkileri tutuyordu.

Bir an için nefes alamadım.

Hayır! Hayır! Hayır! Beni o şekilde incitemezdi ve ortaya çıkıp "hey" diyemezdi. *Bu ne lan?*

Sorular, inançsızlık, hepsi içimde dönüp duruyordu ama ağzımdan çıkan tek şey nefes nefese "Burada ne yapıyorsun?" oldu.

Bir adım daha yaklaştı, gülümsemesi yumuşadı. "Aceleyle çıkmışsın." Kot pantolonundan bir bikini üstü çıkardı. "Bunu unutmuşsun."

Beyaz pembe kumaşa baktım. "Ne?" "Unuttun-"

"Seni duydum. Cambridge'e kadar onca yolu bana bikinimi geri vermek için mi geldiğini söylüyorsun?"

Dr. Kher boğazını temizledi. "Neyi kaçırıyorum?"

Patronuma döndüm ama ben daha konuşmadan Mick, "Beni başka biri sandı, Dr. Kher. Onu yanlış yönlendirdim."

Dr. Kher şaşkın görünüyordu. "Bunu neden yaptınız?"

Mick, "Ah... Buradan kimseyle... şey, etkileşime girmek istemedim," diye açıkladı.

Dr. Kher bikini üstünü işaret etti. "Ama... ah... görünüşe göre Belle ile *etkileşime* geç."

Yüzüm kızardı. Cidden mi? Bu adamın cesareti varmış, iş yerime patronuma seviştiğimizi mi haber vermiş? Tanrım, öldür beni şimdi!

"*Bunu tartışmayacağız.*" Bikini üstünü kaptım ve laboratuvar önlüğümün cebine tıktırdım. "İbranameyi imzaladığınız için teşekkür ederiz; size nasıl olduğunu bildireceğiz-"

"Oh, sana yardım etmeyi planlıyorum," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

"olmaz." Derin bir nefes aldım ve kendime baktım. eğlenen patron. "Kullandığım dil için özür dilerim, Dr. Kher."

"Bu bir Bollywood filmi gibi." Dr. Kher'in mizah anlayışı kesinlikle çok iyiydi. "Şimdi, eğer biriniz şarkı söylemeye başlarsa, mükemmel bir sahne olur."

"*No woman, no cry-*" Mick şarkı söylemeye başladı ve ben çığlık attım. Evet,

Çocukmuşum gibi *çığlık* attım.

"Kes ." Derin bir nefes aldım. "Dr. Kher, bu kadar amatörce davrandığım için çok özür dilerim ama Dr. Augustus'la bana bir dakika müsaade etmenizi rica edebilir miyim?"

Dr. Kher şaşkındı. "Sanırım bir şarkı istedikten sonra profesyonelliği çoktan aştık. Otuz dakika sonra laboratuvar toplantısı var Belle, umarım bu yeterli bir süredir." Mick'e doğru yürüdü ve elini uzattı. Tokalaştılar. "Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Augustus."

"Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum, Dr. Kher."

Patronum odadan çıkana kadar bekledim ve Mick'e döndüm. "Ne halt çalışıyorsun?"

Omuz silkti, yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı. "Hiçbir şey. Benim patentli sürecimi kullanmak istiyorsunuz ve ben de bunu kullandığınızı görmek istiyorum. Klinik deneyin bir parçası olmak istiyorum."

"Neden?" Ben talep ettim.

"Çünkü bu benim hakkım, Babycakes." "Bana öyle deme."

Ağlamaya çok yaklaştım. Eve dönerken yol boyunca ağlamıştım, kalbim yüzlerce parçaya ayrılmıştı. "*Buraya beni kullanmak için geldin... Ben sadece beni farklı şekilde kullanmana izin verdim*" dediğini hatırlıyordum.

Ne Dr. Augustus'u ne de Mick Bottom'ı kullanmak gibi bir niyetim vardı; ancak kendimi kullanılmış ve aptal yerine konmuş hissediyordum. RiRi, Cato ve Franco özür dilemiş olsalar ve benim aptallığıma *gülmediklerini* bilsem de, Mick'in benim bir şarlatan olduğuma karar verdiği ve beni gerçeğini değiştirmiyordu, özellikle de beni becer ve patent ibrasını imzalayayım önerisiyle.

"Belle, ben buradayım," diye ilan etti.

"Ve bunun bir anlamı olması mı gerekiyor?" Kalbim acıyordu. Paylaştıklarımızın *gerçekten* değerli olduğunu düşünmüştüm ama dün gece Mick bana gerçekte kim olduğunu göstermişti ve bunu unutmam mümkün değildi.

"Sana istediğini vermeye geldim."

Gözlerimi kısıtım, çenem sıkıldı. "Teşekkür ederim. Artık Resif Limanı'na geri dönebilir ve günlerini Mercan Koyu'nda içerek geçirebilirsin. E-posta adresinizi bırakırsanız, davayla ilgili düzenli güncellemeleri almanızı sağlarım."

Kollarını kavuşturdu.

"Hayır." "Neden?"

Boğazını temizledi. "Çünkü sana ta Karayipler'den kur yapmak benim için uygun olmayacak."

Gözlerimi kııptım. "Ha?"

"Sana kur yapmanın benim için uygun olmayacağını söyledim-"

"Sağır değilim; seni duydum. Sadece aklını yitirip yitirmediğini merak ediyordum."

Sanki beni değerlendiriyormuş gibi sabırla bana baktı. Mick'i şort, parmak arası terlik ve tişört dışında bir *kıyafetle* görmek rahatsız ediciydi.

Kot pantolonu tasarımcının elinden çıkmış gibiydi. Kazağı kesinlikle kaşmirdi. Botları pahalıydı. Bu benim tanıdığım Mick *değildi*, bu da onun bir bukalemun olduğunu ve dolayısıyla tamamen güvenilmez olduğunu anlamamı sağladı.

"Neden Mick Bottom ismi?" diye sordum.

"Tam adım Dr. Nicholas Michael Patrick Augustus, Üçüncü. Augustus soyadım... Annemin ilk kocası ve babam Lord Michael Patrick Augustus, ben bebekken ölmüş. Üvey babam Jonas Bottom'dı ve beni hemen hemen o büyüttü. Amerikalıydı. Annemin adı Leydi Arabella Maria Lucia Augustus. Yani Bottom *resmi olarak* isimlerimizin bir parçası değil." Bana doğru yürüdü ve ellerini omuzlarıma koydu. "Reef Harbor'a geldiğimde geçmişimi internetten sildim, bunun için cömert bir ödeme yaptım ve Mick Bottom oldum."

"Yani... sen bir Lord musun?"

İçini çekti. "Muhtemelen, ama ben bu unvanı kullanmıyorum."

"Dip, seçmek için garip bir isim." Ellerini bana dokunmaktan çektim ve bir adım geri çekilerek aramızda biraz mesafe olmasını sağladım.

"Artık Nicholas Augustus olmak istemiyordum ve üvey babam beni öyle yetiştirdi...." Üzgün görünüyordu. Daha fazla araştırmak istedim ama Mick Bottom ya da Dr. Augustus ya da her kimse onunla ilgilenmiyordum. *Umurumda da değildi.*

"Her neyse," diye mırıldandım.

"Laboratuvar toplantınıza katılmak ve ekibe katılmak istiyorum."

Kollarımı kavuşturdum. "Herkesin klinik deneylerin parçası olmasına izin vermiyoruz."

Mick şakacı bir tonla, "Hâlâ şirketin yetkilileri arasında yer alıyorum," deyince daha da sinirlendim. "Parçası olmak istediğim bir projeden beni kovmak zor olabilir, özellikle de benim patentimi kullanırken."

Başımı salladım. "Mick, seni burada istemiyorum."

"Biliyorum, Babycakes, ama kalıyorum çünkü sana kur yapmak istiyorum." "Bu da ne demek şimdi?" Kızgınlıkla sordum.

"Kur yapmak, sözlüğe göre, özellikle evlilik amacıyla birinin sevgisini kazanmaya çalışmak anlamına gelir."

Evlilik kelimesini duyunca yüzüm

kızardı. "Belgelenebilir birisin."

"Buna hiç şüphe yok."

"Senin derdin ne? Birbirimizi çok az tanıyoruz ve sen evlenmemizi mi istiyorsun?"

Sırıttı. "Hayır, Babycakes, bu woo kelimesinin sözlük . Sana *kur* yapmak istiyorum."

"Ve ne ve Sözlük tanım . Bu mu?" I alaycı bir şekilde sordu.

"*Birinin gözüne girmek için ona aşırı ilgi göstermek* olduğuna inanıyorum."

Tekrar çılgılık atmak istedim. "Neden benim iyiliğimi kazanmak istiyorsun Mick?"

Gözlerimin içine baktı. "Çünkü sana aşığım."

Çılgılık attım. Ve sonra, deli gibi davrandığım için, sakinleşmek için derin, canlandırıcı bir nefes aldım.

"Hadi lanet laboratuvara gidelim." "İyi fikir."

dip alarmı

MICK

"Team, hepinizi Dr. Nicholas Augustus ile tanıştırmak istiyorum," diye duyurdu Belle kibarca.

Bana kızgındı ve buna hakkı vardı. Ben de onu oynamış ve bu süreçte kendimi oynamıştım. Bunu göremiyor muydu? Artık yüzleşemediğim için geride bıraktığım eski dünyamda ona gelmemin nelere mal olduğunu göremiyor muydu?

Cato, Belle'in Cambridge'e gelmemi büyük bir jest olarak görmeyeceği konusunda beni uyarmıştı - bunu onu manipüle etmemin bir başka yolu olarak görecekti. Haklıydı da. Yüzünün her yerinde güvensizlik vardı - sanki *diğer* ayakkabının düşmesini, beklenmedik bir şey yapmamı, şok edici ve iyi olmayan bir şey yapmamı bekliyordu.

"Teşekkürler, Dr. Volnay." Laboratuvara baktım, içimi bir aşinalık ve kayıp kapladı. Bunun gibi odalarda sayamayacağım kadar çok bulunmuştum; veri analizi ve beklentiyle uğuldayan laboratuvarlar ve ofisler, makinelerin uğultusu, etanol kokusu, steril hava-bir zamanlar evim gibi hissettiren yerler. Ama şimdi buraya geri dönmek farklı, garip hissettiriyordu, vücudumun hatları değiştiği için artık uymayan eski bir takım elbiseyi giymek gibi.

Belle hariç herkes bana bakıyordu, sanki bir efsaneymişim ve *gerçek* olduğuma inanamıyorlarmış gibi şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Genç araştırmacılardan biri neredeyse ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

Belle ve benim aramda açık bir merakla bakıyorlardı. Belli ki onlar da benim gelişime en az Belle kadar şaşırmışlardı.

Belle bir adım geri çekildi, kollarını sıkıca kavuşturdu, gözleri sert ve mesafeliydi. "Dr. Augustus patenti ve denemeyi denetlemek için burada. Ve kimse sormadan *söyleyeyim*, evet, bu Dr. Augustus, bu deneme için kullanacağımız sürecin geliştirilmesine yardımcı olan kişi." Sesi kuruydu, sanki bana gereğinden fazla kredi vermeye dayanamıyormuş gibi neredeyse kırılmıştı.

Boğazımı temizledim ve doğrudan ekibe hitap ettim. "Burada olmamın sürpriz olduğunu biliyorum ve eminim hepiniz bu denemede inanılmaz bir iş çıkardınız. Buraya gözetmenlik yapmak için gelmedim; sadece izleyici olacağım ve kimsenin yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum."

Birkaç kişi hevesle başını salladı ama Belle'in bakışları üzerimde kilitli kaldı, dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. İkna olmamıştı ve kimsenin de ikna olmasını istemiyordu.

Dr. Salim Kher sessizliği içten bir kıkırdamayla bozdu ve elimi sıkıkmak için öne çıkı. "Dr. Augustus, sizi burada ağırlamanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunu bilemezsiniz. Bazılarımız için neredeyse bir efsanesiniz." Gözleri heyecanla parlıyordu, coşkusu o kadar içtendi ki bir suçluluk duygusu hissettim çünkü bilim için değil, *güzel kız* için gelmişim.

Ama Belle'in sesi o anı yarıda kesti. "Bu ayrıcalık kesinlikle bize ait, Dr. Kher," dedi yumuşak bir ses tonuyla, başkalarının fark edeceğinden şüphelendiğim ama benim fark ettiğim kadar ince bir alaycılıkla.

Tanışma faslını gerçekleştirdik ve sonrasında toplantı ilerlerken ben de bir laboratuvar tezgahındaki tabureye oturdum.

Dr. Kher açıkça heyecanlıydı ve araştırmanın her ayrıntısına atlıyordu. Belle'in ekibinin geri kalanı da aynı derecede tutkulu görünüyor, veri ve çizelgeleri, genetik dizileri ve Sanfilippo Sendromu'nun en küçük ayrıntılarını gözden geçiriyordu.

Belle, Reef Harbor'da tanıştığım kadın değildi. Koyu renk saçlarını geriye doğru örmüş bu hali, sahilde olduğu kadar etkileyiciydi. Ama onu laboratuvar önlüğü içinde görmek, klinik bir deney hakkında böylesine tutkuyla konuşmak, bu tamamen başka bir şeydi. *Ve* beni sertleştirdi. En son ne zaman birinden klinik deney protokollerini dinlediğimi hatırlamıyordum.

bana ereksiyon verdi. Bu ilk kez oluyordu.

Bana seyirci kalmam konusunda güvenmediğini biliyordum ama söylediklerimde ciddiymdim. Buraya gözetim sağlamak için gelmemiştim; kadınımı geri kazanmak için gelmiştim ve bunu yapabilmemin tek yolu da onu her gün yanımda olmaya zorlamaktı.

Belle, "Denememizin 1. Aşamasına kısa süre içinde başlayacağız," dedi ve herkes alkışladı. "Bildiğiniz gibi, bu aşamada odak noktamız, güvenli dozaj seviyelerini ve ilk yanıtları belirlemek için tipik olarak küçük bir katılımcı grubu, bizim durumumuzda on katılımcı üzerinde tedavinin güvenliğini değerlendirmek olacak."

"Sonuçları ne zaman görmeye başlayacağımızı düşünüyorsun?" diye sordum ve sakın görüntüsü biraz dağıldı. Soru sormamı beklemiyordu.

Lanet olsun, kadın, eğer biraz sarımsam, beni görmezden geleceksin ve bunu yapmayacağım.

"Ne düşünüyorsun Oliver?" diye sordu ekibinden bir üyeye.

Doktora sonrası çalışmasını yeni tamamlamış olan Dr. Oliver Fernandez'in yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu ve benim o yaşlarda hatırladığım kadar hevesli olduğunu tahmin ettim. "Sanfilippo Sendromu gibi bir durumu hedef alan bir gen terapisi için Faz 1 denemesinde, tipik olarak üç ila altı ay içinde ön sonuçları görmeye başlayabileceğimize inanıyorum."

Belle başını salladı ve sonra bana yakın oturan kadına döndü. "Deepika, bu aşamada başka nelere odaklanacağız?"

Deepika Jaiswal, muhtemelen üniversiteden biyofarmakoloji alanında yüksek lisans yaparak yeni mezun olduğu için kendinden daha az emin görünüyordu. "Bu aşama öncelikle güvenlik ve doğru dozajı bulmakla ilgili, ancak özellikle herhangi bir olumlu yanıtın anlamlı olduğu ciddi ve ilerleyici bir hastalık olan Sanfilippo Sendromu vakalarında erken etkinlik belirtilerini izleyeceğiz."

Kulağa ders kitabından fırlamış gibi geliyordu. Deepika endişeyle bana baktı, ben de ona güven verici bir gülümseme sundum. Daha önce ben de onun yerinde olmuşum; korkmuş, kararsız, başarısızlıkların başarılarından çok daha fazla olduğu bir meslekte asla başarılı olamayacağıma inanmışım. Ancak başarılı olduğunuzda, binde bir bile olsa, etkisi hayatınızı değiştirebilirdi. mRNA COVID aşılarını geliştiren araştırmacılar milyonlarca hayat kurtarmıştı ve tam da bu ekibin şu anda bulunduğu yerden başlamışlardı.

Ekip gruplara ayrılıp verileri ve deneme lojistiğini gözden geçirmeye başladığında Belle'e doğru yürüdüm ve yüzünün gerginleşmesini izledim.

"Mutlu musun?" diye .

"Bu da ne demek oluyor?"

"Biliyor musun, Dr. Augustus'un kontrol manyağı olduğunu ve bu yüzden patentleri için ibraname imzalamadığını duymuştum. Bunu kesinlikle kanıtlıyorsunuz." Acı, kızgın ve daha da kötüsü hayal kırıklığına uğramıştı.

"Babycakes," diye mırıldandım, sesimi sadece onun duyabileceği kadar alçak tutarak, "bunun seni kontrol etmekle ilgili olmadığını biliyorsun. Bu, işleri yoluna koymaya çalışmakla ilgili."

Bana sert bir bakış attı, gözlerinin arkasında kaynayan hayal kırıklığı ve ihaneti zar zor zapt ediyordu. "*Neyi düzelteceksin?*" diye fısıldadı, sesi keskindi. "Buraya gelmek, nüfuzunu etrafa saçmak ve takımın *bir* parçası olduğunda ısrar etmek" -odayı işaret etti, ifadesi öfkeyle doluydu- "*hiçbir şeyi* düzeltmiyor; tek yaptığı beni kızdırmak."

"Bu benim lanet olası patentim,"

diye . Birkaç kafa bize doğru döndü.

"Bunu ofisime götürelim." Belle eliyle laboratuvarın yanındaki camlı bölmeyi işaret etti. İçeri girdik ve girer girmez Belle camı buzlandırmak için bazı düğmelere bastı.

"Neat," diye yorum yaptım.

"Ekibim şimdiden bir terslik olduğunu düşünüyor. Önce ben geldim ve onlara seni bulamadığımı söyledim, şimdi de burada bana çok tanıdık geliyorsun. Dedikoduya ihtiyacım yok. Burası benim iş yerim."

Normalde, sinirli bir kadın uzaklaşmam için bir işaret - dramadan hoşlanan biri değildim. Ama *bu* sinirli kadın? Çok seksiydi.

"Buraya dönmem için ne gerektiğini biliyor musun?" Ben talep ettim.

"Kimse senden bunu istemedi," diye karşılık verdi kollarını kavuşturarak. "Evrakları gönderip adanızda Franco ve Cato ile günlerinizi içerek ve kadın turist nüfusunu becererek geçirebilirdiniz."

Bana çok kızgındı ve haklıydı da. Özellikle nazik davranmamıştım ve bunun iyi bir nedeni vardı, değil mi? Peki, neden burada artık için yalvarıyordum? Neden bu kadar umursuyordum?

Omuzlarımda boynuzları olan adam uzun tırnaklarına baktı ve alaycı bir tavırla, "*Çünkü senin zavallı kışın aşık oldu, plaj serserisi,*" dedi.

Tanrım! Aşkın bir cevap olduğunu söyleyen tüm o insanlar sorunun ne olduğunu bilmiyorlardı. Ancak ben zor yoldan öğrenmişim: *Günlerin sonuna kadar mutsuz olmak istiyor musun?* Çünkü aşık olduktan sonra her şey bok gibiydi. Eğer ona sahipsen, onun için yanıp tutuşuyordun. Eğer ona sahip değilsen, aynı sonuç. Akıllı olduğum onca yıldan sonra, geride bıraktığım hayata o kadar yakın olan tek bir kadına aşık olmuşum ki bu benim aptallığım hakkında çok şey anlatıyordu.

"Belle, *bundan* nefret ediyorum." Elimi salladım. "."

"O zaman git," diye meydan okudu. "Geri dön Mick."

"Yapamam," diye dürüstçe cevap verdim ve bir elimi yüzümde gezdirdim. "Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Sensiz perişan haldeyim ve şimdi burada seninleyim ve bu durum değişmiyor. Tanrım! Kadın. Sen benim tipim bile değilsin."

Tamam, üç yıldır bir adada yaşıyordum ve ondan önce de bir laboratuyardıydım, öyle çok iyi ve açık sözlü bir konuşmacı değildim; *basit biriydim.*

Elindeki kalemi bana doğru fırlattı. Göğsümden sekti. Gördüğüm en aptalca hareketti. Kalem, laboratuvarların toplu olarak satın aldığı hafif pilot kalemlerden biriydi. Bir sineği bile incitmezdi.

"Seni şiddet yanlısı olarak görmedim." Çenemi tutmayarak hayatımı mahvetme görevime devam ettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çığlık attı. "Ofisimden, laboratuvarımdan ve hayatımdan defol git."

"Ofis, evet. Laboratuvar, hayır. Hayat, kesinlikle hayır." Ona sııttım, bu da onu biraz daha kızdırdı. Bu Belle'i Reef Harbor'da görmemiştim. Orada kaygısızdı; şimdi ise dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu. Bu duyguyu biliyor ve çok iyi hatırlıyordum. İş stresi, programlar, proje yönetimi, hepsi. Bunu onun için istemiyordum. *Ama* Cato'nun bana söylediği gibi, benim ne istediğimin bir önemi yoktu; bu onun hayatıydı. Gerçi artık benim değildi ama onun tutkusuna saygı duymak zorundaydım.

"Belle, bu dünyayı geride bırakmamın bir sebebi vardı. Senin için geri döndüm. Bunun senin için bir anlamı olacağını düşündüm."

Başını salladı, uzaklara baktı, sesi düzdü. "Burada kalmak için durumu manipüle edeceksen bunun hiçbir anlamı yok."

Bu aşk değil Mick. Bu sadece... kontrol."

Beni ofisinde tek başıma bırakıp gitti, geride özenle bıraktığım hayatımın bir şekilde beni geri sürüklediğini, eski beklentileriyle ağırlaştığını hissediyordum. Ama bu kez bana ağırlık veren iş değil, Belle'di. Ve kaybetmeye dayanamadığım tek şey oydu.

dibe vurdu

BELLE

M Kız kardeşim akşam yemeği için bir restoranda buluşmamız konusunda ısrar etti. Kendi evimde paket servisi tercih ederdim, bunu biliyordu çünkü o zaman yarım saat sonra onu kovabilir ve işe geri dönebilirdim.

Havamda değildim *ve* o da zamanım olmadığını biliyordu. İşim vardı. Klinik deneyler yakında başlayacaktı ve yapmam gereken yüz milyon şey vardı. Ama Anna benden daha inatçı ve duygusal şantajda daha iyiydi, bu yüzden Les Sablons'da onun ve kayınbiraderimin karşısında somurtarak oturuyordum. Burası muhtemelen Atlantik Okyanusu'ndan daha uzun bir şarap listesine sahip oldukları için en sevdikleri restoranlardan biriydi.

Bir şişe Burgonya şarabını çoktan bitirmiştik (ben sadece yarım bardak içmiştim) ve Anna dünyanın kaderini tartıyormuş gibi ikinci şişeye bakıyordu. Bu Anna'ydı: değerlendiren, analiz eden, sakın. Öte yandan ben, gevşek bir buhar vanası kadar ince bir şekilde havalandırıyordum.

"Yani o *sadece* senin laboratuvarında mı?" Anna'nın on yıllık kocası Dan sordu. Tıp fakültesinde tanışmışlardı. Anna pediatrik cerrah, Dan ise beyin cerrahıydı.

"Evet, sanki çok normalmiş gibi." Derin bir nefes aldım ve *salade Lyonnaise* tabağıma gereğinden fazla güç kullanarak bir çatal sapladım. "Sadece bu da değil, sanki akademik deha dünyasından kumda bir plaj sandalyesi için hiç ayrılmamış gibi laboratuvarda vals yapıyor. Yani,

Hep bana musallat olmayı mı planlıyordu? Koridorun sonunda bir daire de kiralayabilirdi."

Dan kaz ciğerini beyin cerrahisi ya da hassas mutfaklar için ayırdığı cerrahi hassasiyetle kesti ve kaşlarını kaldırdı. "Belki de ona fikir vermemelisin... çünkü senden koridorun aşağısına taşınacak bir tipe benziyor."

"Bence ona gününü göstermelisin. Bir düşünün. Sörf yapmak ve tropik kokteyller içmek için tıp dünyasını terk eden adam senin için geri döndü. Bu çok romantik," diye düşündü Anna. "Bence Gevrey Chambertin, Dan. On dokuz Burgundy'de iyi bir yıldız."

Dan, "Ama Belle tek başına kalıyor," diye itiraz etti.

"İçmeyi bıraktım," dedim onlara. "Laboratuvara dönmem gerekiyor." "Belle, hepimiz işkoluğuz," diye tersledi Anna. "Sen daha kötüsün

Bu. Nasıl oldu bilmiyorum ama sen delisin."

"Bak, bak, tencere dibin kara," diye karşılık verdim şarkı söyler gibi.

Kocasını ona, "Hadi bebeğim, akşam yemeği için buradasın çünkü hastane kuralları hastanede iki vardiyadan fazla kalmana izin vermiyor," diye hatırlattı.

"Laboratuvarın böyle kuralları olmalı," diye mırıldandı Anna ve sunucumuza el salladı. Adam yanımıza geldiğinde, Anna listede istediği şarabı işaret .

"İyi seçim," diye coşkuyla itiraf etti ve şişeyi restoranın mahzeninde bulmaya gitti.

Ana yemeklerimiz geldiğinde ben daha da somurtkandım ve hem Anna hem de Dan Mick Takımı'ndaydı.

"Benim tarafımda olman gerekiyordu." Öfkeyle Dover tabanına . Hafif kahverengi tereyağı ve limon sosunun tadını bile çıkaramıyordum; Mick'in hayatıma aniden yeniden girmesi diğer her şeyi arka plan gürültüsü gibi göstermişti.

"Ailem öyle," dedi Anna neşeyle. "Kariyer sahibi olmayan bir adamla birlikte olman gerektiğini düşünmüyorlar."

"Neden onlara Mick'ten bahsettin ki?" Şakaklarımı ovuşturarak inledim. "Neden? Annemin telefonumu patlatmasına ve babamın bana sadece *Sokrates'i düşünün* yazan şifreli bir mesaj göndermesine şaşmamalı. Bu ne anlama geliyor ki?"

Dan homurdandı. "Sokrates hayatı incelemekle ilgiliydi. Baban muhtemelen Mick'in kariyer eksikliği yüzünden varoluşsal bir sarmalın içinde.

Hırs. Sonra sana Nietzsche'den pasajlar gönderecek."

Anna güldü ve kendine bir kadeh şarap doldurdu. "Oh, o zaten orada. Bana Mick'in Diogenes gibi olduğunu, toplumun maddi kısıtlamalarından uzak yaşamayı seçtiğini söyledi. Bu arada bunu bir iltifat olarak söylemedi."

İçimi çektim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Harika. Mick artık sadece adalı bir plaj serserisi değil; sahilde fiçısının içinde yaşayan benim kendi Diyojen'im."

Dan kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, bence baban Mick'in hiçbir şey yapmamaktan memnun görünmesinden daha çok rahatsız. Bu onun savunduğu her şeye ters düşüyor. Ama Mick'in seks çok iyi olduğu için puan aldığını düşünüyordu."

Anna'ya ters ters baktım. "Sen bir hainsin. Bunu bilmeni istiyorum. Şu andan itibaren sana hiçbir şey anlatmayacağım."

Anna Dan'e, "Bir gece ona üç kez orgazm yaşattı," dedi.

"Oha! Ne yapmaya çalışıyor bu? Diğer tüm erkekleri kötü göstermeye mi?" Dan homurdandı. "Onu bir kez bile zar zor boşaltabiliyorum ve bazen bir oyuncağa ihtiyacımız oluyor."

Başımı tabağımın yanındaki masaya üç kez vurdum. "Anna, kocanla seks hayatın hakkında konuşmayacağım. Bu çok yanlış. Dan, sen de benim kayınpederinle olan seks hayatım hakkında konuşmamalısın."

"Ahmak," diye suçladı Anna. "Mick'le tanışmak istiyorum. Peki ya sen Dan?"

"Tabii. Belki bana seks tüyoları verir."

"Tanrım," diye inledim. "Lütfen ona sorma."

"Neden olmasın? O bir uzman ve beni bilirsin, öğrenmekten yanayımdır," dedi Dan, ses tonunda alaycı bir ciddiyet vardı.

"Ve yeni şeyler *öğrenmeni* kesinlikle takdir edeceğim." Anna destekleyici bir şekilde Dan'in omzunu sıvazladı.

Ailem tam bir .

Tam cevap verecektim ki, titreyen mum ışığı ve Fransız cazının alçak uğultusu arasında *onu* gördüm.

Aman Tanrım. Yanında da daracık siyah elbiseli, uzun bacaklı bir sarışın vardı. Ne cüretle Les Sablons'a podyuma çıkmaya hazır bir aşüfte koluna girmiş, kulağına fısıldadığı tatlı sözlerle gülüyordu. Ellerini bir kadından uzak tutamıyordu, değil mi? Seni seviyorum için çok fazla, Belle. *Hıyar*.

Burada ne işi vardı ki? Driftwood Shack'te çiğ istiridye h  p  rdetmesi gerekiyordu, bir aldatmaca olduğunu söylediği pahalı şarabı yudumlaması değil. Ve parmak arası terlikleri neredeydi? Ciddiyim. Tamam, Boston'daydık ve soğuktu ama takım elbise? Kömür rengi bir takım mı? *  zel dikim* bir takım.

Mick Bottom tam bir sahtek  rdi. Sofistike Dr. Augustus, sanki bir zamanlar kumsalda çıplak ayakla dola  mamı  , şişeden rom içmemiş gibi Cambridge'in seçkinleri arasına karışıyordu. *Toplam. Sahtekarlık.*

Anna bakı  ılarımı takip ederek döndü. Gözleri parladı ve gülmemek için dudağını ısırdı. "Bu... *hayır* mı?"

"Başka kim olacak?" Gözlerimi devirerek mırıldandım. Bu dünyaya bu kadar kolay geri dönebilmesi, özel dikim takım elbiselerini s  rf   ortlarıyla değiştirmemiş gibi görünmesi sinir bozucunun da ötesindeydi. Kıskançlık demeyi reddettiğim bir şey hissettim.

Dan de baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Hiç de plaj serserisine benzemiyor," dedi biraz fazla neşeyle.

Sanki on tane birinci derece su   işlemiş gibi, "Sa  ını kestirdi," dedim.

"Ben de kaz ciğeri ile balık taco'sunu ayırt edemez sanıyordum." Anna kirpiklerini kırpıştırdı. "*  ok* yakışıklı. Biliyor musun Dan, bir gün    l   yapmakta bahsetmiştik; ben de böyle görünen birini istiyorum."

Dan, "Ben de onun randevusuna benzeyen birini istiyorum," dedi.

"Randevusu var," dedim üzüntüyle. "Nasıl olur da beni sevdiğini söyler ve şimdi *bunu* siktir eder?" Bununla *nasıl rekabet edebilirim ki?*

Tam o sırada Mick bizi gördü ve gözleri benimkilerle buluştu. Sevimli bir gülümseme bıraktı ve bana "*Seni burada görmek ne güzel*" dercesine küçük bir el salladı.

Ona başımı salladım ve artık tatsız hale gelmiş olan Dover siki   tabanıma dalmış gibi davrandım.

Anna eğildi. "  zleyip izlemedi  inizi kontrol ediyor."

"Burada başka biriyle birlikte, Anna. *Sanki umurumda.*" Kadehini kaldırdım ve şaraptan bir yudum aldım, neredeyse ironiden bo  ulacaktım. Gerçek şu ki, umurumdaydı - ve onu göz ucuyla, hayatımı i  ine attığı kaostan hiç etkilenmemiş gibi görünen sevgilisiyle rahatça konuşurken izledikçe kızgınlı  ım daha da arttı.

Anna sahte bir kadeh kaldırdı. "Mick'e içelim o zaman." "Evet, pahalı şarabının tadını çıkarsın," diye mırıldandım.

Dan, "Ve bu adamdan tam olarak ne istediğini bulabilir misin?" diye araya girdi.

İçimi çektim. "Tek istediğim onun Reef Harbor'a giden bir uçağa binmesi ve orada kalması."

"Yalancı." Anna sırttı.

"Koca bir yalancı," diye onayladı Dan.

Ama Anna'nın şarabından bir yudum daha aldığım da, haklı olduklarını biliyordum; ben büyük, kocaman, şişko bir *yalancıydım*.

"Ondan nefret ediyorum," dedim kıskançlıkla.

"Aristo'nun ne dediğini biliyor musun?" Dan bir kaşını kaldırdı ve çenesini eğerek derin düşüncelere dalmış bir filozof gibi poz verdi. "Eleştiriden kaçınmak için hiçbir şey söyleme, hiçbir şey yapma ve hiçbir şey olma. Dürüst olalım, en azından biraz kıskançlık hissetmeseydiniz, o konuşmaya değer bir şey yapmazdı."

İnledim ve sandalyemde arkama yaslandım. "Harika. Yani Aristo'ya göre o kadının varlığı *benim* sorunum."

Dan güldü. "Aynen öyle. Felsefi olarak konuşursak, bu nefret değil, varoluşsal bir korkuyla karışık hayranlık."

Her neyse, huysuzca düşündüm.

BÖLÜM 23

umudun dibinde

MICK

W Les Sablons'a girerken, Boston'da yaşayan kuzenim Darcy ile sakin bir gece geçirmeyi umuyordum. Beklemediğim şey ise Belle'in zahmetsizce büyüleyici görünerek odanın diğer ucunda bir çiftle oturmasıydı.

Belle'e hızlıca bir el salladım ve belli belirsiz de olsa gözlerini devirdiğini fark ettim. Cambridge'e geldiğimden beri geçen bir ay boyunca hep böyle şeyler söylüyordu. *İkimiz* hakkında konuşmamız için gösterdiğim her çabayı engelliyor ve ada kaçamağının sona erdiği konusunda ısrar ediyordu. Beni dinlemesi için onu adaya geri götürmeyi aklımdan geçiriyordum.

Durumumla ilgili en rahatsız edici şey Boston'da eğleniyor . Laboratuvara dönmek hoşuma gitmişti... tamam, bayılmışımdı. *Bir* daha asla böyle hissetmeyi beklemiyordum, ama işlerin ritmine alıştıkça, *bisiklete binmek gibi* giderek daha doğal geliyordu.

"Kime bakıp duruyorsun?" Darcy merak etti ve gözleri odayı tararken arkasını döndü.

"Yeşiller içindeki kadın," dedim ona.

"Hmm... senin tipin değil," dedi Darcy. "Yani, belki de bu iyi bir şeydir?"

Darcy *Boston Globe*'da gazeteciydi ve ailemde birlikte vakit geçirmekten çekinmediğim birkaç kişiden biriydi. Ailemin Amerikan tarafındandı. *Alt* taraf.

"Boston'a onun için geldim," diye itiraf ettim.

"Ooh, anlat. Bu Senato koridorlarında olup bitenlerden daha sulu." Darcy'nin gündemi Birleşik Devletler Senatosu'ydu ve bu günlerde orası tam bir rezaletti.

Belle'in yanındaki çift şimdi utanmadan bizi izliyordu ve Belle her zamankinden daha da kızgın görünüyordu.

"Keşke bana bu kadar kızgın olmayı bıraksa." İkimiz de Bouillabaisse yemeyi planladığımız için sipariş ettiğimiz Chardonnay'den biraz içtim.

Darcy eğlenerek, "Kızgın değil; kıskanıyor," dedi. Bana doğru eğildi ve yanağımdan öptü.

"Ne oluyor, D?"

"Oh, evet, kesinlikle kıskandım."

"Lisede değiliz." Bir kaşımı kaldırdım. "Kıskandın mı? Gerçekten mi?"

"Yeşil gözlü bir canavarın yeşil bir ejderhayla sevişmesi gibi."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum, sadece... belki de sonunda onun laboratuvar önlüğünde bir çip buldum."

"Bence demir sıcakken ."

"Darcy." Sırıttım. "Bu düşünceyi aklından çıkarma." Ayağa kalktım ve masaların arasından geçerek avıma doğru ilerledim. Belle'in ifadesi düzdü ama arkadaşları gülümsüyordu, gözlerinde bariz bir merak vardı.

"Belle," dedim, masalarının hemen yanında durdum ve en çekici sırıtışımı takındım. "Seninle burada karşılaştığımızı düşünsene, Babycakes."

"*Babycakes*?" diye kıkırdayarak tekrarladı yanındaki, şimdi kız kardeşi olduğundan şüphelendiğim kadın.

Kaşları kalktı, yüzünde sinirli bir ifade belirdi. "Cambridge sandığınızdan daha küçük ve bana Babycakes demeyi bırakmanızı istiyorum," diye kesin dille konuştu.

Arkadaşları ise açık bir ilgiyle bana bakıyorlardı. Kadın elini uzattı. "Anna Volnay," diye tanıttı beni sıcak bir gülümsemeyle. "Belle'in kız kardeşi."

"Dr. Augustus," diye araya girdi adam, elini de uzatarak. "Çalışmalarınızdan bazılarını okudum. Dan Langston, Anna ile evliyim."

Elini sıktım, adını söylerken başımı salladım. "Memnun oldum." Hafıza dosyalarımı taradım. "Dr. Dan Langston? Mass Gen'de beyin cerrahisinin başında mısınız?"

"Öyleyim. Eşim de bir çocuk cerrahı." Bir kolunu Anna'ya doladı. "Ama ailemizin yıldızı Belle."

"Yalan söylüyor. Hepsi benim *daha kötü bir* doktor olduğumu düşünüyor." Belle kayınbiraderine pis bir bakış attı. "Benim ailem de cerrah."

Anna, "Lütfen, biz her seferinde bir hasta için fark yaratmaya çalışırken siz dünyayı kurtardığınızı sanıyorsunuz," diye yaptı. "Size Kaptan Mick diyebilir miyim?"

Benimle flört ediyordu, ben de karşılık verdim. "Dr. Volnay, bana ne isterseniz diyebilirsiniz."

"Aman Tanrım." Bir elini kalbinin üzerine koydu ve Dan'e baktı. "Sana söyledim, o mükemmel."

"Ne için?" diye
sordum. "*Hayır*," diye
inledi Belle.

Anna hevesle, "Üçlü yapmaya karar verdiğimiz zaman için," diye açıkladı.

Eğer bir şey içiyor , boğulurdum.

Dan ciddiyetle, "Yani, sana evlenme teklif etmiyoruz," dedi, "öyle *değil* mi Anna?"

Belle yüzünü ellerinin arasına aldı. "Tanrım! Öldür beni şimdi."

"Bir gecede üç kez orgazm olduğunu söylemiştin," diye itiraz etti Anna. "*Ve böyle* görünüyor." Elini boynumdan aşağıya doğru sallayarak kasıklarına odaklandı. Bütün bu ailenin deli olduğuna karar verdim. Belle'in tuhaflığını aldığını anlayabiliyordum. Ciddi bilim insanı sadece laboratuvar amaçlıydı, laboratuvar dışında pek dışarı çıkmasa da etrafı açıkça üçlü sekslerden bahseden bir kız kardeş ve enişteyle çevriliydi.

"Görünüşe göre daha önce hiç menajerlik yapmamışsın, sana düşündüğün kadar eğlenceli olmadıklarını söylemenin benim sorumluluğum hissediyorum." Bundan büyük keyif alacaktım. Darcy'ye el sallayarak bize katılmasını istedim. Bir sandalye çektim ve oturdum. "Sanırım bu tartışmanın şaraba ihtiyacı var."

Darcy yanıma geldi ve şaşkın bir gülümsemeyle benden masaya doğru baktı. "Mick, bana bu gece sosyalleşeceğimizi söylememiştin."

Onu herkesle tanıştırdım.

Bir sunucu şarabımızı gizlice Belle'in masasına taşıdı ve Darcy için bir sandalye ekledi.

"Yazılarına bayılıyorum," diye bağırdı Anna. "Değil mi Belle?"

Belle, Darcy'ye ters ters baktı. "Kim olduğunu bile bilmiyorum, alınma."

"Hiç almadım. Bu arada ben onun *kuzeniyim*, bu yüzden bana hiç orgazm *yaşatmayacak*," diye bilgi verdi Darcy, su içen ve bir kısmını sıçratan Belle'e.

"Ah." Belle'in kız kardeşi ve eniştesi hafif bir şaşkınlıkla bakarken Darcy'yi işaret ettim. "Evet, Darcy babamın kız kardeşinin kızı. Üvey babası ama pratikte babam sayılır."

Anna'nın yüzü aydınlandı. "Belle senden nefret ettiğini söyledi ama kuzenim olduğun için-"

"Ben gidiyorum." Belle ayağa kalktı. "Hepiniz çıldırmışsınız. Delisiniz.

Batshit-"

"Otur kışının üstüne." Anna kız kardeşinin elini tutup çekti, böylece oturmaktan başka çaresi kalmadı. "Biliyor musun, biraz gevşemen ."

"Biraz gevşemen gerekiyor," diyerek yangına körükle gittim. "Ben... Ben yeterince gevşemiş," diye çocukça cevap verdi.

"Dan karısıyla ve benimle aynı fikirdeydi: "Hayır, değilsiniz.

Belle, "Ben de," diye itiraz etti ve sonra omuzları çöktü. Darcy'ye baktı. "Onun kuzeni olduğuna emin misin? Ailesinden kimseyle yakın olmadığını, annesiyle sadece *bazen*, o da suçluluk duygusuyla konuştuğunu söyledi."

"Son baktığımda ben... onun kuzeniydim." Darcy güldü. "Çoğu zaman dayanılmaz derecede mesafeli ama o aileden biri. Onu ne zaman görsem görüşürüz... en son üç yıl önce miydi? Kirli Fahişe'yle olan nişanlılığın bittikten sonra mı?"

"Pis Fahişe mi?" Anna meraklanmıştı. "Daha fazlasını bilmem gerek." "Eski sevgilisi," diye mırıldandı Belle.

"Onu aldatmış."

"Onun Boston'a geri döneceğini hiç düşünmemiştim." Darcy omzumu okşadı. "Burada olmana sevindim. Seni çok özledim."

Belle'in ifadesi mümkünse daha da bozuldu. "Geri mi taşındım? Sen geri taşınmadın."

Omuz silktim, kızgınlığının tadını çıkardım. "Sen nasıl istersen, Babycakes."

Bebek keklerini görünce yüzünü buruşturdu. Bunu laboratuvarı yapmadım çünkü orası profesyonel bir yerdi ama burada avantajı kullanacak ve *iyi* bir çift olduğumuzu görmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

"Sen Reef Harbor'da yaşıyorsun," dedi Belle alıngan bir tavırla.

"Ne diyebilirim ki? Şehir beni özledi." Ona geniş bir sırıtış attım. "Ayrıca, sen etrafta olunca daha eğlenceli oluyor."

Anna zorlukla gizlediği bir eğlenceyle bize baktı. Belle'e döndü, gözleri parlıyordu. "Gördün mü Belle, artık babana işsiz bir serseri olmadığını söyleyebilirsin."

Belle'in dudakları ince bir çizgi halinde sıkılaştı, ancak ailesinin eğlendiği açıktı.

Dan gülümseyerek kadehini bana doğru kaldırdı. "Dr. Augustus'un şerefine. Bir Volnay kadını kazanacak kadar cesur bir erkek daha görmek her zaman güzel."

Alçak sesle kıkırdadım. "Güven bana, çalışmak gerekiyor."

"Bir de bana sor," diye uzun uzun iç geçirdi Dan.

Belle kayınbiraderine ters ters baktı, sesi gergindi. "Beni kazanmaya çalışmıyor, öyleyse kazanabilir."

Teslim olmuş gibi yaparak bir elimi kaldırdım ama kendini beğenmiş sırıtışına engel olamadım. "Şimdi, Babycakes, sana kur yapmak için burada olduğumu biliyorsun. Bu bir meydan okuma mı? Evet. Var mıyım? Ayrıca, evet."

Belle başını salladı, belli ki bu konuşmayla işi bitmişti, ama ailesi gülümseyerek bakıyordu, sanki beni destekliyorlarmış gibi. Ya bu onu kızdırdıysa? Daha yeni başlıyordum.

BÖLÜM 24

en alttakinin cazibesi

BELLE

Mick, Anna ve Dan'le tanıştıktan ve telefon numaralarını değiş tokuş ettikten sonra çekilmez hale geldi. Görünüşe göre kuzeni Darcy *de* çok iyi bir gazeteciymiş ve telefon numaralarını değiş tokuş etmişler.

Darcy ile çok iyi arkadaş olacaklarına karar veren ve onu bekâr ve kaynaşmaya hazır olduğu için Mass Gen'in kadın nüfusu tarafından McSexy olarak adlandırılan yeni acil servis müdürüyle tanıştırmak isteyen hain kız kardeşimle.

Mick, kız kardeşimi ve Dan'i etkilemişti ve şimdi de genellikle etkilenme konusunda isteksiz olan annemle babamı etkileme sürecindeydi.

Mick sanki oraya aitmiş gibi ailemin evine girerken sinirlerimi zorlukla kontrol altında tutarak onu izledim. Her nasılsa, Pazar akşamı aile yemeğine davet edilmeyi başarmıştı ve şimdi onun her bir Volnay'e karşı her zamanki gibi sevimli bir şekilde odada dolaşmasına katlanmak zorundaydım. Tabii annem de ona adeta yaltaklanıyor, sanki yıllardır görmediği en sevdiği yeğeniymiş gibi mırıldanıyordu.

Annem Dr. Molly Volnay, "Mick, seni aramızda görmek büyük bir zevk," dedi sıcak bir sesle, gözlerinde bir parça merak vardı. Çok güçlü bir anestezi uzmanıydı ve entelektüel açıdan kendisine ayak uydurabilen herkese karşı her zaman büyük bir ilgi duyardı. Ne yazık ki benim için Mick tam da bu kategoriye giriyordu.

İlk tanıştıklarında babam "Diyojen değilsin, bunu söyleyebilirim" demişti.

"Teşekkür ederim?" diye cevap verdi, destek için bana baktı, açıkça bunun bir iltifat mı yoksa hakaret mi olduğunu merak ediyordu. Sanki ona yardım edecekmişim gibi.

Burada olmayı sen istedin, plaj serserisi, ve bu senin cenazen. Babamın onun kızartmasını umuyordum.

Bu olmadı çünkü babama da büyü yaptı.

Orospu çocuğu!

Babam devam etti, "Diyojen toplumun normlarını reddetti, evet, ama aynı zamanda bir fiçıda yaşadı ve tanıştığı herkesi aşağılamasıyla ünlendi. Siz ise basitçe yarışın dışına çıktınız."

Mick genişçe sıırttı. "Hamakları fiçılara tercih ederim. Çok daha az sıkışıklar."

Babam ona hafifçe başını salladı, yüz ifadesi ciddiydi. "Biliyorsun, filozof ile aptal arasında ince bir çizgi vardır. Diogenes bunu biliyordu ve umursamamayı seçti."

Mick bana bakarak kıkırdadı. "Not aldım. Felsefe yapmamı minimumda tutacağım. Bir fiçının içinde yaşamaya başlamak üzere olduğum izlenimini vermek istemem."

Babam küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Akıllı adam." Mick'in omzuna vurdu. "Ayaklarını kumda tutmak, kafanı bulutlarda tutmaktan daha iyidir."

Mick'in babamın saçmalıklarına nasıl ayak uydurduğunu bilmiyordum. Çoğu insan, Anna ve ben de dahil, babamı her zaman takip etmezdik. Olabilecek en tuhaf şekillerde tuhaf biriydi.

"Katılıyorum, efendim."

"İyi adam, bana Charlie de; beyefendi aptalın teki," dedi babam. "Bu arada sen Dr. Augustus ya da Nicholas ya da Kaptan Mick ya da...."

"Mick," diye cevap verdi rahat bir gülümsemeye. "Eminim Belle, Dr. Augustus kısmını unutmanı tercih ederdi."

Babam Dr. Charles Volnay gözleri parlayarak, "Belle çok titizdir ve hataları atardamardaki plak gibi tutar - ne kadar küçük olursa olsun, her şeyi tıkayana kadar birikmesine izin verir," diye ekledi. Annemin aileden gelen tuhafliklarına uygun bir espri anlayışına sahip üst düzey bir kalp cerrahıydı. Bana baktı, tüm bu durumdan hoşnut olduğu belliydi.

"Çok komik baba," diye mırıldandım, mutfak tezgahına yaslanırken kollarımı kavuşturdum. Mick şarap kadehinin üzerinden bana bir sırtış fırlattı ve bunun her saniyesinden hoşlandığını şimdiden anlayabiliyordum. Onun boynunu sıkmak istedim. *Hayır!* Onun ailemle bu kadar iyi uyum sağladığını görmek gerçekten çok güzeldi. Tüm hayallerim gerçek olmuştu ama kalbimi kırmıştı ve artık onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bilmiyordum. Reef Harbor'dayken daha kolaydı ama Cambridge'in soğuk gerçekliğinde duygularım bulanıktı ve Mick'e güvenip güvenemeyeceğimi ya da güvenirsem bunun ne anlama geleceğini bilmiyordum.

"Yanlış doktor olduğunu hep biliyordum Belle. Genetik ve araştırma - pratik bir şeyle uğraşmalıydın," babam eski şarkılarını söylemeden duramadı, bu onun favorisiydi.

"Belle bir genetikçi," dedi annem Mick'in bardağını doldururken, gülümsemesi sıcaktı ve onayladığı her halinden belliydi. Annemle babam alkolik olmadıkları, sadece nöbetçi ya da ameliyathanede olmadıkları zamanlarda çok içtikleri konusunda şaka yapmayı severlerdi. "Her zaman inatçı olmuştur, onu korusun. Bu, hareketsiz kalmayı reddeden bir hastayı entübe etmeye çalışmak gibi bir şey; ne kadar çaba gerektirirse gerektirsin, doğru yapana kadar devam eder."

"Biliyorsun, *onun kalbini kutsa, onunla uğraşırken iyi şanslar* için Güney argosudur," diye araya girdim.

Kesinlikle Güneyli olmayan ve New England hassasiyetleriyle gurur duyan annem kısa bir kahkaha attı. "Merak etme hayatım. New England usulü demek istedim: Çivi gibi sert ve neredeyse bir o kadar da keskin."

Babam kıkırdayarak kadehini kaldırdı. "Ve inan bana, bunu annesinden almış."

Gözlerimi devirip şeftalili gazoz bardağıma uzandım. Bu gece bana alkol yok. "Teşekkürler çocuklar. Evrensel olarak ele avuca sığmaz biri olarak görüldüğümü bilmek harika."

Mick sadece güldü ve bardağını kaldırarak bana doğru göz kırptı. "Burada şikayet yok. Bir avuç iyidir."

Göğüslerime baktı ve aynı anda hem tokatlamak *hem de* sikmek istedim.

"Dediğim gibi, inatçıdır," dedi klinik olarak A tipi mükemmeliyetçi teşhisi konmuş olan annem, bana gururla bakarak, "Bir şeye karar verdiğinde neredeyse yerinden kımıldamaz. Şu çift sarmal DNA ipliklerinden biri gibi, tamamen bükülmüş ve çözülmesi imkansız."

Mick bilerek başını sallayarak güldü. "Ah, yani bir kez plan yaptığında, bu onun DNA'sına kodlanmış oluyor."

Annem sırtıttı ve memnun bir şekilde başını salladı. "Aynen öyle. İmkânsız olmak için kendi genetik planına sahip."

"Konuyu değiştirip benden başka bir şey konuşabilir miyiz?" Sofistike görünmek istedim ama ses tonum ergenlik günlerime geri dönerek bir sızlanma gibi çıktı.

"Belki de kararlı daha iyi bir kelime olurdu?" Mick göz kırptı ve sabrımın her geçen saniye azaldığını hissettim.

Ben daha cevap veremedim, on dokuz yaşında ve hâlâ "göz alıcı isyan" evresinde olan kuzenim Lauren, odanın diğer ucundan içeri daldı. "Mick, sen gerçekten adalarda çalışan bir bilim insanı mısın? Dalış falan yapıyor musun?"

"Oh, dalıyorum, ," diye cevap verdi Mick yumuşak bir sesle. "Ama çoğunlukla akşam yemeği yakalamak için."

Lauren saçlarını parmağının etrafında döndürerek güldü. "Bu çok havalı. Aslında ben de deniz biyolojisi okumayı düşünüyorum. Yani, tüm o egzotik plajlar. "

"Oh, Lauren, sana plajlar hakkında bir iki şey öğretebilirim," diye alay etti.

On dokuz yaşında biriyle flört mü ediyorsun Mick? Ciddi misin?

Lauren mırıldandı, kesinlikle büyülenmişti ve ben gözlerimi devirdim. Bu uzun bir gece olacaktı.

Benim Teyze Sarah ve Amca Philip, Lauren'ın ebeveynler ve genetik olarak ilgili için benim Baba, değiştirildi bakışlar, açıkça eğlendirdi tarafından Mick'in maskaralıklar. "Lauren, Canım, izin ver ve fakir Adam nefes alıyor," dedi Philip Amca, ama sesi hiç de ciddi değildi. Mick omuz silkti, sanki hiç umursamıyormuş gibi gülümsedi. "Endişelenecek bir şey yok,

Philip. Plaj yaşamı, genetik *ya da* başka herhangi bir şeyle ilgili sorularınızı yanıtlamaktan mutluluk duyarım."

"Peki, seni Cambridge'e geri getiren nedir? Ada hayatını geride bıraktığına göre ciddi bir şey olmalı," diye sordu babam.

Mick'in vereceği zekice cevaba karşı kendimi hazırlayarak kaskatı kesildim.

Bana baktı, gözleri sıcacıktı ve içtenlikle doluydu, bu da midemi bulandırdı. "Bir şey... ya da daha doğrusu biri, beni bu yolculuğa degeceğine ikna etti."

"Ooohh!" Lauren ciyakladı ve annemle babam sevinçli bakışlar atarken, teyzem ve eniştem kendi köşelerinden kıkırdadılar

oda. Bütün gözler bana çevrildiğinde yüzümün yandığını hissettim.

Annemin çok sevindiği her halinden belliydi. "Belle, bize onun bu kadar çekici olduğunu söylememiştin!"

Patlamamak için kendimi zor tutarak zoraki bir gülümsemeyle yetindim. "Ne diyebilirim ki anne? O bir cazibe *fıçısı*."

Babam, "Onu anlatış şeklinden hiç beklenmedik bir şey," diye yorum yaptı.

"Sana ondan *hiç* bahsetmedim," diye itiraz ettim. "Doğru, Anna anlattı," diye kabul etti babam.

Mick o çıldırtıcı sırıtışıyla bana baktı, gözleri muziplikle parlıyordu. "Ne diyebilirim ki? Hayat sürprizlerle doludur."

İçimi çektim ve ailemin tamamen onun büyüüne kapılmasını izleyeceğim bir geceye kendimi teslim ettim. Bu gidişle tatlıya kadar düğün mekânı öneriyor olacaktı.

dibe vurdu bli

MICK

A Yemekten sonra, herkes kahve içmekle oyalanırken ve yemek sonrası sohbetin Belle'in ailesinin evini doldururken, avımın koridordan aşağı kaymasını izledim. Birkaç dakika bekledim.

Duvarları kaplayan aile fotoğraflarının ve çocukluk hatıralarının yanından geçerek onu takip ettim. Onu bulduğumda, şifonyerin üzerindeki küçük bir lambadan gelen yumuşak ışıkla yıkanan bir odadaydı.

Çocukluk odası.

Kapının girişinde durdum ve etrafı inceledim. Genetik ve hücre biyolojisi üzerine düzgünce istiflenmiş bir dizi kitap, yıpranmış aşk romanları (bu da sürpriz değildi), çerçeveli bir lise bilim ödülü, solmuş bilet koçanlarıyla dolu bir ilan panosu (Taylor Swift hayranıydı, bu da başka bir sürprizdi) ve birkaç fotoğraf vardı. Bir tanesi Anna'yla kollarını birbirlerine dolamış, kep ve cüppeleriyle ışıldarken çekilmişti. Oda el değmemiş gibiydi, daha genç bir Belle'in sessiz bir anıtı gibi duruyordu. İçeri girdim, eski ahşap benim ağırlığım altında gıcırdıyordu ve o da şaşırarak döndü.

"Ne zaman bırakacağını gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" Kollarını kavuşturdu, onu takip ettiğim için açıkça sinirlenmişti.

"Mesleki tehlike." Omuz silktim. "Merak ve tüm bunlar." Raflara doğru başımı salladım. "Ayrıca, Dr. Isabelle Volnay'in dünyayı ele geçirme planlarına nerede başladığını görmem gerekiyordu."

Ben bir adım daha yaklaşıp kitaplığa bakarken itiraz etmedi.

"Çocukluğundan beri genetikle ilgilendiğin konusunda şaka yapmıyormuşsun." Savaşta çıkmış gibi görünen kalın, iyi yıpranmış bir ders kitabı seçtim. Walter Isaacson'dan *Code Breaker*. "Yatmadan önce okunacak hafif bir kitap mı?"

Sırıttı. "Ben CRISPR vaka çalışmalarını masallara tercih eden bir çocuktum."

Herkes muhtemelen Barbie'lerle oynarken küçük Belle'in burnunu gen terapisiyle ilgili bir kitaba gömdüğünü hayal ederek sırtıtmaktan kendimi alamadım. "Nedense bu beni hiç şaşırtmadı." Elimi uzatıp raftan çerçeveli küçük bir fotoğraf aldım; küçük Belle ailesiyle birlikte, bilim fuarı ödülüne benzeyen bir şeyin üzerinde gururla gülümsüyordu. "Her zaman biraz fazla başarılısın, ha?"

Omuz silkti, yüzünde bir parça gurur parladı. "Kazanmayı seviyorum diyelim. Ve siz de konuşmalısınız. gördüm, Dr. Augustus."

"Biz bir elmanın iki yarısı gibiyiz, Babycakes." Çerçeveyi tekrar koydum ve etrafıma bakındım. "Biliyor musun, bence bu oda birçok şeyi açıklıyor. Her şey çok düzenli büyümüşsün. Kontrollü." Durakladım, ona baktım ve sesimi yumuşattım. "Benim gibi birini çileden çıkarıcı bulmana şaşmamalı. *Ama* ailede...."

"Batshit çılgınlığı mı?"

Bir kahkaha attım. "Evet. Ama hoşuma gitti. Her şeyi seviyorum."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve ilk kez biraz daha az temkinli görünüyordu, adada gördüğüm Belle'e biraz daha benziyordu, saçları rüzgârda savrulmuştu ve gözleri ateş doluydu.

"Babycakes, neden bana gününü göstermiyorsun?" "Sorun sen değilsin Mick."

"Lütfen," diye homurdandım, "eski ben sen değilim saçmalığı olmasın."

"Bu saçmalık *değil*," diye itiraz etti. "Sen..."-çok savunmasız görünüyordu-"canımı yaktın."

"Biliyorum."

"Sen de işine geldiğinde hayatıma girip dengemi bozabileceğini sanıyorsun. Bir saniye bile düşünmeden çekip gitmişken hayatıma müdahale edebileceğini düşünmenden nefret ediyorum."

Şifonyere yaslanıp onu izledim ve ne demek istediğini anlamaya çalıştım. "Yine elimi kolumu sallayarak çıkacağımı mı sanıyorsun?"

Bana baktı, her zamanki özgüveninin ardında bir kırılganlık titreşimi vardı. "Evet, *tekrar* söylediğine göre, bu da demek oluyor ki

ilk kez."

Kelimeler bir an asılı kaldı; onu ne kadar incittiğimi, gardını biraz olsun düşürmenin ona ne kadar pahalıya mal olduğunu görebiliyordum. etmişim. Kimliğim hakkında benimle yüzleştğinde, dürüst olmalı ve ona gerçeği söylemeliydim.

"kopardın," diye itiraf ettim.

"Ve siz bunun benim için parkta bir gezinti olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben... ben... benden çok farklı birinden etkilendim. Ve sonra öğrendim...."

"Ne?" Israr ettim.

"Benimle dalga geçtiğini." "Asla."

"İşte böyle hissettim." Muhteşem gözlerinde acı parlıyordu.

"Belle, işleri berbat ettiğimi biliyorum." Yanağını okşadım. "Anlıyorum. Ama buraya geri dönmek, seninle çalışmak, buraya bilim gelmedim. Buradayım çünkü seninle olmak istiyorum."

Sanki bu fikir çok ağırmış gibi gözlerini kaçırdı. "Burası benim dünyam Mick. Bu hayat senin geride bıraktıkların. Sen hâlâ sahildeki o adam olduğunda nasıl olacak?"

Başımı salladım, bir adım daha yaklaştım. "Belki artık iki dünyaya da tam olarak uymuyorum, ama o zaman Babycakes, sen de uymuyorsun."

Sessizlik üzerimize ve ilk kez beni itmedi.

Korkmuş, umutlu, ürkmüş ve arzu dolu görünüyordu.

Onu tatmayalı haftalar olmuştu, bu yüzden ağzını aldım ve tadını çıkardım. Lanet olsun. Evet, işte buydu. Bu o kadındı; dilini ağzıma aldığımda, iniltisini duyduğumda ve bana sarıldığını hissettiğimde düşündüm.

Havai fişekler!

"Belle," diye inledim ve kıcını avuçladım, ereksiyon olmuş bir genç gibi ona yaslandım.

Bir dakika önce tartışıyorduk; bir dakika sonra birbirimizin kıyafetlerini çekiştiriyorduk. Bu *kimyaydı*. Bundan çünkü daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, bir kadının içinde kalmak, onu sahiplenmek için böyle bir arzu duymamıştım.

Elbisesini üzerinden kaldırdım ve iç çamaşırlarından kurtuldum; bu sırada onu öptüm, alt dudağını emdim ve dilimi ağzına sokarak bana verdiği tepkiden zevk aldım. Kıcının kıvrımlarını sıktım ve bir elimi çıplak amının üzerinde kaydırdım.

"Üzerinde çok fazla kıyafet var," diye nefes nefese kaldı. Haklıydı. Çok fazla kıyafet vardı.

Gömleğimden kurtulmama yardım etti - gerçi gezinen elleri dikkatimi o kadar dağıttı ki onu yatağa çektim ve ben soyunurken onu izlemeye koyuldum.

"Orada kal."

Gözleri parlıyordu. "Ama sonra, kim ilgilenecek
Bu."

Pantolonumu iç çamaşırlarımın gizlediği ereksiyonuma baktı. "Oh, bakacaksın, Babycakes."

Başımı salladığımda ayağa kalkmak üzereydi. "Seni bıraktığım yerde kal, yoksa gelmene izin vermem."

Kaşlarını çattı. "Ciddi misin?" "Evet."

"Ve *sen* benim orgazmımı kontrol ettiğini mi sanıyorsun?" diye meydan okudu.

"Kontrol edemiyorum ama seni oraya götürmek için ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Gülümsedi. "Doğru."

Çıplakken kalçalarını ayırdım ve kaygan amına baktım. "Oh, Belle, çok güzelsin."

"Gözlerim burada."

Ona baktım ve sııttım. "Evet, öyleler ve çok da güzeller, ama burada, sen enfessin."

Pürüzsüz, düzgün bacaklarının tadını çıkararak ellerimle kalçalarında gezindim.

"Kendini tatmin ediyor muydun?" Ona sordum. "Evet."

"Oyuncağın var mı?" "Evet."

"Ama burada değil." Başımla işaret ettim. "Hayır."

"Kendine dokun, Belle."

Aklımdaki şey için zamanımız yoktu, ailesi mecazi ve gerçek anlamda kapının hemen dışındayken olmazdı. *Ama* ona bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve ben... *her şeyi* istiyordum.

"Mick, I...."

Elini tuttum ve amının üzerine koydum. Kalçaları hareket etti ve bu çok erotikti. "Bana bak."

O yaptı.

Parmaklarını amının üzerinde izlerken kendimi okşadım.
"Yaklaşıyorsun," dedim şaşkınlıkla, "Çok hızlısın."

"Bu...."

"Yavaşla, Babycakes. Oh evet, klitorisine dokun, çimdikleme, Belle." Bu şekilde boşalmıştı ve ben bunu biraz daha uzatmak istiyordum. Bir süre daha bacaklarının arasına girmeme izin vermezse diye tadını çıkarabileceğim bir an.

Kalçaları kabardı ve ben de sikimi pompaladım.

Karşı koyamadım. Bir parmağımı içeri kaydurdum ve titredi. G noktasını okşadım, ama serbest bırakamadan önce çekildim ve sularını meme uçlarına yaydım. Eğildim ve önce birini, sonra da diğer sert memeyi emdim. İnledi.

"Şşşt," diye fısıldadım. "Sessiz olmalısın, yoksa herkes burada ne yaptığımızı anlar."

Muhtemelen zaten öyleydiler. Ama Belle'in ailesiyle tanıştıktan ve hepsinin biraz çatlak olduğunu öğrendikten sonra, bunun bir önemi olacağını sanmıyordum. Belle'in ciddi ve sıkıcı olduğunu nasıl düşünmüştüm, hiçbir fikrim yoktu. Bu onun laboratuvar kişiliği; gerçek kadın... yani, muhteşemdi.

"Beni içinde mi ?" diye sordum.

"Evet," diye nefes aldı tereddüt etmeden.

Bekleyemedim. Çok uzun zaman olmuştu. Kendimi onun üzerine bıraktım; içinde olmak için duyduğum çaresizlik, sevgiyle yumuşatılmıştı, bunu ikimiz için de özel kılma, bir tür eve dönüş yapma ihtiyacı.

İçine girdim ve inledim. "Mükemmel."

Bacakları hemen yanlarıma dolandı ve gözleri üzerimdeydi, sıcak, tahrik edici, şefkatli, hoşgörülü.

Onu öptüm çünkü elimde değildi. Gelmiş geçmiş en sevimli kadındı ve aynı anda hem onu becermek hem de ona sarılmak istiyordum.

"Beni çok iyi geriyorsun," diye mırıldandı.

"Çünkü sen benim için yaratılmışsın." Omzumda boynuzları olan adam iki kaşını da kaldırdı, *Ciddi misin? Benim için mi yaratılmış? Sırada ne var? Şiir mi yazmak istiyorsun? Götünü sik gitsin.*

Bu duygusal *yükselişi* hissettiğimde verdiğim tepkiyi görmezden geldim çünkü Belle ile birlikteyken sevişmiyorduk. Seviştik.

"Söyle bana," diye talepte bulundum ona pompalarken, yaklaşan salıverilmemin hissiyle zafer kazanırken, orgazm olmak üzere olduğunu gösteren amının çırpındığını hissettim.

İNledi ve adımı haykırdı.

"Söyle bana," diye tekrarladım.

"Mick," diye itiraz etti ve sesi bir sızlanma gibi çıktı.

Daha sert, daha derine, *daha fazlasına* gitmem için söz ve hareketlerle yalvardığında yavaşladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Taşkın kapıları açıldı ve ona defalarca sertçe vurmaya başladım. Çocukluk yatağı gıcırdıyordu ve bizi kimin duyduğu umurumda değildi. Bırak bilsinler. Dünyanın bilmesini istiyordum.

"Onu bana geri ver," diye haykırdı etrafımda çırpınmaya başlarken, beni de kendisiyle birlikte küçük ölümün diğer tarafına çekti.

"Seni seviyorum, Babycakes."

bir dip şansı

BELLE

A Bir hafta önce, Mick ve ben çocukluk odamda seks yaptık. SEKS! Orgazmın sancıları içinde birbirimizi sevdiğimizi söylemiştik,

Mick aynı fikirde olmasa da ben kelimeleri iptal etmeyi düşündüm.

Ailemin evinden ayrıldıktan sonra bana "Beni sevmediğini mi söylüyorsun?" diye sordu. Evet, bizi duymuşlar, ıslık çalmışlar ve yuhalamışlardı. Utanmış hissetmek bir yoldu, ama aynı zamanda ufacık bir gurur da hissettim. Anna, Dan'ın Mick'ten bahşiş almasını istiyordu... yine. Laura Mick'e aşık olduğu için sinirlenmişti. Ben utandım. Mick utanmadı.

"Seks yaparken söylenen şeylere güvenemeyeceğimizi söylüyorum." "Ya seks yaparken bugünün Pazar olduğunu söylersem?" Mick düşündü.

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

"Hayır, aslında bilmiyorum. Bana açıklayın."

Hiçbir açıklamam yoktu, bu yüzden somurttum ve o konuşmaya devam etti. "Seni seviyorum, Babycakes. Bunu biliyorsun. Biliyorsun, o kadar büyük bir şey hissetmeseydim, bir laboratuvara isteyerek girmezdim."

"Ama bu işte çok iyisin." Bu işte inanılmazdı. Tüm ekibim Dr. Augustus'tan inanılmaz etkilendi.

"Seni becermekte de çok iyiyim."

"Doğru."

"Ve seni seviyorum."

Ona bir parmak salladım ve evime dönüş yolculuğunun geri kalanında onu görmezden geldim.

O zamandan beri hayatımı ele geçirmeye çalışıyordu. Cambridge'deki daireme habersizce geldi ve *tesadüfen bu civarda olduğunu* iddia etti. Binamın Kendall Square'de sakin bir ara sokakta, laboratuvarıma beş dakikalık yürüme mesafesinde olduğu ve onun Boston'da, Back Bay'de bir evi olduğu düşünülduğünde buna inanmak zordu.

Bir keresinde beni oraya götürmüştü.

Dr. Augustus zengin bir .

Yerimi dikkatle seçmiştim. Mick'inki gibi tavandan tabana pencereleri ve konsiyerj hizmetleri olan gösterişli yeni yüksek binalardan biri değil, eskiden tekstil fabrikası olan eski bir tuğla binada şık, yenilenmiş bir çatı katıydı. Çıplak kirişler ve demir korkuluklar burayı endüstriyel ve modern hissettiriyordu ve yüksek tavanlar, alanı sıkışık hissettirmeden istediğim yere kitap ve laboratuvar dergileri yığabileceğim anlamına geliyordu. Zahmetsizce havalı görünen bir yerdi ve benim gibi hissettirmek için savurganlık yapmışım - ta ki futbol izlerken kanepeme yayılmaya karar verene, yanına oturmam için ısrar edene ve elleri vücudumda gezinene kadar.

Dr. Augustus ile kişisel olarak ilgilenmemek kolaydı; Mick Bottom ise tamamen farklı bir konuydu.

Kafam karışmıştı. *Cidden* çelişkideydim.

"Yani erkek arkadaşının laboratuvara yemek getirip seni yatağa sürükleyerek karnının doyduğundan ve yeterince uyuduğundan emin olmasından ve sana birkaç kez orgazm yaşatmasından mı şikâyet ediyorsun?" Anna, tüm arkadaşlarımız bu kadar *şanslıyken* şikâyet ettiğim için bana inanmazlık ve tiksintiyle bakarken sordu.

"Onunla yatmıyorum. Haftalardır yatmıyoruz." Hepsi yalan. Adama karşı koyamadım.

"Bir de bizimkilerin evinde neredeyse yatağını kırdığın zaman vardı." Anna sırtıttı ve ekledi, "Seks sırasında bu kadar çok ses çıkarmanın nezaketsizlik olduğu düşünülür."

"Tek söylediğim, hayatımı ele geçirmeye çalıştığı ve bundan hoşlanmadığım." Bana bile saçma gelmişti. Mesele şu ki Mick'in buradan ayrılıp Reef Harbor'a dönmesini bekliyordum. Üç aydan fazla bir süredir Cambridge'deydi. Ona ne zaman geri döneceğini sorsam, utanmadan bana onunla ne zaman geleceğimi söylüyordu.

Çalışma alışkanlıklarım konusunda da endişeliydi. Görünüşe göre, hep çalışıp hiç oynamamak Belle'i sümüklü küçük bir sürtük yapmıştı. Bu yüzden ne zaman

Anna beni kızlar gecesi için dışarı çıkarmayı başardı, Mick çok heyecanlıydı.

"Güzel! Aksi takdirde, bu laboratuvarınızda öleceksiniz."

"Yürüttüğümüz bir klinik deney var Mick, nasıl gittiğini biliyorsun."

"Koşmaya devam etmesi gereken bir vücudunuz var dinlenmeden ve yakıt almadan bunu yapamaz. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Hayatımdan çık git."

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Ne?" Gözlerimi kısmıştım.

"Biriyle yatman lazım." Bu ne cüret!

İşte o zaman ona bir şişe su fırlattım ve istediğim gibi ıskaladım. Ofisimden çıkarken kıkırdıyordu.

Cambridge'deki en sevdiğim barlardan biri olan The Sinclair'deydik. Üst katta bir yerde canlı bir grup çalışıyor, bas sesleri piste ve seslerin uğultusu havayı dolduruyordu. Loş ışıklar pirinç armatürlerden ve eski parke zeminlerden yansarak mükemmel bir Cambridge havası yaratıyordu. Anna karşımda oturmuş, içki seçeneklerini gözden geçirirken, iki arkadaşı (benden çok onun arkadaşlarıydılar), Leela ve Jess, ikisi de doktor, Boston'daki en iyi sangria hakkında hararetli bir tartışmanın ortasındaydılar.

Jess gözlerini devirerek, "Lütfen kaltak, en iyi sangria Barcelona Wine Bar'da," diye ısrar etti. "Yelp yorumlarının ne dediği umurunda değil."

"Doğru ya, çünkü sen kesinlikle bütün sangrileri içtin," diye alay etti Anna.

Jess gözlerini kıstı. "Evet Anna, bu işi ben yaptım. Şehrin her yerinde sangriler içtim. Bilgi ve uzmanlık sahibi olduğum bir yerden konuşuyorum."

Leela alaycı bir tavırla, "Alkol içmek için uzman olmak gerekmiyor," dedi.

Jess, "Hayır, ama bunu takdir etmek gerekir," diye belirtti.

İçkimi yudumlayarak yarı dinliyordum ki dikkatim odanın diğer ucuna kaydı.

"Onun burada ne işi var?"

Üç kadın da Mick'e bakmak için döndü. Jess ve Leela onu ilk kez görüyorlardı.

"Bu plaj mı?" Jess hayretle sordu. "Evet."

"Gerçekten mi?" Leela'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Onunla ilgili kafan karışıksa endişelenme, hemen bir ağaca tırmanır gibi tırmanırım."

İçimi çektim. "Beni takip , değil mi?"

Elinde içkisiyle bara yaslanmış olan Mick, Cambridge'in bu kuytu köşesinde tamamen yersiz ama bir şekilde son derece rahat görünüyordu. Üzerinde kot pantolon ve onu hem sağlam hem de derli toplu göstermeyi başaran siyah bir gömlek vardı ve arkadaşlarımla salyalarının aktığını hissedebiliyordum.

"Hayır, Dan'le buluşacak," dedi Anna, gözleri parlayarak. "Neden sen kocanı kız gecesine davet edesin ki?" Jess Anna'nın elini tokatladı.

Anna, "Ah, cerrah eller, kadın, dikkatli ol," diye itiraz etti. "Bunu Dan'in hepimiz için şoförlük yapabilmesi için önerdim."

"Bu akıllıca bir düşünceydi." Leela Anna'nın elini takdirle okşadı.

"O çok seksi Belle, nasıl olur da... bilirsin işte, bütün gün, her gün onunla sevişmezsin?" Jess bilmek istiyordu.

İçimden içimi çektim, içkimden bir yudum daha alırken umursamazmış gibi davrandım. Onunla gece gündüz sevişiyordum ama onu sevdiğimi söylemeyi reddediyordum. Bir kızın bazen ayak diremesi gerekirdi. "Ah... şey, benim cesaretim var," diye yalan söyledim.

Mick ve Dan biz içerken ve konuşurken mesafelerini korudular ve bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydım. Çok gergindim. Stresliydim. Davanın başarısız olmasından korkuyordum, ya sonra? O çocuklara sunacak başka bir şeyim yoktu. Bu yüzden bir içki ve Mick'in yakınımda olduğunu bilmek rahatlatıcıydı.

Tuvaletten dönerken Mick'in duvara yaslandığını ve önünde kollarını kavuşturmuş sarışın bir bombanın durduğunu gördüm. Benim sürtük şıklığı dediğim bir şey giymişti. Bodycon bir elbiseydi ve ona çok yakışmıştı. Başından Jimmy Choo ayak parmaklarına kadar makyajlıydı.

Ona bir şeyler söylerken izledim, dudakları belirgin bir alaycılıkla kıvrılmıştı. Merakıma yenik düştüm ve onlara görünmeden daha iyi duyabilmek için biraz yer değiştirdim. Tam düşündüğüm gibi, kadının sesinden alaycılık damlıyordu.

"Nicholas, Nicholas, Nicholas. Ne oldu sana?" diyordu. "Eskiden dünyanın tepesindeydin. Şimdi şu haline bak. Bir adada, plaj serseriliği yapan bir başarısız."

Mick kıkırdadı. "Mia, bebeğim, ben plaj serserisini *oynamıyorum*; ben bir plaj serserisiyim. Hem de çok iyi bir plaj serserisi."

Mia mı? Eski sevgilin mi?

"ama, o projen büyük başarısızlığa uğradıktan sonra kariyerine ne olduğunu biliyorum. Kendi şirketinden ayrılmak zorunda kaldın, yoksa finansmanını kaybedecektin."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Böyle bir şey oldu mu? Olsaydı duyardım. Hem zaten böyle bir şey olmuşsa kimin umurundaydı ki, ne cüretle bu konuyu açardı?

"Gittim ve kendimi dünyanın en seksi sahilinde buldum. Beni aramanın bir anlamı var mı bebeğim?" Mick'in sesi kayıtsız ve ilgisizdi.

"Sana katlanacak başka bir kadın buldun mu hiç?" devam etti. Mia'nın bastırılmış çok fazla acısı olduğu sonucuna vardım. "Sürekli çalışıyordun. Kimseye ayıracak vaktin yoktu."

"Doğru."

"Seni hiç sevmediğimi biliyorsun. Senin için üzüldüm." "Neden?" sesi şaşkıncıydı.

"Çünkü yalnız, üzgün ve zavallıydın. Bana her zaman kaybetmekten, başarısız olmaktan ne kadar korktuğunu söyledin." Mia'nın sesi öfkeyle düştü. "Hayatındaki ve yatağındaki en iyi şeye sahiptin ama bana ayıracak zamanın yoktu. Sen sadece bir deney faresiydin."

Eski sevgilisinin üzerine hiç de kızgın görünmüyordu. Ama onun adına çok sinirlenmişim.

Kaltak! İlişkileri boyunca ona açılmıştı ve o da ona zayıflıklarından böyle mi bahsediyordu? Adam inovasyon yaparak hayat kurtarmaya çalışıyordu ve o ona sıçan mı diyordu? Siktir et.

Ben daha ne yapacağımı düşünmeden ayaklarım beni onlara doğru götürdü. "Oh, buradasın, sevgilim." Elimi Mick'in boynuna doladım.

koluna girerek onu şefkatle sıktı. Gözleri irileşti, yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve hemen ardından bunu gizledi.

Mia bir kaşını kaldırarak bana göz attı. "Peki sen?"

"Belle Volnay," dedim yumuşak bir sesle ve ona sıcak, aşırı tatlı bir gülümseme verdim. "Ben onun kız arkadaşayım... yani... neredeyse nişanlısıyım."

Mick'in yüzünde yavaşça bir sırıtma belirdi ama sessiz kaldı ve liderliği bana bıraktı. Ben ona sarıldım, o da bana sarıldı. "Sen eski sevgilisin, değil mi?" Sempatî numarası yaptım. "Snuggle Bug'ımla aranızdaki ilişkinin yürümemesine çok üzüldüm."

Mia şaşırılmış görünüyordu. "Affedersiniz?"

"Tatlım bana senin hakkında her şeyi anlattı." Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı Mick'in çok eğlenen dudaklarına değdirdim. Büyük, yuvarlak, masum gözlerimi Mia'ya çevirdim. "Onu neden aldattığını anlıyor. Yani, anlıyor. Yalnızdın çünkü o sürekli çalışıyordu. Seni affetmeyi ve terk etmemeyi düşündü ama sonra seni ona bağlamanın yanlış olacağını hissetti. Hayallerini yaşaman için seni özgür bıraktığı için Mick'le gurur duyuyorum."

Birinin "Şşşt," dediğini duydum ve kız kardeşimle arkadaşlarımın kulak misafiri olduğunu gördüm. Ne boktan bir durum!

"Onu terk ettim ve... Mick kim?" Mia belli ki beni beklemiyordu ve davetsiz misafirliğimden rahatsız olmuş görünüyordu. İçimdeki şeytani cadı onun rahatsızlığına kıkırdadı.

"Benim Snooky Bear'ım artık Kaptan Mick Bottom olarak anılıyor." Mick'in vücudunun bastırılmış kahkahalarla titrediğini hissedebiliyordum.

"Kaptan?"

"Yelken açıyor." Mick'e doğru eğildim, memelerim göğsüne sürtünüyordu. "Çok iyi bir denizci ve gemisini komuta ederken çok seksi." Seksi olduğunu kanıtlamak için elimi Mick'in omuzlarında aşağı yukarı gezdirdim ve o da *orospu çocuğunun* tekiydi.

"Yelkenler mi?" Mia sözcükleri formüle etmekte zorlanıyordu.

"Ama ara verdi." Sanki bir sır verecekmişim gibi ona doğru eğildim. "*Benimle* çalışıyor... Ben bir bilim adamıyım." Doğrudum ve elimi uzattım. "Dr. Isabelle Volnay."

Mia onu sallamadı ve ona hastalıklıymış gibi baktı.

"Oh." Elimini çektim ve Mick'in üzerine koydum. "Ayrıldığımız için hâlâ üzgün müsün? Yani, ikinizin işi bittikten yıllar sonra tanıştık. Seni *asla* aldatmazdı."

"Ayrıldığımız için üzgün *değilim*," diye verdi Mia.

"O zaman neden *Kaptan Pofuduklarıma* gölge düşürüyorsun?"

Ben bile Cuddlepants'a kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım. Mick sevinçten titriyordu.

"*Sen de kimsin?*" Mia şaşkına dönmüştü.

"Ben onun Bal-Bunsen Yakıcısıyım. Değil mi, Ayıcık Pookie'm?"

"Kesinlikle öylesin," diye boğazını temizledi Mick, yüksek sesle gülmemeye çalışarak, "Benim... *küçük* Mitokondriyam."

"Oh, Mick." Onu öptüm ve o da beni öptü, elleri kıcımdaydı. "Bay Hunkalot'um."

"Balkabağım." Mick yanağıma sokuldu.

"Günüşığım Sprout." Şirin sevecenliklerle hızımı kaybediyordum.
"Nicholas," diye tersledi Mia. "Neler olduğunu açıklayabilir misin?"
"Oh, bebeğim, üzgünüm. Kucağımdaki Çörekler etraftayken
her şeyi unut."

"Cuddle Buns?" Mia şaşırmıştı.
Sıraya gir, eski kaşar, seninleyim! Babycakes bir şeydi, ama Mick
Pumpkin Pie ve Cuddle Buns ile çıtayı yükseltti.

"Biliyor musun, belki de bunca yıldan sonra seninle büyük bir şeyin
eşiğinde olduğunu bildiği için konuşuyordur," diye safça bir öneride
bulundum.

Mia'nın kaşları havaya kalktı, gözleri aramızda gidip geliyordu.
"Neyin eşiğinde?"

"Oh," diye devam ettim, Mick'e en mutlu, en kendini beğenmiş çift
balonundaymışız gibi eğilerek, "Benim Tatlı Yosunum bir sonraki
büyük biyofarma buluşu üzerinde çalışıyor. Yaptığı şey beni hayrete
düşürüyor. Hayatları değiştirecek."

Mick bir kahkahayı bastırdı ve ifadesini sakinleştirmek için
dudağını ısırdı. "Evet, öyle olacak," diye mırıldandı ve kendini
beğenmiş bir memnuniyetle Mia'ya baktı.

Mia'nın gözleri kısıldı ve ifadesi bozuldu. "Senin... tüm bunları
bıraktığını sanıyordum."

Hafif bir kahkaha attım. "Oh, hayır. Tereyağlı Bisküvim geri döndü
ve her zamankinden daha iyi. Takımın ona nasıl saygı duyduğunu
görmelisin."

"Yıkılmış bir başarısız gibi mi?" Mia kötü niyetle sordu.

Saçlarını kökünden koparmak istedim. Bu ne cüret? Bunun yerine
kıkırdadım ve başımı salladım. "Yakınından bile geçmiyor. Onun *ateşli*
olduğunu düşünüyorlar." Sesimi fısıltıya düşürdüm, "Muhtemelen
ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız ve bazen... laboratuarda
yaptığımız için. Mick'i bilirsin, onunla seks yapmışsındır; dili ve
elleriyle harikadır. Çok sert boşalıyorum. Sen de onunla sertleştin mi?"
Ses tonum davetkârdı: *Bana her şeyi anlat kızım.*

"İğrençsin."

"Ben" -Mia'ya göz kırptım- "*onun kirli kızıyım.* Değil mi, benim Sandy
Snickerdoodle'im?"

Mick alnını benimkine yasladı, kahkahalarını bastırmaya gözleri
sulanıyordu. "Beni öldürüyorsun, Babycakes."

Bir süre sessizlik oldu.

Mia'nın yüzü dikkatle korunuyordu ama yüzündeki belirsizliği, kibrindeki çatlağı görebiliyordum. Mick'e baktı, saçlarını omzunun üzerinden atmadan önce vardığı sonucu yeniden değerlendirdiği belliydi. Cidden mi? Şu eski saç savurma olayı mı? Çok modası geçmişti.

"Peki, iyi şanslar... *tüm bunlarla*." Çekip gitmeden önce bize ince dudaklı bir gülümseme verdi.

Kız duymazdan gelir gelmez Mick bir kahkaha patlattı, tüm yüzü gerçek bir eğlenceyle aydınlandı. "Kaptan Hunkalot?"

"Boşuna çabalıyordum," diye itiraf ettim.

"Sanırım benim favorim Sandy Snickerdoodle'dı," diye haykırdı Anna. "Hepsini sevdim... ama özellikle onun kirli olduğunu kızım." Jess gözyaşlarını siliyordu.

"Bu çok değerliydi," diye onayladı Leela. "Belle, seni yanlış değerlendirmişim. Çok sıkıcı olduğunu düşünmüştüm ama... içindeki edepsizliği ortaya çıkarmak için bir *Ayıcık* Pookie'ye ihtiyacın vardı."

Mick başımın yan tarafını öptü. "Teşekkür , Belle."

Sırtmasına engel olamayarak ona baktım. "Bir şey değil. O kadın bir gerçeklik kontrolünü hak ediyordu."

Kıkırdadı. "Hatırlat da seni asla hafife almayayım, Belle." "Oh, bunun için endişelenme." Sırıttım. "Beni küçümsersen pişman ."

Masamıza döndüğümüzde Anna ve arkadaşlarım Cheshire kedileri gibi gülümsüyorlardı. Mick ve Dan de bizimle gelmeye karar vermişlerdi. Mick yanımdaki bankın üzerine kaydı. Daha yeni oturmuştum ki Anna'nın yanında oturan Dan öne doğru eğildi. "Belle, sana baldızım demekten gurur duyduğumu söylemek istiyorum." Yanağındaki hayali bir gözyaşını sildi.

"Evet, Belle." Anna bana yandan sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Charlie ve Molly çok sevinecek," dedi Jess ailem için. "Mick, ben Jess. Kardiyotorasik cerrahım."

El sıkıştılar.

"Ben bir kadın doğum uzmanıyım." Leela Mick'e doğru eğildi. "Ama erkek vücudunu çok iyi tanıyorum."

"Tam burada oturuyorsun, seni kevaşe sürtük," diye itiraz ettim geniş bir gülümsemeyle.

Anna, "Leela yeni boşandı ve *çok* azgın," diye açıkladı.

"Doğru," diye kabul etti Leela. "Ve bana ellerinizle ve... dilinizle çok iyi olduğunuz söylendi."

Mick kızardı. Mick gibi dünyevi bir adamı ancak Leela utandırabilirdi.

"Ah," telaşla bana baktı, "bunlar senin arkadaşların mı?"

"Hayır. Onlar Anna'nın arkadaşları."

"Lanet olası kalbim kırıldı." Jess elini göğsüne koydu ve nefesi kesildi. "Biz senin arkadaşın değil miyiz?" Leela haykırdı.

"Mükemmel! Yani, eğer Mick ve ben aşağı inip kirlenirsek, ahlaki *bir çatışma* olmaz."

"Belle'e delicesine ve geri dönülmez bir şekilde aşık olmam dışında." Mick yanağını okşadı, gözleri gözlerimin içine bakıyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse, o yanımdayken başka bir kadın göremiyorum."

"Bütün iyi olanlar alındı," diye homurdandı Leela. "Eski sevgilim hariç... O alındığında iyi değildi. Pislik herif."

Benim tüketmediğim içkiler sipariş ettik. Alkol toleransım efsanevi derecede kötüydü, bu yüzden en fazla bir veya iki kadeh şarapla yetindim; aksi takdirde Mick beni Reef Harbor'da olduğu gibi itfaiyeci tarzında taşımak zorunda kalacaktı.

"Sana böyle cadı gibi davrandığında neden bir şey söylemedin?" Mick'e sordum.

"O önemli değil." Kolunu bana doladı ve rahatladı. "Ve beni savunmaya gelmen hoşuma gitti."

"Desteğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Anna bana öyle eğlenmiş bir bakış attı ki, hınzırlığın sınırındaydı. "Oh, elbette. Çok *sıradan* bir yedekleme, içeri girip eski sevgiliye şimdiye kadar tanık olduğumuz en mükemmel sözlü şamarı indirdiğin yer."

"Ona Kaptan Pofuduk bile dedin," diye ekledi Leela, gözleri neredeyse neşeyle parlıyordu. "Ve gözlerini masumlaştırma şeklin? Yani Belle, bu neredeyse Oscar'a layıktı."

Mick'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve ukala bir aptal gibi sırtacağını bildiğim için ona bakma isteğime direndim.

"Gah! Artık bırakabilir miyiz?"

Jess kadehini kaldırdı. "Belle'e, ezilenlerin savunucusu, adalı plaj azılı koruyucusu."

Mick bardağını Jess'inkiyle tokuşturdu, kıkırdayarak eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı. "Duydun mu Belle? Şiddetli koruyucu." O

Bana baktı, gözleri o sinir bozucu mizah ve kendini beğenmişlik karışımıyla parlıyordu.

"Söylemem gerek, oldukça ikna edici bir kız arkadaş olmuştun," dedi Anna. "Muhtemelen gerçekten kız arkadaşım olduğu içindir."

Mick'in sesi

yumuşak, boğucu, şefkatli.

"Öyle mi?" Anna gözlerini kıstı. "Ama bize onunla yatmadığını söyledi-"

"Eve gitmem gerekiyor." Ayağa kalkmaya çalıştım ama Mick izin vermedi.

"Nuh-huh. Köşemde olman hoşuma gidiyor. Seni yanımda tutmak zorundayım." Beni kendine çekti. "Yani insanlara yatmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

İçimi çektim ve asık suratla "Yakalandım" dedim.

Anna ve Dan güldüler, Jess ve Leela da kahkahalarını zorlukla tutarak bakiştılar. Yüzümün kızardığını hissettim.

dibe vurma farkındalıkları

MICK

Elle kaybediyordu. Ben de Boston kışından oldukça sıkılmıştım ve Reef Harbor'a dönmekten başka bir şey istemiyordum. Ama Belle olmadan gitmeyecektim, o gece gündüz çalışıyor, her iki ucundaki mumu da yakıyor, dumanla çalışıyor ve kendini son moleküle kadar öğütüyordu. Sanki bir taştan kan çıkarmaya çalışıyor gibiydi -ya da daha kötüsü

radyoaktif bir izotopun yarı ömründen daha uzun.

Ona , uçuşun ortasında yakıt kaybeden bir roketten daha hızlı yanacağını söylemiştim.

Ailesi de aynı fikirdeydi, bu yüzden Anna'nın oturma odasında Anna, Charles ve Molly ile bir araya gelmiş, bir müdahaleyi tartışıyorduk. Dan bir telefon görüşmesi yapıyordu ve bize en kısa zamanda küçük kabalımıza katılacağını söylemişti.

Küçük komplocular topluluğuna şöyle bir baktım. Sanki bir soygun sahneliyormuşuz gibi davranıyorduk, ki plana bakılırsa bu çok da uzak değildi.

"Onu uçağa bindirmeliyim. Şimdi doğru zaman. Denemeler sorunsuz bir şekilde ilerliyor ve ön sonuçları almadan önce Mass Gen'den çok uzakta olmamızı istiyorum."

Belle bitkin düşmüştü. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Ne yaparsam yapayım, onu rahatlatamıyor, nefes almasını sağlayamıyordum. Azimliydi, evet. Tutkuluydu, kesinlikle. Aynı zamanda korkmuştu. Ayrıca, doğduğum ülkede dedikleri gibi, kesinlikle bitkin düşmüştü.

"Kendi isteğiyle gitmez," diye mırıldandı
Anna. Molly, "Ona ilaç verelim," diye önerdi.

"Affedersiniz?" Belle'in annesine baktım, onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Evet, ona ilaç ver. Uyuyacak ve sen de onu alıp götürebileceksin."
Molly Charles'a baktı. "Buna izin var mı, yoksa havaalanı çalışanları için sorun olur mu?"

"Bir uçak kiralayacak, değil mi?" Charles beklentiyle bana baktı.
"Sanırım iyi olacak o zaman. Sana bir reçete yazabilirim-"

"Ona uyuşturucu verirsem Belle taşaklarımı keser. Bence onu ikna etmeye çalışsak daha iyi olur." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bu ailenin nesi vardı böyle?

Görünüşe göre Belle'i tanıyorlardı ve *sürekli* çalışmak konusunda çok titizdi. Biraz zaman aldı ama sonunda beni ikna ettiler.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" Bunu yapacağımıza inanamıyordum. "Belle'i uyuşturacağız, bir uçağa bindireceğiz ve Reef Harbor'a mı uçuracağız?"

Molly, "*Ben* ona ilaç vereceğim; *sen de* onu Resif Limanı'na götüreceksin," diye açıkladı.

Anna sırtıttı, bu düşünce şimdiden hoşuna gitmişti. "Evet. Bunun için bizden nefret edecek ama bu onun iyiliği için. Haftalardır tam bir gece bile uyumadı ve patronundan araştırma asistanına kadar herkes kahve dumanıyla çalıştığını söylüyor."

Molly elini sallayarak söze karıştı. "Oh, bize teşekkür edecek... ama çok, çok sonra. Daha geçen Pazar akşamı, çorba bile servis edilmeden kanepede uyuyakaldı. Doktora sözlüsüne hazırlandığından beri hiç bu kadar bitkin görünmemişti."

"Belle'in kalbini en üst seviyeye çıkarma gibi bir alışkanlığı var. Adrenalinle çalışıyor ama en güçlü kaslar bile yıpranmadan önce ancak bu kadar güçlü pompalayabilir." Charles okuma gözlüklerini düzeltti ve dikkatle bana baktı. "Eğer bu konuda ciddiysen Mick, o zaman biz de varız. Ama bizim Belle'i yola getirmek kolay değil."

Eğlenerek bir kaşımı kaldırdım. "Sanki son beş ayımı her beş saniyede bir benden kaçmasını engellemeye çalışarak geçirmemişim gibi konuşuyorsun."

Belle girdi ve çıktı. Girdi ve çıktı. Seks yaptığımızda beni sevdiğini söylüyor, geri kalan zamanlarda deneme protokollerinden ve verilerden bahsediyordu. Kadını seviyorum ama beni delirtiyordu.

Anna bana ciddiyetle baktı. "Senin görevin onu akşam yemeği için ailemin evine götürmek, onu zorlamak ona şantaj yapmak duygusal olarak ,

Her neyse."

Çoğu ailede şantaj yapabilirlerdi ama Volnay'ler garip bir türdü. Charles ve Molly, çocuklarının hayatlarını kendi istedikleri gibi yaşamalarını isteyen liberal ebeveynlerdi ve IKEA tarzı bir rehberle birlikte gelse bile onlara nasıl duygusal şantaj yapacaklarını bilemezlerdi.

Anestezi uzmanı ve Volnay ailesinin satıcısı Molly, "Ona ekstra sert bir kokteyl hazırlayacağım, içine biraz da özel bir şey koyacağım," dedi.

Belle'in ne yaptığımızı anladığında vereceği tepkiyi hayal ederek bir iniltiyi bastırdım. "Küçük bir şey mi? Çok zararsızmış gibi konuşuyorsun."

Molly gözlerini bana dikti. "O benim kızım Mick ve dozaj konusunda çok hassas olacağım. Ne de olsa ben bir anestezi uzmanıyım."

"Hem de çok iyi bir tane," diye açıkladı kocası.

Evet, öyleydi ve Harvard Tıp Fakültesi'ndeki eğitimini ve otuz yıllık uzmanlığını kızının ışıkları söndürmesini sağlayarak iyi bir şekilde kullandı. Mükemmel!

Anna sanki küçük bir kaçırma olayı düzenlemek yerine sürpriz bir doğum günü partisi planlıyormuşuz gibi ellerini çırttı. "Mükemmel! O uyurken ben de çantasını hazırlayayım."

İçimde bir korku dalgası hissederek başımı salladım. "Kiralık uçağı hazırlatacağım." *Ne diyordum lan ben? Bu çılgınlıktı.* "O gece havalanacağız, böylece o uyandığında Reef Limanı'nda bir sahilde olacağız."

Charles kıkırdadı ve memnuniyet dolu bir ifadeyle kollarını kavuşturdu. "Belle'i hiç bu kadar stresli gördüğümü sanmıyorum. Kabul etse de etmese de bir molaya ihtiyacı var."

Başka bir ailede bu, konuşmalar ve tatil planları anlamına gelirdi; bu ailede ise... şey, tuhaftı. Biraz hoşuma gitti.

Tam o Anna'nın kocası Dan içeri girdi ve merak dolu bakışlarla odaya göz gezdirdi. "Ne planlıyoruz?"

Anna sırtarak, "Ah, sadece kız kardeşimi uyuşturup bir uçağı bindirip tropik bir adaya götürmek," dedi.

Dan bir kaşını kaldırdı ve bunu normal karşıladı. "Kulağı bir plan gibi geliyor.

Ve...ah...iyi şanslar."

Arkama yaslandım, kendimi aptal gibi hissediyordum. Bazı boktan şeyler yapmıştım ama bu hayatımı havaya uçurmakla eşdeğerti. "Tüm şansa ihtiyacım var.

beni öldürecek."

Molly omzumu okşadı. "Birini öldüremeyecek kadar rahatlamış olacak."

"Senin için söylemesi kolay, Boston'da güvende ve sağlam olacaksın."

"Doğru," diye kabul etti Molly bir parça bile pişmanlık duymadan. "Eminim oraya vardığında onu sakinleştirmek için harika bir iş çıkaracaksın."

"Evet, ve domuzlar uçacak."

Anna kadehini kaldırdı ve hepimiz ona katıldık. "Belle'in Tatili Operasyonu'na. Belki bir gün bizi affeder!"

Cato, Reef Harbor'daki arkadaşlarıma ne zaman varacağımızı ve birinin kulübeme bir yatak yerleştirme iyiliğini yapıp yapamayacağını söylemek için aradığımda bunun berbat bir fikir olduğunu düşündü... yine.

"Bence romantik," dedi Franco.

RiRi ise "Bu bir suç," diye mırıldandı.

Cato, "Suç, Belle'in Mick'in ağzına sıçması olacak," diye önerdi.

"Dinlenmeye ihtiyacı var," dedim sahte bir güvenle.

Ailesinin yardımıyla onunla *ilgilenmemden* nefret edecekti.

Çılgın ailesinin yardımı.

Gsb ,ow Gobbom &o44ae

BELLE

Iyavaşça uyandım. Çok yorgundum ama laboratuvara gitmem gerektiğini biliyordum.

Mick akşam yemeği için aileme gitmemiz konusunda ısrar etmişti. Bir şeyler içtim, bir şeyler yedim ve bir hafta önce yaptığım gibi annemin kanepesine uzandım. Birkaç saat dinlenmeyi planlıyordum.

sonra işe koyul.

Mick, denge-iş-yaşam dengesi hakkında konuşurken başıma bela oluyordu. Klinik bir atılımın eşiğindeydim; zamanım yoktu.... Gözlerimi kırıştırdım, zihnimi kaplayan garip, yoğun sisten kurtulmaya çalışırken bir motorun uğultusu kulaklarımı dolduruyordu. Başım ağırlaşmıştı ve gözlerim alçak kabin ışıklarına zar zor alışıyordu ki bir şey fark ettim. Ne oluyor lan? Uçakta mıydım?

Gözlerimi kocaman açtım ve etrafıma bakındım.

Laboratuvarımda değildim. Yatağımda değildim. Mick'in yatağında da değildim. Lanet olası bir uçaktaydım. *Uçaktaydım. Bir uçakta.*

Yere baktım ve üzerime rahat bir battaniye örtüldüğünü, ayakkabılarımın ayaklarımın yanına düzgünce yerleştirildiğini ve Mick'in karşımda oturup bazı gazeteleri okuduğunu gördüm.

Nefes alışımı duyunca başını kaldırdı. "Günaydın, Babycakes." Sanki bu çok normalmiş gibi bir fincan kahve uzattı.

Doğrulamaya çalıştım ama kafatasımın dibine donuk bir ağrı yerleşti ve başımın düşmesini engellemek için bir saniyeliğine gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Mick... ne yaptın... hangi cehennemdeyim ben?"

"Havada otuz bin fit yükseklikte, Resif Limanı'ndan yaklaşık iki saat uzaklıkta," diye cevap verdi, kahvesinden yavaşça bir yudum aldı, açıkça eğleniyordu.

Koridora doğru hamle yapmamak için kendimi zor tuttum. "Reef Harbor?"

"Evet."

"Nasıl?" Etrafıma bakındım. "Nedir bu?"

"Kiralanmış bir jet mi?"

Bu sefer doğruldum ve etrafıma bakındım. Özel bir uçak. Bir...bu da ne?

"Anne, hiçbir şey içmek istemiyorum."

"Oh, Belle, sadece bir içki. Düşük alkollü yeni bir kokteyl deniyorum. Böylece önce iki tane içebilirsin." "Tamam." İçinde lanet bir şemsiye olan pembe kokteyli lanet bir Şubat ayında, Boston'da, havanın bir cadı memesinden daha soğuk olduğu bir yerde aldım. İçkinin tadı Güzel. Kokladım. "ne var? Bir koku alabiliyor muyum?"

"bazı yeni acılar." Annem bana gülümsedi ve alnımdan öptü. "Çok yorgunsun, bebeğim."

"Bu bir klinik deney. Nasıl olduğunu

biliyor musun?" "Biliyorum."

"Şimdi otur ve rahatla."

Annem beni kanepesine götürdükten sonra neler olduğunu hatırlamak için derin derin düşündüm.

Boş!

Ve sonra anı beni bir sarsıntı gibi vurdu. Kokteylin tadı yumuşaktı, biraz fazla yumuşaktı, ama başka bir şey daha vardı - meyvemsi tatlılığın hemen altında hafif, tıbbi bir koku. Annemin orada durmuş, kendinden biraz fazla memnun, o düşük alkollü kokteyli yudumlayışımı annelik endişesi ve çılgın neşenin patentli karışımıyla izlediğini neredeyse hayal edebiliyordum.

Bitters, ayağım.

Yeni bir farkındalık ve kızgınlık dalgası hissederek .

"Propofol," diye ağzımdan kaçırdım.

Neredeyse hiç olmayan o ilaç kokusu, meyvemsiliğin altındaki hafif, neredeyse acı nota - bana ilaç vermişti! Anestezi uzmanı olan kendi annem, bayılmamı sağlayacak kadar iyi bir kokteyl hazırlamıştı.

"Bana ilaç verip uçağa mı bindirdiniz?" Suçladım.

Mick omuz silkti, neredeyse eğlenmiş görünüyordu. "Teknik olarak Molly sana ilaç verdi. Baban ve kız kardeşin de bunu onayladı. Dan seni taşımama bile yardım etti. Bu bir aile meselesiydi."

"Bir aile meselesi mi?" Tekrarladım, sesim yükseliyor, gözlerim kıpkırmızı oluyordu. "Sence birine haber vermeden onu uçağa bindirmek normal mi?"

"Sana söyleseydim gelir miydin?" "Hayır."

"Yani neden..." diye devam ederken, bir hostes kabine girdi. "Hayatım, bize biraz kahve ve kahvaltı getirebilir misin?"

"Elbette, Dr. Augustus."

Ortadan kaybolduğunda kaşlarımı kaldırdım. "Dr. Augustus?"

"Bu benim adım ve uçak da annemin hediyesi," açıkladı. "Kısa sürede bir şeye ihtiyacım oldu ve o da Nicholas Augustus adına rezervasyon yaptırmaya karar verdi, çünkü kendisi böyle acımasızdır."

Derin bir nefes aldım ve başımı yorgunca salladım. "Mick, yapmam gereken işler var."

"Belle, bir aydır uyumuyorsun. Kendini yerin dibine sokuyorsun." Sesi biraz yumuşadı. "Bunun senin iyiliğin için olduğu konusunda hepimiz hemfikirдик."

"Hepimiz *beni* kapsamıyor! Benim için neyin iyi olduğuna *ben* karar veririm," diye gürledim. "Bu benim işim. Ve hayatlar-"

"Mükemmel bir ekibiniz var ve onlara sabahki laboratuvar toplantısına Zoom üzerinden katılabileceğinize dair söz verdim."

"Reef Harbor'daki berbat Wi-Fi ile mi?"

"Bunu düzeltmiş olabilirim."

Ona bakakaldım. "Nasıl?"

Omuz silkti, rahat görünmeye çalıştı ama belli ki başaramadı. Kendini çok utangaç hissediyordu. "Belki ada için küçük bir uydu almışımıdır."

"Ne?"

"Seni biraz daha kalmaya ikna etmek istersem güvenilir Wi-Fi'nin faydalı olabileceğini düşündüm."

İnanamayarak ona baktım. "Wi-Fi için *uydu mu* aldın?"

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı. "Seni yakınımında tutmak için kullanamayacaksam tüm bu servetin ne anlamı var?"

"Sen delisin." Öyleydi. Bütün bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum. Mick'le tanıştığımdan beri tüm hayatım alt üst oldu. Hiç düşünmemiştim

Onu tekrar gördüm ve sonra laboratuvarıma geldi ve gitmedi.

Şimdi de güvenilir iletişim kurmamı sağlamak için dağları yerinden oynattı. Kalbimi sağlam tutmamı gerçekten zorlaştırıyordu.

Kalbin aylardır sağlam değil, dedi içimde yaşayan alaycı sürtük.

"Bunu günlük bir toplantıya katılabilmem için mi yaptınız?"

"Kesinlikle." Bana gülümsedi. "Bunu cennetten çalışma dijital planınız olarak düşünün."

Hostes portakal suyu, kahve ve çırpılmış yumurta, taze ekmek, domuz pastırması ve sosis gibi görünen şeylerle geri geldi.

Mick yumuşak bir sesle, "Teşekkür hayatım," dedi.

Hostes ona gülümsedi ve bize hizmet ederken bana baktığında yüzünü pasif tuttu.

Tostumu ısırmadan önce ona, "Ona bir daha sevgilim dersin sorun yaşarız," dedim.

"Cuddle Buns'a ne dersin?"

"Git kendini becer."

"İndiğimizde ruh halinin düzeleceğini umuyorum."

Homurdandım.

"Babycakes, bunu senin iyiliğin için yaptık."

"Oh, kendi iyiliğim için, ha?" Yüzümdeki sıcaklığın arttığını hissederek tükürdüm. "Peki Reef Harbor'da ne yapmam gerekiyor Mick? Sen büyük tur rehberini oynarken kumsalda uzanıp hindistan cevizi suyu mu yudumlayacağım?"

Yumuşak bir şekilde güldü, öfkemden etkilenmemişti. "Fikir tam olarak bu. Seni birkaç günlüğüne o laboratuvardan çıkarmak. Belki petri kabı dışındaki hayatın neye benzediğini hatırlamana yardımcı olur."

Ona ters ters baktım, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyordu. "İndiğimizde, ilk uçakla geri döneceğim."

Başını eğerek sırtı. "Sana iyi şanslar."

Yumruklarımı sıktım, kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum. "Seni... inanılmaz... kontrol manyağı manipülatör! Ailemi bu işe bulaştırdığına inanamıyorum."

"Seni seviyorlar ve senin için endişeleniyorlar," sesi alçak ve ciddiye. "Bana istediğin kadar kızabilirsin ama buradasın Belle. Bu yüzden, en iyisini yapmalısın. Şimdi kahvaltını yap ve somurtkan bir çocuk gibi davranmayı bırak."

Asık suratlı çocuk sözüne nasıl cevap bile bilemedim, onun yerine kollarımı kavuşturdum ve pencereden dışarı bakarken öfkelen dim. Bu

Okyanusun derin mavisi altımızda uzanıyordu ve her şeye rağmen küçük bir parçam bu manzara karşısında yumuşadı; sıcak kumun ve okyanus havasının inkar edilemez cazibesi öfkemi yok etmeye çalışıyordu.

Ama Mick'in bunu görmesine izin vermeyecektim. Hiç şansım yoktu. Ona döndüm, sesim alçak ve tehditkârdı. "Gidebildiğim an, Mick, ben gidiyorum."

Adam sırtıttı, en ufak bir caydırıcılığı yoktu. "O zaman adayı olabildiğince karşı konulmaz hale getirmem gerekecek, değil mi?"

Gözlerimi kısıtım, kazanmasına izin vermemeye kararlıyım. Ancak uçak Resif Limanı'na doğru alçalmaya devam ederken, boyumdan büyük bir işe kalkışmış olabileceğim hissine engel olamıyordum.

dipte ve şanssız

MICK

"Belle, hadi," dedim bıkkınlıkla, Mercan Koyu'na giden kayalık patikada onu takip ederek. "Gerçekten benim evim yerine Cove'da mı kalıyorsun? Sakın bana Mercan Koyu için fazla iyi olduğunu söyleme. sahil kulübesi şimdi."

Omzunun üzerinden bana alaycı bir bakış fırlattı. "Kulübeniz yerine Cove'u memnuniyetle kabul ederim, teşekkürler. En azından orada hamaklarla, paslı duşlarla ya da *seninle* uğraşmak zorunda ."

"Hey, burayı senin için temizledim ve bir yatağım var. Ve şelaleyi seviyorsun." Bir kolumu ona doladım, bu onu daha da kızdırdı. "Franco'nun senin gelişin için kulübenin tertemiz olması için canını dişine taktığından emin oldum."

Kaşını kaldırdı, yüzünde saf bir alaycılık vardı. "Tertemiz mi? Mick, en son oraya gittiğimde banyodan bir yengeç kovmak zorunda kalmıştım."

"Hadi ama, bu adamlar zararsız! Neredeyse aileden sayılırlar." Bana yumruk atmaya meyilli olduğu için sırtmamı engelledim. "Ayrıca, beni medeniyetsiz biriymişim gibi gösteriyorsun, ki değilim."

İçini çekti, sanki beni boğazlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi burnunun kenarını sıktı.

Gülmekten kendimi alamadım. "İtiraf et Belle, burada olduğun için mutlusun."

Durdu, yüzünü bana döndü, aynı anda hem öfkeli hem de güzel görünüyordu. "Daha ne kadar buradayım?"

Sonra onu öptüm. Kızgın olmasına aldırmıyordum ama üzgün olmasına aldırıyordum. Yüzündeki paniği gördüğümde de umursuyordum. "Belle, klinik deneyler kontrol altında. İşleri devretmeni istiyorum. Bir hafta izinle başlayalım ve sonra nasıl gittiğine bakarız. Tamam mı?"

Mercan Koyu'na doğru yürümeye başladık.

"Bir hafta o kadar da kötü değil," diye itiraf etti.

İyi ki ona burada en az bir ay kalmasını planladığımı söylememişim. Ekip yakında ön klinik deney verilerini toplamaya ve bazı sonuçları görebilmemiz için bunları kırmaya başlayacaktı. Belle işin çoğunu burada, güneşin parladığı yerde yapabiliirdi ve laboratuvarında uyuyamazdı.

Ona doğru eğildim ve bakışlarını sırtarak karşıladım. "İtiraf et. Döndüğüne memnunsun."

Gözlerini devirerek alay etti. "Sevindiğim tek şey RiRi'nin Mercan Koyu'nda kalmama izin vermesi ve beni o yengeç istilasına uğramış kulübe bahanesine zorlamaması."

"Kulübeyi seviyorsun ama olsun." Yenilmiş gibi yaptım. "Koyda kal. Ama bil diye söylüyorum, benim patentli, dünyaca ünlü gün batımı manzaram yok."

Durakladı, bana ikinci bir kafa çıkarmışım gibi baktı. "Az önce gün batımı manzarası patentli mi dedin?"

Suratımı asmamaya çalışarak omuz silktim. "Hepsi paket anlaşmanın bir parçası."

Başını salladı, başka bir şey söylemeden yürüdü, ama dudaklarının köşesinde küçük bir gülümseme izi yakaladım.

Mercan Koyu müdavimleri Belle'i tekrar gördüklerine çok sevindiler. göremiyordu, hatta farkında bile değildi ama indiğimizden beri stresten ve bilim adamlığından sıyrılıp sadece *kendisi* olmaya başlamıştı. Bu tam da onun için istediğim şeydi.

Barda otururken Cato ve Franco ile gülerken bir fotoğrafını çektim ve basitçe şöyle yazan bir notla birlikte ailesine gönderdim: *Görev tamamlandı!*

Hepsi Belle'in aylardır olduğundan çok daha iyi görüldüğü mesajını gönderdi.

Benim için coğrafya dışında hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Reef Harbor'da duygusal olarak iyiydim. Ve endişelerime rağmen

Boston'da iyiydim, muhtemelen Belle ile birlikte olduğum için. Eskisi gibi olmasa da yeniden çalışmaktan keyif alıyordum.

Danışman rolü bana uygundu.

Dr. Kher ve eski şirketimdeki yeni liderlik ekibi kabul etti ve bu sıfatla geri dönmemi istedi. Üzerinde çalışacağım projeleri, ne kadar çalışacağımı ve nerede çalışacağımı seçebilecektim. Dr. Kher'e bu konuyu Belle ile konuşacağımı ve ona geri döneceğimi söyledim. Bu, Belle ve benim Karayipler ve Cambridge arasında gidip *gelmemiz* gerektiği anlamına geliyordu.

Fark etmediği ya da belki de fark ettiği ama kabul etmediği diğer şey de buydu; biz bir çifttik, aylardır öyleydik. Beni hayatından çıkarmaya çalıştı ama çabaları en iyi ihtimalle gönülsüzdü. Birbirimizden hoşlanıyorduk - işte ve iş dışında. Kahvaltıda AAV9 gen terapisi yapısının inceliklerini tartışabilen ve beni hala büyüleyen birine aşık olacağımı hiç düşünmemiştim. Ama işte oradaydı; vektörleri, destekleyicileri ve transgen ifadelerini bazı insanların hava durumundan bahsettiği gibi anlatıyordu.

Onun her parçasına tamamen .

Benimle bir dakika en uygun vektör genomu uzunluğu hakkında tartışıp bir dakika beni güldürebilmesini çok sevdim.

O da bana deliler gibi aşıktı ve bunu sadece seks yaparken ona söylediğim için değil, orgazm olmak için yanıp tutuşuyordu.

Noel civarında annemi görmek için birkaç günlüğüne Londra'ya gitmiş ve ona Belle'den bahsetmişim. Çok heyecanlıydı ve tek çocuğu kalp sorunlarına yenik düştüğü için büyükanne olmaya kararlıydı.

Ancak, her zaman bir aristokrat olan annemin öncelikleri vardı ve bunların başında Belle'in ve gelecekteki çocuklarımızın ona nasıl hitap edeceği geliyordu. "*Nicholas, onurlu bir şey bulmaları gerekecek. Büyükanne kulağa çok yaşlı geliyor. Buna katlanmam mümkün değil,*" dedi çenesini o muhteşem havasıyla kaldırarak.

Belle'in bar taburesini yakınımaya çektim ve kollarımı ona dolayabilmek için arkasındaki tabureye kaydım. İtiraz etmedi; sadece bana doğru eğildi. Evet, bana deliler gibi aşıktı!

"Oh, hey, Belle." Franco beni hemen temkinli olmaya iten bir şekilde sırttı. "Buraya ilk geldiğinde seni adada nasıl tuttuğumuzu sana anlatmış mıydık?"

Cato sırtarak kadehini kaldırdı. "Ah, evet. Meşhur Ferry Operasyonu."

İnledim. "Şimdi, bekle-"

Belle'in gözleri dolaştı, ilgisini çekmişti. "Ne operasyonu?"

RiRi öne doğru eğildi, gülüyordu. "Mick sana söylemedi mi? Bu üç salak -Mick de dahil, belli ki- senin gitmeni engellemek için Papa Lou'nun feribotunu sabote etti."

Belle bana bakmak için döndüğünde ağzı bir karış açık kaldı. Hem dehşete düşmüş hem de eğlenmişti. "Feribotu *sabote* mi ettin?"

Ellerimi savunurcasına kaldırdım. "Şimdi, . Bu *gerçek* değildi sabotaj. Sadece bazı yaratıcı bakım gecikmeleri."

Cato kahkahayı patlattı. "Evet, tabii, *yaratıcı bakım*. Zavallı Papa Lou'nun motorunun neden sürekli teklediğini anlaması birkaç gününü aldı ve onun için özel parça sipariş etmeniz gerekti."

"Çünkü Franco çekmemesi gereken şeyleri çekip duruyordu," diye itiraz ettim.

Franco arkasına yaslandı, keyfine bakıyordu. "Mick tanıştığı en ilginç kadının bu kadar çabuk gitmesine izin veremeyeceğini söyledi."

"Ben o sözleri *hiç* söylemedim," diye karşılık verdim kendimden emin bir şekilde.

"Sadece kalmamı isteyebilirdin." Belle yanağımdan öptü.

"Bu Mick için çok fazla bağlılık olurdu," diye araya girdi RiRi sırtarak. "Ama ne gariptir ki sen gittikten hemen sonra senin peşine düştü ve herkesin görmesi için içini döktü. Gerçekten de büyük bir gösteriydi."

Cato, "Bir kadının peşinden bu kadar koşan bir erkek görmemiştim," diye onayladı.

Belle'in yanağında bir parmağımı gezdirdim. "İyi bir kadın bulmak zordur; deli bir kadın bulmak ise daha zordur ve ben kendi deli markamı bulduğumdan beri onun elimden kaçmasına izin vermeyecektim."

Belle'in bakışları üzerimde sabit kaldı, bu yeni bilgiyi işlerken dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu. "Öyle mi?"

Onu usulca öptüm. "Evet, öyle."

Güldü, başını salladı ve ben de bu küçük zaferin tadını çıkarmaktan kendimi alamadım. "İnanılmazsın Mick. Manipülatif, sinsi ve... tamamen saçma."

"*Ve* tamamen senin."

Yüz ifadesi yumuşadı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Adadan ayrılmamı engellemek için bir feribotu sabote ettin, beni Cambridge'e kadar takip ettin ve laboratuvarıma girdin, benimle komplo kurdun

Ailem beni uyuşturdu, dünyanın öbür ucuna taşıdı ve sen şimdi benden... ne bekliyorsun? Gururlanmamı mı?"

Gururu *okşanmıştı*. Bundan da öte, sevildiğini biliyordu; onun için deli olduğumu biliyordu.

"şey, evet. Ne de olsa Babycakes, aşkın insanlara çılgınca şeyler yaptırdığını biliyorsun."

Bunların bir daha söyleyeceğimi hiç düşünmediğim sözler olduğunu bilmiyordu. Aşık olacağıma hiç inanmamıştım. Sonunda onu kulübeme taşınmaya ikna ettikten sonra sabah uyandığımda onu yatakta yanımda yatarken görmek hâlâ gerçeküstü geliyordu. Laboratuvara bir göz atıp onu veri toplarken burnunu kırıştırırken yakalamak. Sadece onunla birlikte olmaktan bile -yapabileceğimi hiç düşünmediğim- büyük bir mutluluk duyuyordum.

"Deliliği biraz çekici bulduğum için şanslısın," dedi kasvetli bir sesle. "Babycakes, sen bu dünyaya adım attığından beri şansım yaver gidiyor.
ada."

kötü kararlara karşı dipler

BELLE

A Hafta ikiye çıktı. Mick ve benim bir ritmimiz vardı. Boston ve Reef Harbor ekiple aynı saat diliminde olduğu için sabah bir arama yaptık. Uydu sihri sayesinde Mick'in yaptığı gibi, tüm ada daha iyi telefon ve Wi-Fi hizmeti almaya başlamıştı.

Öğle yemeğine kadar çalıştım ve Mick beni götürdü. Yemekten sonra, turistleri denize götürürken ona katılmam için ısrar etti. O zamanı Franco ve Cato ile *eğlenerek* geçirdim. Ben, Isabelle Volnay, *dalga geçiyordum*. Hayatımda hiç böyle yaşamayı hayal etmemiştim. Hepsi kendi çapında biraz çatlak olan annem, babam ve kız kardeşim bile hala sıkı birer işkolikti. Hayatları buna bağlı olsa bile hiçbiri dinlenmeyi ve rahatlamayı bilmezdi.

"Sana iyilik yapıyorduk," diye itiraz etti annem. "Keşke bir adada olabilseydim. Arkadaki bir hamak mı?"

Aile Zoom görüşmesi yapıyorduk ve hepsine beni uyuşturdukları için isyan etmiştim. Hiçbirinde zerre kadar pişmanlık görmedim.

"Evet, Mick'in eskiden uyuduğu yer. Ama ben taşındıktan sonra bize bir yatak aldı."

"Su çok cazip görünüyor," dedi Anna hüznle. "Keşke orada seninle birlikte olabilseydim."

"Neden buraya gelmiyorsun?" Ben önerdim.

"Yapamam. Çok fazla iş var," diye inledi Anna. "Hepimiz senin gibi havalanamayız."

Kaşlarımı çattım. "Ben . Kaçırıldım."

"Po-ta-to, poh-ta-to," dedi Dan. "Ama Anna haklı, yapacak çok işim var. Buraya kadar ameliyatlarım var." Elinin yan tarafını alnına sürterek iş içinde nasıl boğulduğunu gösterdi.

"Ben de orada olurdum," diye teklif etti babam. "Ama Molly gelemmez ve tatil günlerini onsuz geçirmekten nefret ediyorum."

"Yani hepiniz mola veremeyen işkolikler olmayı sorun etmiyorsunuz ama beni mola vermeye zorluyorsunuz öyle mi?" İkiyüzlülüklerine çok kızmışım.

"Senin sınırların yok." Annem sert anne tonunu kullandı. "Anna ve ben dün kaplıcaya gittik ve geceleri en az sekiz saat uyuyoruz."

Annem ve babam yeterince uyumak konusunda militandılar çünkü yaptıkları iş birilerinin hayatının onların ellerinde olduğu anlamına geliyordu.

Sınırlarımın olmadığı konusunda haklıydılar ama minnettar olmama rağmen onlara teşekkür etmedim. Tükenmişliğe çok yaklaştığımı fark ettim. Düzgün uyumaya başlamam bir hafta sürmüştü ve sadece on dört gün içinde kendimi yenilenmiş hissettim. Mick bana geri dönmek isteyip istemediğimi bile sordu, ama ben ilk deneme sonuçlarını alana kadar bekleyebileceğime karar verdim, sonra bakacaktık. Buradan çalışabiliyordum. Ekibimle iletişimimi sürdürdüm ve Mick ile sahilde vakit geçirdim. Denemelerde uzaktan çalışabileceğim bir noktadaydık ve bunu yapmaya zorlanmış olsam da bunun avantajını kullanıyordum.

Ancak tüm iyi şeylerin bir sonu olmalıydı ve ekibimden klinik deneyler hakkında haber aldığım da sona erdi.

Bir aksilik daha yaşadık, hayır, bir başarısızlık daha.

E-postayı üç kez okudum, her kelime içime bir yumruk gibi geliyordu, her satır iyileşmeyi reddeden bir yaraya baskı yapıyordu. Veriler açıktı: ilerlemeyi ölçmek için belirlediğimiz değişkenlerin hiçbirinde iyileşme yoktu. Ne bir azalma, ne bir yavaşlama, başarıya dair en ufak bir ipucu bile yoktu.

Bunun ağırlığı omuzlarıma ağır bir şekilde çöktü. Cambridge'deki ekibimin hayal kırıklığını neredeyse duyabiliyordum ve inançlarını -ve çocuklarının geleceklerini- ellerimize teslim eden ailelerin dile getirilmeyen sorularını hissedebiliyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordum ve tek yapabildiğim Mick'in sessiz oturup yıpranmış ahşap duvarlara boş boş bakmaktı; dalgaların sesi, ihtiyaç duydukları cevaplardan ne kadar uzakta olduğumu hatırlatıyordu.

Geçmişte bu dönemde laboratuvara kapanır ve daha iyisini, daha fazlasını, her şeyi yapmak için zorlar, zorlar, zorlardım. Reef Harbor'da alkole bel bağlamıştım.

Mick ve Cato turistlerle dışarıdaydı, Franco aslında radyo istasyonunda çalışıyordu ve RiRi de malzeme almak için dışarıdaydı, bu yüzden *yalnızdım* ve etrafımda olmaya alıştığım arkadaşlarım olmadan kendimi yalnız hissediyordum.

"İyi misin, kızım?" Dişsiz Nick bana sordu. "Hayır, iyi değilim," dedim ona.

"Seni daha iyi hissettirebilirim, kızım," diye şehvetle teklif etti. Güldüm. "Belki başka zaman, Nick."

Üç rom kokteylinin tadı ağzımı kaplarken, daha güçlü bir şeye ihtiyacım olduğuna karar verdim. Katartik bir şey. Mercan Koyu'ndan sendeleyerek çıktığımda, ılık ada akşamı etrafımda dönüyordu, sorumluluğumu aşan birkaç içki içmiştim ve beynim tek bir saçma göreve takılıp kalmıştı: *stres atmak*.

Nasıl olduğundan tam olarak emin değildim ama görevim beni kertenkele yarış pistine götürdü. İleride uzun, kumdan oyulmuş bir yarış pisti uzanıyordu ve palmiye ağaçları tepedeki ışıkların parıltısı altında gölgeler oluştururken, yerli halk ve turistlerden oluşan küçük bir kalabalık minik, absürt sürünenler bitiş çizgisine doğru koşarken tezahürat yapıyordu.

"Bahse ... ," diye mırıldandım ve parmağımınla, hareket etmekten çok uzaklara bakmakla ilgileniyor gibi görünen, en az koordineli kertenkeleyi işaret ettim.

Yarışları yöneten Rico, adanmışlığımla izlerken kıkırdadı. "Topallayan yeşil olan mı? Onu mu seçtin?"

"Kesinlikle," dedim, biraz geveleyerek, bir avuç buruşmuş banknotu sallayarak.

"Adı Stump ve şimdiye kadar *hiçbir şey* kazanamadı," diye uyardı Rico beni.

"Kazanan tam burada, sana söylüyorum," diye ona güvence verdim.

Ancak kertenkelenin başka planları vardı. Birkaç santim ilerledikten sonra, rahat bir uykuya hazırmış gibi kıvrıldı. Görünüşe göre, bu yarışa benim kadar yatırım yapmamıştı.

"Haydi!" Bağırdım, sürünerek onu biraz dürtmek için aşağı indim. "Senin üzerine bahse girdim! Senin bir şampiyon olman gerekiyordu!"

Ama tam uykulu şampiyonumu cesaretlendirmek için öne doğru eğildiğimde, yarış pistinin karşısından bir böğürtü koptu.

"Aldatıyor," diye bağırды çiçekli gömlek giymiş sakallı bir adam.

"Kim hile yapıyor?" Rico talep etti.

Çiçekli gömlek beni işaret etti.

Biri yanımdaki adamı ittiğinde (ben de olabilirdim ama bu tür şeylerin nasıl kim bilebilirdi ki) masum görünmeye çalıştım, içkisi uçtu ve bana ve etrafımızdaki seyircilerin yarısına sıçradı.

Gürültülü bir tartışma patlak verdi, her iki adam da kertenkelelere çılgınca işaretler yaparken birbirlerine döndüler ve her biri seçimlerinin sabote edildiğini iddia ettiler.

Ne olduğunu anlamadan etrafımdaki tüm kalabalık bağırış çağırış ve itiş kakış karmaşasına dönüştü. Geri çekilmeye çalıştım ama biri dirseğiyle beni öne doğru iterek tekrar arbedeye dahil etti.

"Hey! Ben sadece kertenkeleme tezahürat yapmak için buradayım!" Adamlardan biri kolunu rakibine doğru savururken eğilerek bağırdım. Birkaç seyirci onları ayırmaya çalıştı ama bir başkası ayağı takılıp derme çatma kertenkele tezgahlarına çarptı ve birkaç minik yarışçının kaçışmasına neden oldu. Tam bir kaos vardı ve ben de tam ortasıydım, hâlâ içkimi tutuyordum.

İşte o anda el feneri ışını kalabalığı yarıp geçti ve başımı kaldırdığımda bir kavgada karşılaşmak isteyeceğim son kişiyi gördüm: Şef Ray Jenkins. Mick'in varoluşunun baş belası ve bu adada kendimi bulduğum her yaramazlığın üzerindeki kaçınılmaz gölge.

Jenkins kaşlarını çatarak bana baktı ve sesi gürültüyü bastırdı. "Burada neler oluyor?"

"Aldattı," diye bağırdı Floral Shirt. Artık gözü morarmıştı. Tattler!

"Hayır," diye cevap verdim.

"Ve sonra beni itti," diye çılgılık attı tanımadığım bir adam. Yerde yatıyordu, içkiden sıırıslıklam olmuştu.

," diye tekrarladım. Ray'e baktım. "Kanıt nerede?" Hıçkırdım.

Sonunda Ray beşimizi tutukladı. Dört adam ve *ben*. "Bir kertenkele yüzünden sorun mu çıkarıyorsun?" Ray beni uyarırken beni kelepçeledi. "Senden daha iyisini beklerdim."

"Ben sadece"- kelepçeli ellerimle tüm fiyaskoyu kaçırmış olan uyuklayan kertenkelemi işaret ettim- "yarışçımı cesaretlendiriyordum."

"Peki sen kim olduğunu sanıyorsun? Kertenkele fısıldayıcısı mı?" Kelepçelenen ilk kişi olan Çiçekli Gömlek, sesini yükseltti.

"Hayır, ben sarhoş kertenkele koçluğu doktoruyum." Sonra Ray'e döndüm. Gözlerimi kısarak ona baktım, gururum paramparça olmuştu ama meydan okumam alev alev yanıyordu. "Ben... mazlumu destekliyordum memur bey. Onu *bilimsel olarak* cesaretlendiriyordum. Bu motivasyon bilimi."

Benim maskaralıklarımın sıkıldığı belli olan bir iç çekti ve telsizine bir şeyler mırıldandı. "Pekâlâ millet. Bence başka bir yerde ayılma vaktiniz geldi."

Floral Shirt, arkadaşları ve ben arkadaş olduk. İki hücreye dağılmıştık; onlar erkeklerin, ben de kızların hapishanesindeydik.

Is This Love şarkısı ile *Kokomo*'da dans etmek arasında bir yerde uyuyakalmışım.

Uyandığımda, loş hapishane hücresinin bankındaydım, karşımdaki çatlak duvara bakıyordum, alkolün sisi yavaş yavaş kalkıyor ve yerini donuk bir baş ağrısına bırakıyordu. Başarısızlığın, sonu gelmeyen hayal kırıklıklarının ağırlığı kurşun gibi omuzlarıma çökmüştü.

"Hey, Babycakes." Mick hücrenin dışında durmuş, sanki beş yıldızlı bir tatil köyüne giriş yapıyormuş gibi kilitlere el sallıyordu.

Ray hücreyi açarken alaycı bir ifadeyle, "Sanırım sen de şehrin misafiri olacaksın," dedi. "Hoş geldiniz."

"Jenkins," diye selamladı onu Şef bizi birlikte içeri kapattıktan sonra. "Her zaman bir zevk."

Ray nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, küçümsemesi camı kesecek kadar keskindi.

Mick bana döndü, gözleri yumuşaktı, dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Biliyorsun," diye başladı, bankta yanıma oturarak, "bir geceyi hapiste geçirmeyi alışkanlık haline getirdik."

Başımı duvara yaslayarak acınası bir inilti çıkardım. "Beni... bir kertenkeleyi dürterken yakaladı Mick." Ellerimle yüzümü kapattım, utanç içime yerleşmişti.

"Aldattı," diye bağırdı bitişik hücreden Floral Shirt.

Mick, "Kertenkele yarışlarında herkes hile yapar," diyerek konuyu geçiştirdi. "Rico kertenkelesine hız verir. Bunu biliyor muydun?"

Bunu duyunca irkildim. "Bir kertenkeleye ilaç mı veriyorsun?"

"Ve sonra beni itti," diye seslendi erkeklerin hücrelerinden başka bir adam.

Üçüncü bir adam "Ve elimi ezdi," diye yakındı. "O bir kazaydı," diye bağırdım.

"Kapa çeneni Delphi ve biraz uyu, tamam mı?" Mick yanağını avuçladı.

"Çok utandım," diye inledim. "Neden buraya geldin?"

"Çünkü sana eşlik edebileceğimi düşündüm." Omzuyla beni hafifçe dürttü, sesi şakadan samimiyete dönüştü.

"İlk veri seti...." Başımı Mick'in omzuna yasladım.

Saçlarımı okşadı. "İçtiğini ve başını belaya soktuğunu görmek beni mutlu ediyor. Bu sağlıklı bir şey."

"Ne?" Doğrudum ve ona ters ters baktım.

"Cambridge'de laboratuvarınızda her şeyi gözden geçirir ve kendinizi sorgularsınız."

Bu doğrudu. Meslektaşlarım ve üstlerim kaç kez *"Belle, başarısızlıkla başa çıkmak için daha iyi bir yol bulmalısın. Çünkü böyle devam seni canlı canlı yiyecek."*

Titrek bir nefes verdim. "Başarısız olduğumu nasıl kabul edeceğimi bilmiyorum."

Beni usulca öptü ve sanki bir çocukmuşum gibi kucağına çekti. Kendimi güvende ve korunmuş hissettim. "Başarısız değilsin, Belle. Bu bir aksilik, evet, ama bu sonun geldiği anlamına gelmez. Tökezlemekten daha kötü olan tek şey, geriye hiçbir şey kalmayana kadar bunun korkusunun seni yakmasına izin vermektir."

Başımı çevirdim ve gözleriyle buluştum. "Senin için söylemesi kolay Mick.

O hayatı bıraktın. Ama yapmak istediğim tek şey buydu."

"Ben de senin yerindeydim," dedi sessizce, ifadesi ciddileşmişti. "Kendimi yerin dibine soktum, verecek bir şeyim kalmayana kadar mükemmelliğin peşinden koştum. İnanılmazsın Belle, ama yenilmez değilsin. Kendin için bir şeyler almadan her şeyini veremezsin."

Sözleri içime işlemeye başladı, korkumun ve suçluluk duygumun üzerimdeki etkisini gevşetti. "Peki ne yapmam gerekiyor?" Kendimi oldukça yenilmiş hissederek sordum. "Bunun benim elimde olmadığını kabul mü edeyim?"

"Tam olarak değil." Mick'in dudakları alnımı sıyırdı. "İnsan olduğunu kabul etmelisin. Bir molaya, sınırlara ve kısıtlamalara ihtiyaç duymak normal. Reef Harbor bunun için var. Laboratuvar önlükleri ve klinik deneyler dışında da bir hayat olduğunu sana hatırlatacak bir yer."

Yutkundum, elinin sıcaklığı beni topraklıyordu. "Sonunda buraya döneceğimi düşünmemiştim," diye fısıldadım. "Resif Limanı'nda."

Elimi hafifçe sıktı. "Belki yaptın. Belki de yapmadın. Ama burada benimle olduğun için mutluyum ve seni tutmak istiyorum.

sonsuzu dek."

Göğsümdeki ağrının biraz olsun azaldığını hissederek küçük gülümsemeyle geçiştirdim. "Ve hapishane hücrelerinde bir gece romantik repertuarımızın bir parçası olmaya devam edecek öyle mi?"

Yumuşak bir şekilde güldü, yüzü gözlerindeki sıcaklığı görebileceğim kadar . "Sanırım öyle."

Geçen sefer hapishane hücrelerinde yaptığımızı yaptık, ilk kez birlikte yatmıştık. Mick bankın üzerinde duvara yaslandı, ben de onun bacaklarının arasına girdim. Ve her nasılsa, o sessiz, sıkışık hücrede, rahatsız bir tahta bankın üzerinde uyuyakaldım ve kendimi aylardır olmadığı kadar rahat hissettim.

BÖLÜM 31

bir kaya ile bir dip arasında

MICK

Cato, Franco ve RiRi, sanki her birine kişisel olarak haksızlık etmişim gibi bana saldırmakta hiç vakit kaybetmediler.

"Sen nesen?" Franco neredeyse içkisinden boğulacakmış gibi bir ses çıkardı. "Dostum, bu planı yaparken kafanı mı çarptın?"

RiRi kollarını kavuşturdu ve bana keskin bir bakış fırlattı. "Gitmesine izin mi veriyorsun? Mick, öyle bir kadını buraya getirip, doğru şeyler söyleyip sonra da onu öylece itip atamazsın. Aklını mı kaçırdın sen?"

İçimi çektim, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve onların ortak yargısını tüm gücümle hissettim. "Bakın, bunu enine boyuna düşünmedim değil. Çok iyi gidiyordu ama şimdi *yine* iyi gitmiyor. Sürekli çalışıyor. İçki bile içmiyor ve ben onu sarhoş etmeye çalıştım. Cambridge'e geri dönmek istiyor."

"O zaman onunla git," diye önerdi Cato.

"İstemiyorum. Belle'in sürekli çalıştığı bir hayatımız olacaksa, bunu yapamam. Ve onun istediğini yapmasına engel olamam. Belle büyük bir şey için yaratılmış. Reef Harbor'dan daha büyük. Dışarıda hayatları değiştiriyor, dağları yerinden oynatıyor. Bense burada, bir sahil barında içiyor ve her sabah verandadan kertenkeleleri sürüklüyorum." Tutuklanmasından bu yana geçen üç hafta içinde, Belle'in yaşamak istediğim hayat için uygun olmadığını anlamaya başlamıştım - dengeli bir hayat ya da çalışmaktan çok *yaşamaya* meyilli bir hayat. Belle

Tatile çıkmayı seviyordum; hayatımı *hep* tatildeymişim gibi yaşamak ve zihnimi zorlamak için çalışmak istiyordum. Cambridge'e yaptığım yolculuk sayesinde bir plaj serserisi olmaktan daha fazlasını yapma ihtimali beni heyecanlandırıyordu ama eskiden olduğum, korktuğum Belle'in olduğu kişi olamayacaktım.

Cato bir kaşını kaldırdı, yüz ifadesi kızgınlıktan çok şaşkıındı. "Resif Limanı sadeliğini biraz kullanabileceğini düşünmüyor musun?"

"İşte bu," dedim, sonunda kendimin de farkına vardığım şeyi anlamalarını sağlamaya çalışarak. "O basit bir hayat için yaratılmamış. Kaderinde inanılmaz şeyler yapmak var. Onu kendi seviyeme çekmeyeceğim."

"Ama parlak bir danışman olmayı düşüneceğini söylemiştin?" Franco bana hatırlattı.

"Evet, ama bir daha *asla* işkolik olmak için hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Belle dengeyi öğrenmeyi reddediyor. Bu yüzden onu buradan çıkaracağım *ve....*" Lanet kalbimi kır.

RiRi keskin bir kahkaha attı. "Onu aşağı çekmek mi? Mick, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Mutlu bir hayat yaşamak ne zamandan beri aşağıya doğru gidiyor?"

Hemen cevap vermedim. RiRi, Cato, Franco, hepsi kendilerine uygun hayatlar seçmişlerdi ama ben olaylara farklı bir açıdan bakmaktan kendimi alamıyordum. "Bana ne olduğunu biliyorsun. Tükendim. Amaç duygumu kaybettim. Ben sadece..." Tereddüt ettim, kelimeler söylerken bile tuhaf geliyordu. "Belle için doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama o benimle çalışmıyor."

Cato uzun bir iç geçirdi ve hedefi tamamen ıskalamışım gibi başını salladı. "Yani cevabın ona ne hissettiğini bile söylemeden gitmesine izin vermek mi?"

"Oh, nasıl hissettiğimi biliyor," diye mırıldandım.

RiRi bana doğru uzandı ve koluma hafif bir tokat attı. "Sen bir aptalsın Mick Bottom. Birini uzaktan sevebileceğini ve buna doğru şeyi yapmak diyebileceğini mi sanıyorsun? İnsanlar aşklarını öylece unutamazlar."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Belle'i unutamayacaktım. *Ama* tek taraflı bir ilişki gibi hissetmeye başlamıştım.

"İşini benimle bir hayat yaşamak istediğinden daha çok seviyor."

Franco homurdandı ve alaycı bir sırıtışla içkisini kaldırdı. "Eğer inandığın şey buysa, dostum, sen düşündüğümüzden de büyük bir aptalsın."

İçimdeki düğüme rağmen . "Hey, en azından ben iyi niyetli bir aptalım."

Belle benimle ne yapacağını bilmiyordu. O, ne kadar imkânsız olursa olsun bir şeyler için mücadele eden insanlara alışkındı. Ve onun dünyasında, hayatımın basitçe pes etmişim gibi görünebileceğini biliyordum. Ama ben vazgeçmedim. Seçimler yapmıştım; beni çiğneyip tüküren bir hayattan uzaklaşmayı seçmiştim. Reef Harbor benim kurtuluşum olmuştu ve onu geride bırakacak değildim, onun için bile, onu sevdiğim için bile.

"Yapması gereken çok şey var, biliyor musun?" Sessizce söyledim. "Bunu yapmasını istiyorum. Onu buradan destekleyeceğim. bağışta bulunacağım ve yeni projesi ne olursa olsun finanse edeceğim. Ama onu kendi cennet versiyonuma sürükleyip bunun yeterli olduğunu söyleyecek değilim. Bu adil olmaz."

Cato ve Franco birbirlerine baktılar ama RiRi yumuşadı ve iç çekerek uzanıp omzumu okşadı. "Bunu olması gerekenden daha da zorlaştırıyorsun Mick. Ama eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsan..."

"Bazen doğru şey en kolay şey değildir," diye cevap verdim omuz silkerek, ama kalbim sesimin yarısı kadar bile rahat hissetmiyordu.

Hepsi bana baktı, her biri hayal kırıklığıyla karışık acıma duygusuyla bakıyordu ve bana sarılmak üzere mi yoksa beni bir margaritaya boğmak üzere mi olduklarını anlayamadım. Ama bir şeyi biliyordum: Geri adım atmayacaktım. Belle'in ben olsam da olmasam da her hayalinin peşinden gidebileceğini bilmesini sağlayacaktım.

İşte o zaman barın gölgesinden çıkıp bana doğru baktığını gördüm, gözlerinde şok ve incinmişlik vardı. Konuşmamızı duymuş olmalıydı; aslında duyduğundan oldukça emindim. Tek umudum neden onu bırakmayı seçtiğimi anlamasıydı - bu süreçte beni kıracak olsa bile.

Belle de benim hissettiğim kadar yaralı görünüyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, bu yapmak istediğim son şeydi. Ama yine de, sevdiğim şeyleri fazla düşünerek mahvetmek gibi bir hünerim vardı. İleriye doğru adım attı, sandaletleri kulübemin gıcırdayan ahşap zemininde sessizdi. Cato, Franco ve RiRi dağılacak kadar akıllıydılar.

"Mick," Belle'in sesi alçaktı, çiğ ve pürüzlü bir şeyle kenarlanmıştı. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Yutkundum, evimin dağınık köşelerinde bir yerlerde doğru kelimeleri bulabilecekmişim gibi etrafıma bakındım. "Belle," diye başladım, sesim sertti. "Bütün bunları duyacağını... düşünmemiştim."

Kollarını ortasına sıkıca sarmış, ağzı sert bir çizgi halindeydi. "Duymayacağımı mı düşündün, yoksa mı istemedin?"

Nefes aldım, kendimi destekledim. "Duymanı istemedim."

Başını salladı, dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Yani bu kararı benim için mi verdin? Asil şehidi oynamaya mı karar verdin?"

"değil," dedim ama kulağıma bile zayıf geldi. "Senin için en iyisinin ne olduğunu düşünmeye çalışıyordum."

Gözleri parladı. "Benim için en iyisi ne? Mick, kendim için neyin en iyisi olduğuna karar verme yetisine tamamen sahibim."

Ben durduramadan bir kahkaha patladı, acı ve plansız. "Ama sen öyle misin? Çünkü sana her baktığımda, Belle, bitkin görünüyorsun. Her lanet gün kendini sınırlarına kadar zorluyorsun. Bunu görmediğimi mi sanıyorsun? O yolun neye benzediğini biliyorum. Nereye gittiğini biliyorum."

Bana meydan okuyarak bir adım daha yaklaştı. "Peki ya o hayatı istiyorsam? Ya sınırı seviyorsam? Bu, bu seçimi benim yerime senin yapacağın anlamına gelmez."

"Belki de her şeyi net bir şekilde görüyor olsaydın yapacağın bir seçim değildir," diye karşı çıktım, sesim kastettiğimden daha keskin çıkmıştı. "Asla yakalayamayacağın bir şeyin peşindeymişsin gibi çalışıyorsun. Ve ben burada oturup senin için bir teselli ödülü olmayacağım. İşler çok zorlaştığında razı olduğun şey olmayacağım."

İrkildi ve o anda kendimden nefret ettim. Ama artık sözlerimi geri alamazdım.

"Yani yapacağımı düşündüğün şey bu mu? İşimde başarısız olduğum için seninle yetineceğimi mi?" Sesi çatallaştı ama gözleri sertti, beni yerimde tutuyordu. "Beni bu kadar mı küçük görüyorsun?"

"Hayır," dedim hızla, öne doğru bir adım atarak mesafeyi kapatmaya çalıştım. "Hayır Belle, öyle değil. Senin için dünyaları düşünüyorum. Bence sen inanılmazsın. Ben sadece... senin mutlu olmanı istiyorum, Belle. Ve seni mutlu edebileceğimi sanmıyorum - ihtiyacın olan şekilde değil."

Uzun bir süre bana baktı, sanki katmanlarımı soymaya ve altında ne sakladığını görmeye çalışıyordu. "Geride kalmaktan o kadar korkuyorsun ki," diye fısıldadı, "ben daha kalmaya çalışmadan kaçıyorsun."

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Yanılmıyordu. Dehşete kapılmıştım. Bir gün bana Reef Harbor'da, basit hayatımdan memnun bir şekilde bakıp, neden benim gibi bir adamla mutlu olabileceğini düşündüğünü merak korkuyordum.

Belle bir adım daha yaklaştı, teninden yayılan sıcaklığı hissedebileceğim ve saçlarındaki o hafif tuz ve hindistancevizi kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

"Bu seçimi benim yerime sen yapamazsın Mick. Sırf bir zamanlar sen mutsuz oldun diye benim de mutsuz olacağımı varsayamazsın."

Yere baktım ve titrek bir nefes verdim. "Bir gün burada kapana kısılmış bir şekilde uyanmanı ve bunun için benden nefret etmeni istemiyorum."

"Ve şimdi beni uzaklaştırdığın için senden daha az nefret edeceğimi mi düşünüyorsun?" Sesi artık neredeyse bir fısıltı gibiydi ama içimi bir bıçak gibi kesiyordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü haklı olduğumu biliyordum. Bunu içimde hissedebiliyordum, onu kaybetmenin eşliğinde olduğumu bana hatırlatıyordu, çünkü onu bir şekilde geri tuttuğum korkusundan kurtulamıyordum.

"Hayatım boyunca bir şeyler inşa etmek için çalıştım," dedi, sesi ancak mırıltının üzerindeydi. "Ve evet, çok çalışıyorum. Evet, çok yorucu. Ama bunun seni de sevmeyeceğim anlamına geldiğini mi sanıyorsun? Bu hayatta sana yer bulamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Yer açmak zorunda olduğun bir şey olmak istemiyorum," dedim, sesim bastırmak için çok uğraştığım duygularla kalınlaşmıştı. "Ben... Ben senin seçtiğin bir şey olmak istiyorum. Beni istediğin için, uygun ya da kolay olduğu için ya da elinde tutmak zorunda hissettiğin bir şey olduğu için değil."

Yüzü buruştu ve titreyerek nefes aldı. "Mick, seni seçmemiş olsaydım burada olmazdım. Bu kadar uzun süre . Ama... sen beni sürekli geri itiyorsun, *aşk için fazla hırslı* olarak etiketlenmiş bir kutunun içine itiyorsun. Bu hiç adil değil."

"Seni seviyorum, Belle."

"Ve seni seviyorum, bu yüzden anlamıyorum-"

"Tekrar Dr. Nicholas Augustus olamam ve hepiniz o dünyanın içindesiniz. Ben şu anda olduğum kişiyim ve olduğum kişiyi seviyorum. Değişmek istemiyorum."

Titrek bir nefes aldı, sesi şimdi daha yumuşaktı, neredeyse yalvarıyordu. "Kim olduğumu değiştirmene ihtiyacım yok. Reef Harbor'dan ayrılmana ya da buradaki hayatından vazgeçmene ihtiyacım yok. Ama bunun bir parçası olmak isteyip istemediğime karar vermeme izin vermene ihtiyacım var. Bana en azından bunu verebilir misin?"

Savunmalarımın parçalanmaya başladığını hissettim. Benden hayatımdan, sığınağımdan vazgeçmemi istemiyordu. İçeri alınmak istiyordu.

Yumuşaklığına karşı sert ve nasırlı elini tuttum. "Belle... Bundan pişman olmanı istemiyorum. Bir daha asla

ve aldığınızdan daha fazlasını vermiş gibi hissedersiniz."

Birleştirdiğimiz ellerimize baktı, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziniyordu. "Belki de bu almak istediğim bir risktir. Ama bu benim riskim olmalı Mick. Senin değil."

Yavaşça başımı salladım ve bunun ağırlığının göğsüme çöktüğünü hissettim. Onu istiyordum. Tanrım, onu her şeyden çok istiyordum. Ama onu istemek ve onu hak ettiğime inanmak iki farklı şeydi.

"Tamam," diye fısıldadım, sesim zorlukla sabit kalıyordu. "İş-yaşam dengesi konusunda daha iyi olacağım. Söz veriyorum."

"Ve senin adına, senin görüşünü almadan karar vermeme konusunda daha iyi olmaya çalışacağım."

Usluca güldü ve gözleri umutla doldu. Ve onu takip eden sessizlikte, parmakları benimkilere dolanmışken ve okyanus kulübenin duvarlarının hemen ötesinde fısıldarken, ben de umutlanmama izin verdim.

Kalbimin derinliklerinde

BELLE

I Anna'yı aradı, manevi desteğe ihtiyacı vardı, belki biraz da sempati. Anna bir kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Ne ?" İnledim. "Karışık bir durum."

Güldü. "Karmaşık mı? Bu, hayatımı bir şekilde berbat ettiğim ama sofistike gibi davranmak istediğim anlamına mı geliyor?"

"Aşağı yukarı." Yatağıma uzandım ve gözlerimi tavana diktim. "Mick gitmemi istiyor. Bana iyilik yaptığını düşünüyor. Bütün o asil, *benim hayatım senin için çok basit; senin kaderinde büyüklük var saçmalığı.*"

"Oh, lütfen." Gözlerini devirdiğini duyar gibiydim. "Seni ne sanıyor, ödüllü bir yarış atı mı? Özgürce koş Belle, git altın madalyalar kazan ve dünyayı değiştir. Ben burada, bilinmezlik içinde çalışıp duracağım. Beni rahat bırak."

"Doğru mu?!" Kendimi temize çıkmış hissederek ayağa fırladım. "Temelde iş-yaşam dengemin olmadığını ve benim de, ne bileyim, onun gibi tükeneneceğimi düşünüyor."

Bir duraklama oldu ve sonra Anna . "Şey..."

Beni görememesine rağmen gözlerimi kıstım. "Peki, ne oldu?"

"Haksız değil."

"Oh, ama, Anna! Kimin sen?"

"Belle, tatlım, ben senin tarafındayım," dedi, ben özellikle kalın kafalı olduğumda kullandığı ses tonuyla. "Ama kabul etmelisin ki

korkunç bir işkoliksiniz. Tamamen takıntılısın. Dengeli bir yaşam tarzına sahip değilsin."

İnledim. "Takıntılı değilim. Sadece önemsiyorum. Ve çalışmayı seviyorum. Denge ne demek ki? İnsanların gerçek bir tutkuya sahip olamayacak kadar tembel olduklarında ortaya attıkları terimlerden biri gibi geliyor."

"Uh-huh," dedi Anna kuru bir sesle. "Haklısın; denge tamamen bir aldatmaca. İnsanlar bunu bu yüzden icat etti. Senin gibi üretken insanları, ne bileyim, mutlu olmak gibi aptalca şeylerle vakit kaybetmeleri için kandırmak için."

Elimi alnıma bastırarak tekrar yere yığıldım. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Anna."

"Bak, harika şeyler yapabileceğini biliyorum. Çoğu insanın gözünü korkutacak bir güce sahipsin. Ama aynı zamanda seni seven ve seninle birlikte olmak isteyen bir adama sahipsin ve sırf nasıl kestireceğini bilmiyorsun diye bunu bir kenara mı atacaksın?"

Bir çektim. "Nasıl biliyorum."

"Gerçekten mi?" dedi, sesi şüpheciydi. "En son ne zaman bir tane aldın?"

Bir sessizlik oldu. "bu değil."

"Hamaklı bir plajdasın ve hiç kestirmemişsin. Belle, takvimine dinlenmeyi programlayan tanıdığım tek kişi sensin. Ve sonra, başka bir şey çıkarsa, onu iptal ediyorsun." Durakladı ve şüphe uyandıracak kadar masum bir ses tonuyla sordu: "Pazar günü kişisel bakım yapmaya çalıştığın ve on dakika kadar sürdükten sonra dosyalarını yeniden düzenlemeye başladığın zamanı hatırlıyor musun?"

İnledim ve yüzümü yastığa gömdüm. "O bir kereydi."

Anna güldü. "Doğru. Ama bunu farklı şekillerde yaklaşık elli kez yaptın. Mick aptal değil, Belle. Sadece gözlemci. Ve belki de haklı olduğu bir nokta vardır."

Başımı kaldırdım ve duvara baktım. "Yani diyorsun ki hayallerimden vazgeçeyim ve... ne yapayım? Bütün gün onunla oturup piña coladalarımı yudumlayıp verandada kertenkele mi kovalayayım?"

Anna kıkırdadı. "Hayallerinizden vazgeçin demiyorum. Ama belki de tam bir kertenkele avcısı da olmayalım. Burada bir orta yol var. Denge, sevdiğin şeyden vazgeçmek değil; bir hayata yer açmaktır. Ve sen bu konuda çok kötüsün."

"Vay canına. Teşekkürler Anna. Tam da duymak istediğim şeydi."

"Belle, ben senin ablanım, amigo kızın değil. Sana şunu söyleyeyim: Eğer uyanmazsan Mick'in elinden kayıp gitmesine izin verirsen pişman olacağını biliyorum ve bonus olarak ülser ve yüksek tansiyon olacaksın. Gerçekten hayatında olmak isteyen ve senin harika olduğunu düşünen bir adam var. Bunlardan kaç tane bulabileceğini sanıyorsun?"

"Muhtemelen sadece bir tanedir," diye mırıldandım, yatak örtüsünü tekmelerken. "Ama bazen çok... sinir bozucu oluyor. Bir türlü anlamıyor. Çok çalışmanın düşman olduğunu düşünüyor ve ben... Onun istediğini yapabileceğimi sanmıyorum. Nasıl böyle bir insan olacağımı bilmiyorum."

"Çünkü hiç denemedin, Belle," dedi, ancak bir ablanın bir sabırla. "Bak, belki o anlamıyor, belki sen de onu anlamıyorsun. Ama bu ortada buluşmanın bir yolunu bulamayacağınız anlamına gelmez. İşinden vazgeçmeni istemiyor. Sadece onunla olan hayatınızın sizin için işinizden daha önemli olduğunu bilmek istiyor."

"Öyle," fısıldadım, ne kadar ciddi olduğuma biraz şaşırmıştım. "Ama o buna inanmıyor, asla da inanmayacak."

Anna sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi, "O zaman bunu ona kanıtla," diye önerdi. "Hayatında bir kez olsun dizüstü bilgisayarını bırak ve ona buna değdiğini göster. Sinir krizi geçirmeden bir öğleden sonra izin al. Ya da daha iyisi, bir hafta sonu izin al. Balık tutmaya git. Ya da onun tropik cennetinde insanlar ne yapıyorsa onu yap."

Güldüm. "Geçen sefer bir sarı kuyruk yakalamıştım."

"Kulağa harika geliyor," dedi muzaffer bir edayla. "Git tamamen anlamsız ve verimsiz ve... bilmiyorum... rahatlatıcı bir şey yap. Ona yapabildiğini göster."

Dudağımı çiğneyerek doğruldum. "Ne yani, sence bütün gün kumda dolaşıp içindeki Zen'in ortaya çıkmasını mı beklemeliyim?"

"Eğer gereken buysa, evet! Ya da belki... hayatı her zaman bu kadar ciddiye almayın. Ona bir şeyler verin. Dişini sıkmak zorunda kalsan bile ona biraz denge öğrenmeye istekli olduğunu göster." Güldü. "Bu senin için iyi olabilir. Bir ya da iki günü teslim tarihi olmadan geçirirsen başarısızlıktan ölmezsin."

"Başarısızlık," diye mırıldandım gözlerimi devirerek. "Bu bir kelime bile mi?"

"Artık öyle. Bak Belle, tüm hayatını herkesi etkileyerek geçirdin. Sayamayacağım kadar çok ödülün var. Ama Mick'in umursadığı bu değil. O seni önemsiyor. Belki de onu ne kadar çok çalıştığınla etkilemeye çalışmak yerine, ne kadar çalışmamaya istekli olduğunla etkilemeye çalışmalısın. Bakalım ne olacak."

Bir an için sessiz kaldım, düşündüm. Bu fikir kulağa saçma ve kullanışsız geliyordu. Yine de... haklı olduğu bir nokta vardı. Bu şekilde devam edemezdim. Sürdürülebilir değildi.

"Gerçekten de denge olayını denesem yanımda kalacağını mı düşünüyorsun?" "Bence ondan bir tütü giymesini isteseydin takılırdı," Anna

dedi. "Bak, sen işkoliklik yaptın. Bunun neye benzediğini biliyorsun. Neden diğer tarafı denemiyorsun? Gerçekten hoşuna gidebilir."

Uzun, abartılı bir iç geçirdim. "Peki. *Her neyse.*"

"İşte ruh bu!" diye alaycı bir şekilde tezahürat yaptı. "En kötü ihtimalle bronzlaşırsın ve eğlenceli anılar biriktirirsin. En iyi ihtimalle, senin için mükemmel olabilecek adamı kaybetmezsin."

Kız kardeşimle konuşmamı bitirdikten sonra Mick'i aramaya çıktım. Onu Mercan Koyu sahilinde Franco'yla taş sektirirken buldum, Cato ise elinde hindistan cevizi içkisiyle büyük bir dalgaların karaya attığı odun parçasının üzerine uzanmış, eğlenerek sırtıyordu. Dışarıdaki barda her zamanki yerinde yarı uykulu olan dişsiz Nick, ben yanına gittiğimde canlandı.

Adadan bir gün içinde ayrılmam gerekiyordu ve Mick'i sırf Cambridge'e gideceğim için ayrılmayacağımıza ikna etmek için ne yapacağımı bilmiyordum.

"İşte orada!" Franco dalgalara yassı bir taş atarak seslendi. "Yarın dünyayı kurtarmaya mı gidiyorsun, Belle?"

"Şey...." Sırttım ve kumda Mick'in yanına oturdum. "Yakında birkaç hayat kurtarabilirim." Telefonumu elime aldım, ekran aylardır beklediğim e-postayla parlıyordu. "Gerçekleşiyor, Mick -İkinci grup sonuçlar yeni geldi ve çocuklarda Sanfilippo Sendromu için olumlu etkiler görüyoruz." Heyecanımı zorlukla kontrol altına alabildim. "Bu gerçek bir ilerleme. İşlerin devam etmesi için Cambridge'e geri dönmeliyim!"

Tüm ekip alkış ve tezahüratlara boğuldu, hatta Nick kadeh kaldırırken içkisinin bir kısmını döktü.

"Gördün mü Mick?" Cato gözlerini devirdi. "Onu cennete sürükleyerek kariyerini mahvetmedin."

Güldüm ve çok gururlu görünen Mick'in omzunu dürttüm.

"Bu da beni... *başka bir* fikre getiriyor," dedim Mick'e anlamlı anlamlı bakarak. "Sen, ben, Reef Harbor ve Cambridge. Hadi işi yapalım. İstedığınız zaman bir uçak kiralayabilecek kadar paranız var Dr. Augustus *ve de* laboratuvarıdan kaçmayı öğrenmem ve sizinle *birlikte* huzuru bulmam gerekiyor."

Reef Harbor'da çalışabilirdim ama daha yavaş bir tempoda, haftada yetmiş saat yerine belki otuz saat çalışabilirdim. Hafta sonları izin alabilirdim. Mick'i *sevebilirdim*.

Bana göz kırptı ve çevremizdeki kahkahalar sustu, çünkü herkes ağzımdan çıkacak çılgınca plana yatırım yapmak üzere eğilmişti.

"Öyleyse," diye devam ettim, ona sırtarak, "yarın benimle gel ve bana yardım et. Zamanımızı bölüşeceğiz. Reef Harbor ve Cambridge. Senin paran, benim beynim, artı senin beynin; biz durdurulamayız. Ayrıca," diye ekledim, "her zaman bronzlaşacaksın. Bundan emin olacağım."

Mick bana baktı, yüzünde yavaşça yayılan bir sırıtış vardı. "Yani seni Cambridge'e kadar takip etmemi ve ne zaman mola vermek istesek ikimizi de buraya uçurmamı mı istiyorsun?"

"Planımız bu," dedim nefesimi tutup cevabını bekleyerek. Ona coşkulu bir başparmak işareti yapan Franco'ya baktı. Tezahüratları incelemek için dışarı çıkan RiRi, Cato'ya sarılmıştı, yüzlerinde kocaman bir gülümseme vardı. Dişsiz Nick bile mutlu görünüyordu.

"Ve mola vereceğine söz veriyor musun?" Mick düşündü. "Bir daha asla bana ilaç vermek zorunda kalmayacaksın," diye yemin ettim.

"Biliyor musun?" Mick güldü. "Bence bu şimdiye kadar en dahiyane plan."

"Tam zamanında, ikiniz de," diye homurdandı Franco, "İkinizin bu işi beceremediğinizi görmek imkânsızdı."

Ben cevap veremedim Memur Ray Jenkins'in sesi duyuldu, elleri cebinde yanımdan geçerken her zamanki etkilenmemiş tonuyla konuşuyordu. "Duyduğuma göre seni daha az görecektiğim Belle. Mick'i burada baş belası olarak yalnız mı bırakıyorsun?"

"Hiç şansı yok," diye karşılık verdi Mick gülerek. "Beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor."

"Onu orada tutabilir misin?" Ray bilmek istedi.

"Hayır, her zaman geri geleceğiz," dedim ona. Yüzünü buruşturdu.

Herkes tekrar tezahürat yaptı ve etrafımda Reef Harbor ailem olan saçma, harika karmaşaya bakarken, hiçbirinden vazgeçmeyeceğimi biliyordum - ne Reef Harbor'dan, ne işimden, ne de özellikle Mick'ten.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Mick ve ben sahil boyunca yürüyüşe çıktık, yıldızlarla parlayan bir gökyüzünün altında sadece ikimiz vardık. Su sessizce ayaklarımızın dibine vuruyordu ve aylardır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyordum. Okyanus havası ılıktı ve Mick yanımdayken yeni planımızın gerçekliği içime işlemeye başladı.

"Biliyor musun," dedim kumu tekmeleyerek, "her şeyi geride bırakmış biri olarak çifte hayatı idare etmekte hiç de fena değilsin."

Kıkırdadı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Hepsi cazibemin bir parçası. Yani, bu senin için gerçekten sorun değil mi? Reef Harbor ve Cambridge arasında gidip gelmek?"

Gülümseyerek ona baktım. "İyiden de öte." Tereddüt ettim, sesim daha yumuşaktı. "Mick, ben... ben seni seviyorum."

Durdu, bana baktı ve o anda diğer her şey yok olmuş gibiydi. "Belle," diye mırıldandı, beni kendine çekerek. "Beni aramak için Coral Cove'a geldiğinden beri sana aşışım."

Öpüşmemiz mükemmeldi, tam orada yıldızların altında ve tam o anda bileğime keskin ve yakıcı bir şeyin dolandığını hissettim.

"Ah!" diye bağırdım, geri çekildim, bir aşağı bir yukarı zıpladım. "Bir şey beni soktu!"

Mick'in yüzü aşık olmuştan eğlenmişe döndü. "Denizanasına mı bastın?"

Bileğimi tutarak bir kayaya doğru topalladım. "Bilmiyorum ama yanıyor Mick! Bir şeyler yap!"

Sırtışı sinsiliğe dönüştü. ", efsaneye göre denizanası sokması için belli bir ilaca ihtiyacınız var. Biraz... alışılmışın dışında."

Tam olarak ne demek istediğini anlayarak ona ters ters baktım. "Hayatta olmaz. Üzerime işeyemezsin. Bu ilişki başlamadan bitecek."

"Hadi ama Belle," diye takıldı. "Küçük bir ada bilgeliğinin kimseye zararı olmaz."

Ona uyarıcı bir bakış attım ve acıma rağmen kıkırdamadan edemedim. "*Başka bir yolu olmalı.*"

Elimi tuttu ve diz çökerek abartılı bir ciddiyetle iğneyi inceledi. "Biliyor musun, ikimizin de bilim insanı olmasına sevindim. Kulübemde görececek bir şişe sirke var."

Mick beni kulübesine taşıdı... kulübemize. Beni verandasının basamaklarına bıraktı ve koşarak içeri girdi. Elinde bir şişe sirke ve bir havluyla döndü. Yumuşak dokunuşuyla iğneyi nazikçe batırdı.

"Bu daha iyi," diye fısıldadım, acı azalmaya başlarken ona baktım.

Sırttı, beni kendine çekti ve kollarıyla sardı. "Güzel. Çünkü sizi uzun süre yanımda tutmayı planlıyorum, Dr. Volnay. İğneler ve her şey."

Birlikte otururken, yıldızlar parıldarken ve okyanus yanımızda uzanırken, tam olarak olmak istediğim yerdeydim, tam burada, Mick ile birlikte, harika olacağını bildiğim bir hayat kuruyordum.

BÖLÜM 33

alt serseri

MICK

I Belle'i verandada bir aşağı bir yukarı volta atarken ve kendi kendine mırıldanırken buldum, bu ya yanlışlıkla bir kertenkele öldürdüğü, klozet kapağında bir yengeç bulduğu ya da hayatını değiştirecek bir şey kırmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

Haberler. Beni fark ettiğinde adımlarının ortasında durdu ve kalbimin parmak arası terliklerime kadar düşmesine neden olan o geniş, ciddi gözlerle bana baktı.

"Mick," sesi gergindi, "*konuşmamız gerek.*" *Uh-oh.*

Yavaşça öne doğru bir adım attım. "Pekala... konuşuyor muyuz, mesela *internetimiz yine kesildi* mi, yoksa *benden nefret ediyorsun ve hamakta uyumam mı gerekiyor?*"

Dudağını ısırdı, bir eli koruyucu bir şekilde karnının üzerine düştü ve beynim sessizleşti.

"Doğum kontrol haplarımın bittiği ve senin de siktir et deyip beni becerdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, canlı bir şekilde."

O aldı a derin nefes al. "Pekala, Kaptan
Cuddlepants, Ben hamileyim."

Bir an için dünya durdu. Sonra gerçekliğin farkına varınca ağzım acıtacak kadar büyük bir sırtışa dönüştü. "Öyle mi?"

"Evet, Mick." Ellerini salladı, yarı gülerек, yarı panikleyerek. "Bir bebeğimiz olacak."

Onu tuttum, kaldırdım ve yere bırakmadan önce etrafında döndürdüm, gülerek. Ama nasıl görüldüğünü görünce hemen ayıldım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, hafif şok geçirmiş gibi görünüyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu, sesi heyecan ve dehşetle karıştı. "Nerede yaşayacağız ki? Çalışan bir duşu olmayan, dünyanın en kasvetli sahil kulübesinde çocuk büyütmeyle devam mı edeceğiz?"

Kollarımı kavuşturarak arkama yaslandım. "Neden olmasın? Bebeğimizin okyanus kenarında bir manzarası ve evcil bir kertenkelesi olacak."

"*Yarış şampiyonu bir kertenkele,*" diye düzeltti Belle beni.

Bir gözünün üzerinde belli belirsiz bir yara izi olan sıırım gibi yeşil bir kertenkele seçmişti; birkaç savaş görmüş ve bunu anlatacak kadar yaşamış gibi görünen sert, küçük bir sürüngendi. Şaşırtıcı derecede hızlıydı, özellikle de birkaç saniyede bir durup kalabalığa meydan okuyormuş gibi bakan bir kertenkele için. Yarış başladığında, sanki tüm hayatı boyunca bunun için eğitilmiş gibi engellerden kaçarak o gülünç, zikzaklı sprintiyle ileri atılırdı.

Her nasılsa, o kavgacı küçük kertenkele (adı da Scrappy'ydi) her seferinde bitiş çizgisini ilk sırada geçmeye devam etti. Ve şampiyon statüsüne sadık kalarak, yarıştan hemen sonra durur ve alkışları kabul ediyormuş gibi kalabalığa son bir selam verirdi.

"Çocuğumuz Scrappy'yi çok sevecek." Karnını avuçladım ve evren bana hayal edebileceğim her şeyi vermiş gibi hissettim.

Belle bana o bakışı attı, az önce Mars'a taşınmamızı önerdiğimi söyleyen bakış. "Mick, ciddi ol! Bebek büyüdüğünde gerçek bir eve ve okula ihtiyaçları olacak. Ve muhtemelen bir dişçiye."

"Tamam, tamam." Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Okul çağına geldiklerinde bir şeyler . Cambridge'e taşınırız, matematik öğretmenleri, oyun alanları, bugünlerde çocukların neye ihtiyacı varsa. Ama o zamana kadar neden her şey olduğu gibi kalmasın? Sen, ben ve Reef Harbor'da bir bebek."

Yüzü yumuşadı ve paniğinin hafiflemeye başladığını görebiliyordum. Uzanıp beni kendine çekti, alnını omzuma dayadı. "Gerçekten bunu başarabileceğimizi düşünüyor musun?"

Sııttım ve yolda bulduğum geçici yüzüğü almak için cebime uzandım - şimdiye kadar rastladığım en güzel deniz kabuklarından biriydi. Babycakes'imın bunu bir deniz kabuğuna tercih edeceğini biliyordum.

Muhtemelen takmayacağı ve taksa bile kaybedeceği pahalı mücevherler.

"Babycakes, seninle her şeyin üstesinden gelebileceğimizi düşünüyorum.

Ve demişken...."

Kumun üzerine diz çökerek deniz kabuğunu parmağına geçirdim. "Zaten hamile kalmışsın, bu yüzden seni dürüst bir kadın yapmanın zamanı geldi diye düşündüm. Benimle evlenir misin?"

Güldü, sesi inançsızlık ve sevinç karışımıydı. "Teklifin bu mu? Az önce bir deniz kabuğuyla ve benim şüpheli ahlak anlayışımı iğneleyerek evlenme teklif ettiğinin farkındasın, değil mi?"

Gülmemeye çalışarak omuz silktim. "Ben pratik bir adamım. Ayrıca, gördüğüm kadarıyla zaten bana mahkumsun. Peki, ne diyorsun?"

Kabuğa baktı, sonra tekrar bana baktı, gözleri ilk gördüğümde beni yakalayan o bakışa dönüşerek yumuşadı. "Evet Mick. Deniz kabuğu yüzüğü ve her şeyiyle seninle evleneceğim."

Ayağa kalktım ve onu bir öpücüğün içine çektim, kahkahalarımız gecenin serin havasında birbirine karıştı. Etrafımızdaki dalgalar usulca çarparken, hayat bizi nereye götürürse götürsün, tam da olması gerektiği gibi olacağını fark ettim

-Sadece biz, tam olarak olduğumuz gibi.

[Sahilde](#)'yi okuduğunuz için çok teşekkür ederiz. Daha fazla Belle, Mick ve Reef Harbor çetesi ? Bonus bölüm [The Bottom Line](#)'a www.MayaAlden.com adresindeki web sitemden göz atın.ister misiniz

never the best

A SAVANNAH'S BEST BOOK

Düşmanlardan Aşıklara Bir Romantizm

O asla sadece bir bahis değildi. O her zaman en iyisiydi.

Ben Rhett Vanderbilt ve işleri koymanın zamanı geldi.

On yedi yaşımıdayken korkunç bir hata yaptım. Pervasız ve kalpsiz bir bahis olarak başlayan şey, hayal bile edemeyeceğim önemli sonuçlara dönüştü. Pearl Beaumont garip, tatlı ve umutsuzca güvenen biriydi ve ben bunun her zerresinden faydalandım. İşim bittiğinde, ona kırık bir kalp ve mahvolmuş bir itibar bırakmıştım.

Kısa bir süre sonra Savannah'dan ayrıldı ve şimdi, on beş yıl sonra, geri döndü. Çok şey değişti. Artık eskisi gibi bencil bir çocuk değilim. Hatalarımı düzeltmeye kararlıyım.

Beklemediğim şey ise kendimi Pearl'ün yanında çalışırken bulmak ya da onun dönüştüğü kadını görmektir. Kendine güvenen, azimli ve özürlerimle ya da benimle hiç ilgilenmeyen biri. Bir zamanlar tanıdığım kıza hiç benzemiyor. Her nasılsa, kırılğan bir arkadaşlığı yeniden inşa etmeyi başardık; ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, kendimi ona o kadar çok çekilmiş buluyorum.

Ama sonra nişanlım geçmişti kurcalamaya karar verdi ve Pearl'ün adını yeniden çamura buladı. İşte o zaman neden olduğum acının derinliğini, bu nazik, olağanüstü kadına verdiği zararı nihayet anladım.

Nişanımı bitirmek için kolay kısmı. Pearl'e onun her zaman aradığım kişi olduğunu kanıtlamak mı? Güvenini kazanmak mı? Bu hayatımın mücadelesi olacak.

Never The Best, düşmanlar arası bir romantizm ve en sevdiğiniz tüm mecazları içeriyor:

🐝Düşmandan Sevgiliye

🐝Diğer Kadın Drama

🐝İşyeri

🐝İhanet & Grovel

🐝Overheard

🐝Yavaş Yanık

🐝Komple Bağımsız Hile

🐝Yok

Tetikleyici Uyarı: Bu kitapta zorbalık, beden ve cinsel istismar temaları işlenmiştir.

Bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek imaj mücadeleleri, yeme bozuklukları ve iyileşme.

Sipariş ***Never The Best***

BÖLÜM 1

Rhett

"Y Hepsi bana borçlu. Oraya girdim," diye kıkırdadım, kolumu Sage'e dolamıştım, "Daha doğrusu onun içine."

Sage inledi. "Tam bir pisliksin, Rhett."

"Biliyorum, hayatım." Sage ve ben birkaç yıldır aralıklarla çıkıyorduk. Ben onun ilk sevgilisiydim, o da benim, ama birbirimizin son sevgilisi olmayı planlamıyorduk. On yedi yaşındaydık ve hayat sonsuza kadar aynı kızla takılıp kalmak için çok kısa ya da belki de çok uzundu.

Gary hayretle, "Şişko İnci'yi becerdiğine inanamıyorum," dedi.

"Yapamayacağımı söyledin, ben de sana yapabileceğimi gösterdim. O kolaydı. Gerçekten kolaydı."

O değildi. Beni bunun için uğraştırdı. Pearl saftı ama aptal değildi. -Aslında çok zekiydi. Ortak okuma sevgimiz nedeniyle onunla yakınlaşmıştım ve bir tür kitap kulübü kurmuştuk. Üç ay içinde daha önce hiç okumadığım kadar çok sevdiğim kitap okumuştum.

"Bunu nasıl yaptın? Kimseyle konuşmuyor bile," diye merak etti Larry.

"Islak noktayı bulmak için onu kucağında yuvarlamak zorunda mı kaldın?"

Gary kıkırdadı.

Bir parçam Gary'den çenesini kapatmasını istedi. Ama havalı adam ve geleceğin playboyu Rhett Vanderbilt çok gençti ve onun özenle oluşturduğu duygusuz zalimlik imajını bozmak için fazla hödüktü.

"Bakire amcıydı, değil mi? Bahse girerim daracıktı," diye alay etti Larry.

Bakireydi, tatlıydı ve seks... duygusaldı. Arkadaş çevremdeki diğer tüm erkeklerden daha fazla kızla yatmış olmakla övünen ben, seksin kirli bile nasıl duygusal ve güzel olabildiğini görünce şok olmuştum. Onu tekrar, tekrar ve tekrar istedim. Ama ona sahip olamazdım.

Çünkü Pearl'ü kız arkadaşım olarak seçmek lise hiyerarşisindeki yerimi sarsacaktı.

"O bir iddiaydı ve evet, sıkı biriydi, bu yüzden... bilirsin, nasıl görüldüğünü telafi etti," dedim, ama kelimelerin tadı ağzımda kül gibi kaldı. Pearl çıplak haliyle, seksi teni, harika göğüsleri ve tam da onun için yaratılmış kıcıyla büyüleyici görünüyor... Onu bile ereksiyon olmadan önce düşüncelerimi dizginledim. "Şimdi her birinizden yüzer dolar alacağım."

İşte o zaman Sage'in nefesini duydum.

Arkamı döndüğümde Pearl'ün havuz kapımın yanında durduğunu ve elinde Gazap Üzümleri'nin bir kopyasını tuttuğunu gördüm. Birkaç gün önce kitabı okumamı istediğini söylemiş ve kitabı seveceğime ikna olmuştu.

Beni duymamış olma ihtimali yoktu çünkü güzel, mutlu yüzü solmuştu ve derin gri gözlerinde yaşlar vardı. Özür dilemek istedim ama sonra Gary güldü, "Hey, Şişko İnci, arkadaşım burada, sana iyi mi yoksa?"

Ondan kapatmasını istemeliydim. İstedim ama yapmadım.

"Seni şanslı kız," diye ekledi Sage, eğlenceye katılarak, "Tadını çıkar çünkü Rhett gibi biri senin koca kıcını son kez sikecek."

"Burada ne arıyorsun, Bumblebee?" Cadılar Bayramı'nda yaban arısı gibi giyinen bir çocukken aldığı bu lakaptan nefret ettiğini biliyordum ve bu lakap ona yapışıp kalmıştı. Yuvarlak ve tombuldu. Zalimceydi ama hayat böyleydi, değil mi? "Buraya ikinci tur için mi geldin? İkinciye yapmam, o yüzden gitmelisin."

Elindeki kitabı havaya kaldırdı ve arkasını dönüp gitmeden önce başını salladı.

Hayatımda hiç kimsenin onun kadar yıkılmış görüldüğünü görmemiştim - ne o zamana kadar ne de o zamandan beri. Yıkılmıştı. Bunu ben yapmıştım.

Terleyerek ve zor nefes alarak uyandım. Kabus içime dolmuş, kusacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Ayağa kalktım, kalbim küt küt atıyordu.

Yıllardır aynı anı rüyalarımın girip çıkıyordu ama Pearl Beaumont Savannah'ya döndüğünden beri daha da sıklaşmıştı.

Yatağımın başucundaki saate baktım. Saat sabahın dördüydü. Güne hazırlanmadan önce iki saat daha uyuyabilirdim ama bunun olmayacağını biliyordum. Josie benimle yatakta olsaydı, biraz soluklanmak için onu becerebilirdim, ama bir süredir geceyi onunla geçirmiyor ya da onu becermiyordum.

Hayatım düşündüğümünden ne kadar farklı gelişmişti? Pearl gibi hoş kızların duygularıyla oynayan on yedi yaşında bir pislikken -tamam, belki de sadece bir hoş kız; diğerleri nişanlım Josie ve arkadaşım Sage gibi sofistikeydi- dünyanın ayaklarımın altında olacağını düşünmüştüm.

Kağıt üzerinde .

Gelişen bir işim vardı. Aile servetim ve finans danışmanlığım sayesinde Vanderbilt Vakfı'nın büyüklüğü artmıştı. Savannah'lı Vanderbiltsler eski paralı aristokratlardı, servetimiz nesiller boyunca özenle korunan bir mirastı. Artık sadece başarılı bir iş yürütmekle kalmıyor, aynı zamanda ailemin geniş portföyünü de denetliyor, servetimizin de itibarımız kadar zorlu kalmasını sağlıyordum.

Şahsen benim hayatım bok gibiydi.

Dört ay önce Josie bebeğime hamile kaldı. Ona evlenme teklif etmekten başka çarem yoktu ve nişanlandık. Nişan partisi bir hafta içindeydi.

Josie'yi hayatım boyunca tanıyordum. Birlikte büyüdük ve bir yıl önce Dylan Rafferty ile olan nişanını bitirdiğinden beri arkadaş çevremde yer almaya başlamıştı ve bir gece içkiyi fazla kaçırdığımda seks yaptık. Bu bizi tesadüfen çıkmaya yöneltti ve ben onu hamile bıraktım. On iki haftayı doldurmadan düşük yaptı. Seyahatleydim ve Josie çok perişan olduğu için annemden gelen mesajla öğrendim.

İlk aklıma gelen kaybettiğimiz masum çocuk olmuştu ve Josie'yi eve döndüğünde gördüğümde keşke Hattie Teyzemin önerdiği gibi ona evlenme teklif etmek için bekleseydim diye düşündüm. Ama Josie herkese ve onların annelerine, özellikle de benim anneme hamile olduğunu söylemişti ve bundan kaçış yoktu. Bir yanımda beni tuzağa düşürüp merak ediyordu. Bir yanımda hamile olup olmadığını ve sonra *da* bebeği kaybedip kaybetmediğini merak ediyordu. Bu düşünce beni eskiden olduğum on yedi yaşındaki hıyar gibi hissettirdi. Artık *o* çocuk değildim. Ayrıca Josie o kadar yıkılmıştı ki bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmıştım. Bebeğimi bekleyen ve hamileliğini kaybettikten sonra günlerce ağlayan bir kadınla nişanımı bozamazdım. Bu yüzden mevcut durumun devam etmesine izin verdim. Artık gösterişli bir nişan partisi verecek ve bir yıl içinde evlenecektik.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve gözlerimi kapattım.

Her zaman arkadaşım Royal gibi aşk evliliği yapmak istemişimdir.

Royal Legere savunulamaz ve sonu gelmez gibi görünen bir flört döneminden sonra en yakın arkadaşının kız kardeşiyle evlenmişti. Nevaeh ile mutluydu ve ben Nevaeh'in erkek kardeşi Noah'ın yanında eş sağdıç olarak dururken, hayatımın aşkını bulacak kadar şanslı olup olmayacağımı merak ediyordum. Artık bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Josie'yle evlenecek ve çevremdeki pek çok erkeğin yaptığı türden bir evlilik yapacaktım - Gary'nin babasının iş ortağının kızı Dixie May'le yaptığı türden bir evlilik. Sage'in ailesinin "uygun" bulduğu adamla olduğu gibi... Fiziksel bir kavgaya dönüşen bir başka kavganın ardından acil servise kaldırıldıktan sonra boşanmak zorunda kaldığı adamla.

Benim durumumla ilgili üzücü olan şey, ailemin sahip olduğu şeyi istemediğimi her zaman biliyor olmamdı - aile için uygun olana dayalı bir evlilik.

George ve Dolores Vanderbilt'in soğuk bir ilişkileri vardı, sadece sosyetedeki görünümleriyle ilgili lojistiği tartışmak için iletişim kuruyorlardı. Bu artık benim hayatım, benim evliliğim olacaktı.

Bunu istemiyordum; kafamın içinde sessizce çılgılık attım. Hayattan daha fazlasını istiyordum. Bir eş, bir sevgili, bir arkadaş, kendime güvendiğim birini istiyordum. Josie ile her şey yüzeyseldi. Seks *iyiydi*. İlk sarhoş gece, asla unutulmaz olmadıkları gibi unutulmaz olmamıştı - ondan sonra, her yol misyoner olmuştu.

Ama onunla evlenmeyi planlamıyordum, bu yüzden umursamadım. Ama şimdi nişanlıydık ve yatakta uyumlu değildik. Josie ışıkların sönmesini ve ben onu sikerken İngiltere'yi sikmeyi düşünmek istiyordu. O katılmadı. Sevişmedi. Orgazm taklidi yaptı. Bana harika bir aşık olduğumu düşündürmek için yapması gerekeni yaptı - ama ben aptal değildim ve Josie'nin seksle ilgilenmediğini biliyordum, en azından benimle değil. Ve bu iyiydi. Sadece karım olmasını istemiyordum. Seksi severdim. Hoşuma gidiyordu. Çok fazla seks yapmışım ama Josie'den beri, kelime oyunu yapmak gerekirse, tüm bu lanet şey çorak bir araziydi.

"Neden Belle'e katılmıyorsun?" Royal, görevinin benim için kullanışlı bir delik olmak olduğunu düşünen bir kadınla nişanlandığım için aklımı kaçıracığımı söylediğimde bunu önerdi.

Belle, Savannah'da kimsenin ama herkesin bildiği bir seks kulübüydü. Yakın zamanda bir gazeteci, düzenli üyesi olan bir Senatör hakkında skandal bir hikâye yazmıştı.

Beau Bodine aşk için evlenene kadar üyeydi. Eğer o adam aşık olabiliyorsa, bu herkes için mümkün olduğu anlamına geliyordu.

"Yabancılarla seks yapmak istemiyorum. Eşimle iyi bir seks yapmak istiyorum."

"O zaman eşinizi değiştirmenizi öneririm," diye tavsiyede bulundu Royal.

Josie'den hoşlanmıyordu. Gerçek dost olarak gördüğüm insanların hiçbiri sevmiyordu. Kahretsin, ben sevmiyordum.

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye mırıldandım.

Vance'ler ve Vanderbilt'ler, arazi mülkleri, emlak girişimleri ve ortak yatırımlar yoluyla iç içe geçmiş nesiller boyu süren köklü iş bağlarını paylaşmaktadır. Gayrimenkul geliştirme şirketleriyle tanınan Vance'ler, Savannah'nın tarihi mülklerini modern ve kârlı girişimlere dönüştürmek için sık sık Vanderbilt'lerle ortaklık kurmuşlardır. Bu, eski Güney ittifakları üzerine kurulu bir ilişkiydi - karşılıklı fayda ve sosyal beklentiler eşitti. Bu evlilik bu ittifakı sağlamlaştıracaktı. Babam ve onunki mest olmuşlardı.

"Anlamıyorum, Rhett." Royal başını salladı. "Sen yetişkin bir adamsın; hayatını kendi kurallarına göre yaşa."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ama Royal bunu başarmıştı. Ailesinden uzaklaşmış ve sadece büyükannesi sayesinde görüşmeye devam etmişti. Büyükannesi öldükten sonra Hilton Head Legeres'le ilişkisini kesmişti. Ama ben bunu yapamazdım. Aile benim için önemliydi. Ailem, kız kardeşim ve herkes benden bir Vanderbilt gibi davranmamı bekliyordu ve başka seçeneğim yoktu.

Uyuyamadığım için yataktan kalktım ve erken bir koşuya çıkmaya karar verdim. Dışarıdaki hava, Savannah'nın kıştan uyanışının ilk işaretleri olan açelya ve yaseminlerin hafif kokusuyla ağırlaşmıştı. Şafağın soluk alacası karanlık gökyüzüne yeni yeni karışmaya başlamıştı ve sokaklar, ara sıra uzaktaki bir arabanın uğultusu ya da yaklaşan güne henüz teslim olmamış cırcır böceklerinin ritmik cıvıltısı dışında hâlâ sessizdi.

Tarihi bölgede, turistlerin fotoğraflarını çekmekten hoşlandıkları türden bir evde yaşıyordum - uzun zaman önce ölmüş pamuk baronlarını ve gazlı avizelerin altındaki gala balolarını düşündüren bir ev. Yunan Uyanışı sütunları ve yaşlarının ağırlığı altında dayanamayacak kadar narin görünen ferforje parmaklıklarıyla baştan aşağı eski Savannah'ydı. Ev nesillerdir aileme aitti ve şu anda sahibi olmama rağmen kendimi daha çok bir müze gibi hissediyordum.

bir evden daha fazla korumakla görevlendirilmişti. Bu evde büyüdüm ve kendime ait bir yer bulmaya hazır olduğumda babam burada yaşamamı önerdi. Ailem Richmond Hill'in kırsal kesimindeki geniş Vanderbilt malikanesinde yaşamak için taşınmıştı; teyzeler, amcalar ve kuzenlerle dolu bir evimiz olduğu için bayramları kutlamak için oraya giderdik. Mülklerinde eski plantasyon tarzı bir ev ve ahırlar, küçük bir göl ve hatta eski pirinç tarlalarının ve müstemilatlarının kalıntıları da dahil olmak üzere dönümlerce arazi vardı. Oradan da en az yaşadığım evden nefret ettiğim kadar nefret ederdim.

Sokağımdan sapıp Forsyth Park'a doğru ilerlerken ayaklarımın altındaki kaldırım taşları çiyden kayganlaşmıştı. Yayılan canlı meşe ağaçları tepemde yükseliyor, sabahın erken saatlerinde esen rüzgârda hafifçe sallanan İspanyol yosunlarıyla ağırlaşan kolları görünüyordu. Park bu saatte sessizdi, arada bir köpek gezdirenler ya da el arabasıyla taze çiçek satan bir satıcı .

Kolay bir ritim tutturdum, spor ayakkabılarımın kaldırıma vuruşları ağaçların fısıltısına karışıyordu. Koşmak kafamı rahatlatan birkaç şeyden ama bugün değil. Rüya gördüğümde (yoksa kâbus muydu?) her zaman olduğu gibi düşüncelerim Pearl'e geri dönüyordu.

Niyetim bu değildi ama rotam beni Hattie teyzemin şehrin kenarındaki arazisine doğru götürdü. Harriet (Hattie) Odum'un evi, modern gelişimin tüm tecavüzlerine rağmen bir şekilde bozulmadan tutmayı dönümlerce araziyle çevrili, eski plantasyon tarzı geniş bir alandı. Flannery O'Connor öykülerinden fırlamış gibi, zamanda donmuş gibiydi.

Pearl Savannah'ya döndüğünden beri, araziye çevreleyen kamelya sırasının hemen ötesindeki küçük bir kulübede kalıyordu. Küçüktü, Hattie Teyze'nin güllerinin mevsimin ilerleyen zamanlarında renk cümbüşü içinde açacağı bahçenin yakınına sıkışmıştı. Birkaç hasır sandalye, bir salıncak ve parlak, güneşli bir günde Savannah Nehri'nin rengine soluk mavi boya panjurları olan etrafı saran bir sundurma. Yavaşlamadım ama gözlerim düşüncelerim gibi oyalandı.

Pearl'ün Kaliforniya'da yaşamasına rağmen Hattie Teyze'ye benden daha yakın olmasını dikkat çekici buluyordum. Pearl liseden sonra Savannah'dan ayrıldı ve Stanford'da okudu.

Kimse onu utandırdığım için beni suçlamadı; herkes onu, Beaumont'lardan beri toplumsal olarak değil, haddini aşmaya çalışmakla suçladı.

Vanderbilt'ler kadar yaşlı ve varlıklı olup olmadığını merak ediyordu - hayır, bu kızın görünüşünden kaynaklanıyordu. Tombul, donuk kız bir bahis için kullanılmayı hak ediyordu. Bu beni biraz daha utandırmıştı. Hattie Teyze bana ne kadar kötü bir insan olduğumu düşündüğünü söylemekten çekinmemişti. Ama o zamanlar genç bir delikanlıydım ve çılgın teyzemi pek dikkate almamıştım. Yine de yaptığım şey hayatımı ve beni lekeledi. Bunu ruhuma kazınmış kendi kırmızı mektubum gibi yanımda taşıdım. Şimdi, aradan on beş yıl geçmişti ve suçluluk duygum sabitti, kefaret ihtiyacım da aynı şekilde artıyordu. Pearl Savannah'ya döndüğünden beri, ona yaptığım yanlışları düzeltmekten başka bir şey istemiyordum.

Bunu ancak benimle konuşursa yapabilirdim, ki konuşmadı. Denedim ama bana boş boş baktı, hiçbir şey söylemedi ve yanımdan uzaklaştı. Pearl her zaman çelik gibi bir omurgaya sahipti ve ben gençliğim ve kibrim yüzünden yaptıklarım için pişmanlık duymaktan başka bir şey yapmadım. Benim aksime o aile baskısına boyun eğmeyecekti. Bir keresinde o aptal bahis için ona kur yaptığımda, içinde büyüdüğümüz Savannah toplumunun bir parçası olmak istemediğini söylemişti. Bunu gözlerinde bir ateşle, nadir görülen bir meydan okumayla söylemişti ve beni kendisine hayran bırakmıştı.

"Tüm bu miras saçmalığı," demişti, ailesinin nehir kenarındaki yazlık evindeki rıhtımın kenarında bağdaş kurmuş otururken, buluştuğumuz ve sonunda bana bekâretini verdiği yerde. "Bu bir miras değil, Rhett.

-Bu sadece çürümüş bir geçmişe tutunmak için bir bahane. İsterseniz buna Güney geleneği diyebilirsiniz ama bu onu daha az karanlık yapmaz."

Onunla tartışmıştım; elbette tartışmıştım. On yedi yaşındayken kendimden o kadar emindim ki, bunun bizim sorumluluğumuz, görevimiz olduğuna o kadar inanmıştım ki

-Ailelerimizin inşa ettiği şeyi devam ettirmek için. "Buna öylece sırtını dönemezsin Pearl. Bu bizim tarihimiz. Biz ."

Güldü, alçak sesle ve acı acı. *"Emin misiniz? Bizim tarihimiz sömürü ve köleliğin, Jim Crow ve Klan'ın tarihidir."*

"O yıllar önceydi; atalarımızın günahlarından bizi sorumlu tutamazsınız."

"Bundan emin misin, Rhett? Nasıl yaşadığımıza bak; bizim ve daha az şanslı olanların hayatlarına bak. Geçmiş gerçekten geride bıraktık mı?"

Korunmaya değer bir mirası koruduğumu sanıyordum ama belki de sadece geleneğin ağırlığının arkasına saklanıyordum. Nedenini itiraf etmek istemesem de, bu konuşma bunca yıl sonra bile aklımdan çıkmamıştı. Belki de bana meydan okuyacak kadar cesur birkaç kişiden biri olduğu içindi - ya da belki de

İçten içe onun haklı olduğunu biliyordum. Pearl sayesinde ACLU'ya, Southern Poverty Law Center'a, Planned Parenthood'a ve ailemin öğrendiğinde şok olacağı diğer birçok kâr amacı gütmeyen kuruluşa büyük katkılarda bulundum.

Küçük kulübesinin önünden koşarak geçerken, onun nasıl biri olduğunu merak ettim. Son on beş yıl onun için ve ona ne yapmıştı?

Kesinlikle farklı görünüyordu. Artık kimse Pearl'e iri demeye cesaret edemezdi. İnce ve zarıftı. Kumral saçları sofistike bir şekilde kesilmişti ve onu olduğu gibi finans yöneticisi gibi gösteriyordu. İşe giderken etekli takım elbise giyyordu, onu Savannah Lace'de gördüğümde bunu fark etmiştim. Orada çalışıyordu ve bir proje için Vanderbilt Finans ile anlaşılan CEO ile görüşmek için birkaç kez ofise gitmiştim. Yüksek topuklu ayakkabılarıyla 1.75'lik bedenini yükseltiyordu. Kendinden emin bir havası vardı. Üç ay önce geri döndüğünden beri onu hiçbir sosyete etkinliğinde görmemişim - ara sıra Country Club'da karşılaştığım erkek kardeşi Cash, Pearl'ün sosyeteden uzak durmaya ve onları utandırmaya devam etmesinin kendisini, karısını ve annesini ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını anlatmıştı.

"Bunu nasıl yapıyor?" Ben talep ettim.

"Bir Beaumont gibi davranmayı reddediyor," diye yakındı Cash. "Caroline onu bazı kadınlarla tanıştırmaya çalıştı ama o bunu reddediyor ve Nina Davenport'un süfrajette çetesiyle takılıyor."

Nina Davenport, Pearl'ün finans direktörü olduğu, tamamı kadınlardan oluşan bir tasarım ve mimarlık firması olan Savannah Lace'in CEO'suydu.

"Suffragette uzun zaman önceydi Cash, çünkü kadınlar 1920'de 19. Değişikliğin onaylanmasından bu yana oy kullanıyorlar. Nina parlak bir CEO ve Savannah Lace de bu şehirde gördüğümüz en büyük projelerden bazılarında imza attı," dedim Cash'e kızarak. Nina'ya büyük saygı duyuyordum. Hattie teyzem ve o yakın arkadaşlardı ve kimsenin onların adını lekelemesine izin veremezdim.

"Lütfen, senin de bu saçmalığa inandığını söyleme bana." "Bu saçmalık değil Cash, buna ilerleme deniyor."

Teyzemden Pearl'ün Cash'in genç kızlarıyla yakın olduğunu öğrenmişim ve bu durum Cash'i olduğu kadar karısı Caroline'i de kızdırıyordu. Kızlarının da teyzeleri gibi olmasından endişe ediyorlardı. *Çok şanslı olmalılar.*

Pearl'ün kulübesinde bir ışığın yandığını görünce kendimi ürkütücü bir zampara gibi hissettim, bu yüzden onun evinde aval aval bakarken yakalanmak istemediğim için hızımı artırdım.

Sabahın serin havası ciğerlerimi yakarken, sanki onun anısından ya da göğsümde hâlâ onun affına layık bir adam olmayı çözemediğimi söyleyen duygudan kaçabilirmişim gibi daha da zorladım.

BÖLÜM 2

İnci

"**I** Bakire amcığıydı, değil mi? Eminim daracıktı," dedi Sürüngen Larry. "O bir iddiaydı ve evet, sıkı biriydi, bu yüzden...seni telafi etti Nasıl görüldüğünü biliyorsunuz," dedi Rhett, "Şimdi her birinizden yüzer dolar alayım, pislikler."

Havuzun kenarında durmuş Rhett'in insanlığa olan inancımı yerle bir edişini dinliyordum, ellerim Steinbeck sevgimizde birleştiğimiz için ona hediye edeceğim Gazap Üzümleri kitabının bir kopyasını tutuyordu.

Bu noktadan sonra, kabus her zaman değişti, gerçeklikten rüya benzeri sürrealizme dönüştü. Bazen beni görüyor ve gülüyordu. Diğer zamanlarda, hareket etmek için mücadele ederdim. Yığılana kadar koştuğum, koştuğum ve koştuğum zamanlar oldu. Bazen uyanır ve ağlardım.

Bekâretimi alan adamı bir toplantı odasında karşımda otururken görmek, uyanıkken gördüğüm bir kâbustan farksızdı. Bunu herhangi bir kâbustan daha kötü yapan şey ise Rhett'in sadece ilk aşkım değil, masumiyetimi alan, güvenimi sarsan ve insanlara olan inancımı yok eden kişi olmasıydı.

İlk seferimin bir bahis sonucu olduğunu öğrendiğimde -herkesin olacağı gibi- aşağılanmıştım. Rhett üç arkadaşından üç yüz dolar kazanmıştı ve sonra tüm okul ve Savannah'da bizim yaş grubumuzda olan herkes onun havalı playboy unvanını kazandığını öğrenmişti. Sonuçta Rhett için on altı yaşındaki bir çocuğun masumiyetinin değeri buydu - üç yüz değersiz dolar ve zaten yükselmekte olan itibarına bir darbe.

Şimdi diyebilirsin ki, bu on beş yıl önce oldu Pearl; aş kendini. Ama hayatını raydan çıkaran şeyi nasıl atlatacaksın? Çünkü arkadaşlarına tombul kızı elde ettiğini açıkladıktan *sonra* -ve muhtemelen ıslak noktayı bulmak için onu un içinde yuvarlamak zorunda kalmıştı- Savannah'daki hayatım perişan oldu. Saniyeler içinde şişmanlıktan aptallığa düştüm. O kadar kötüleşti ki liseden sonra şehrimden ve evimden kaçtım. Rhett sporcu ve A alan bir öğrenciyken Harvard'a gitti ve finans gurusu olarak ünlendi.

Bu sıfatla onunla profesyonel bir ortamda tanışmak zorunda kaldım. Stanford'da okumak için Savannah'dan ayrıldım. Lisede hiç arkadaşı olmayan bir kız sürekli ders çalışmaktan başka ne yapabiliirdi ki? Not ortalamam ve SAT puanlarım olağanüstü idi ve birkaç Ivy League okuluna girdim. Stanford'u seçtim çünkü Savannah'dan girenlerin çoğu Doğu Yakası'na gidiyordu.

Mezun olduktan sonra birkaç yıl Los Angeles'ta çalıştım. Hattie Teyzemin arkadaşı Nina Davenport, mimarlık ve tasarım firması Savannah Lace için bir Finans Direktörü işe almak istediğinde, eve dönmeye karar verdim çünkü Savannah hala kendimi ait hissettiğim yerdı. Şu anda, büyük bir hata yapıp yapmadığımdan emin değildim.

-Neredeyse eskiden olduğum kadar şişmanım.

Döneli iki hafta olmuştu ve her şey berbattı.

Her *şey* Rhett Vanderbilt'in Josie Vance ile yaklaşan nişan partisi hakkında *her şeyi* duymakla başladı: lisedeki kötü kız, sarışın Barbie-anladınız mı?

Hattie Hala bu evliliğin uzun sürmeyeceğinden emindi. Josie'nin ikinci nişanlısıydı ama bu Rhett'in meşhur koridorda ilk yürüyüşüydü. Nişan fotoğraflarını görmüştüm. Birlikte çok tatlı görünüyorlardı, *ideal* bir çift. Narsisizm pislikle buluştuğunda, çocuklarının *berbat* olacağını bilirsiniz.

Hattie annemin evlilik yoluyla üçüncü kuzeniydi. Güney'de adet olduğu üzere, *aynı zamanda* Rhett'in öz teyzesi, annesinin kız kardeşiydi. Rhett'le olanlardan sonra, beni bir nevi evlat edindi. Bana Dodge'dan defolup gitmemi ve çok çok uzaklardaki bir üniversiteye gitmemi söyleyen oydu. Annem ya da ağabeyimden daha fazla yanımda olmuştu. Rhett'in yaptıklarından sonra benim koruyucu meleğim, güç kaynağım oldu.

Babam ben dokuz yaşındayken vefat etmişti, bu yüzden neyse İnci'nin dedikoduları ve imalarıyla uğraşmak zorunda kalmamıştı, sevgiyle Bumblebee (bir zamanlar vardı bir Cadılar Bayramı

Annemin giymem için ısrar ettiği kostüm) aptalca gözünü Rhett Vanderbilt'e dikmişti. O da yapması gerekeni yapmış, benim aptal kıcımdan faydalanmış ve beni herkesin içinde bir kenara atmıştı. Bu tür şeylerde hep olduğu gibi, kızın hatasıydı. Aptal olan oydu, sürtük olan oydu, fahişe olan oydu. Oğlan mı? O sadece görevini yapıyordu, kimin izin verirse sikini ona sokuyordu.

Patronum ve Savannah Lace'in Mali İşler Müdürü Layla Warren, "Dişlerini biraz daha sıkarsan, sanırım yemeğini çiğneyecek bir şey kalmayabilir," diye fısıldadı.

Sııttım.

Layla, Rhett ile olan geçmişimi biliyordu; aslında o ve CEO'muz Nina Davenport, Rhett'in finansal danışmanlık şirketiyle çalışmamın uygun olup olmadığını öğrenmek için benimle görüşmüşlerdi. Savannah Lace büyüdükçe, yeni mali düzenlemelere ayak uydurmamız ve uyumlu kalabilmek için sistemlerimizi ve politikalarımızı elden geçirmemiz gerekiyordu. İşte bu noktada Vanderbilt Finans devreye girdi. Rhett sadece varlık yönetimi konusunda değil, aynı zamanda işletmelerin süreçlerini, politikalarını ve sistemlerini sürekli gelişen düzenlemelere uygun hale getirmelerine yardımcı olma konusunda da uzmanlaşmış bir şirket kurmuştu.

"Sadece Vanderbilt Finans'ın bizim için yapacağı muhteşem şeyleri dinliyorum," dedim.

Konuşmakta olan Rhett durakladı. "Bir sorunuz var mı?"

İyileştiğini düşündüğüm yerlerimde onu görmek canımı yaksa da genişçe gülümsedim.

Onu şimdi görmenin yıkıcı olduğunu, içimdeki boşluğu - yaratılmasına yardım ettiği boşluğu- daha da büyüttüğünü ve derinleştirdiğini bilmesine asla izin vermedim. Çok gençtim, çok naıftım ve o tüm bunları mahvetmiş, sonra da mahvetmeye devam etmişti.

İddiayı kazandıktan beş yıl sonra özür dilemeye çalıştı - gerçi buna özür demek cömertlik olur. Tipik bir "*Özür dilerim.*" değildi. Daha çok, "*Özür dilerim ve bunu söyleme zahmetine girdiğim için minnettar olmalısın.*" gibiydi. Onu affetmek için hemen ayaklarına kapanmadığımda, sanki hayatımda yarattığı karmaşayı mazur göstermeye yönelik yarım yamalak girişiminden onur duymam gerekiyormuş gibi beni kabalıkla suçlama cüretini gösterdi.

Rhett yüzünden güven sorunlarım Büyük Kanyon kadar geniş ve geçilmezdi. Birileriyle çıktım ama her zaman temkinli bir şekilde, hatta o kadar temkinli çıktım ki gerçek bir ilişki ihtimali hiç var olmadı. Seks yaptım, ama her zaman sıradan, kasıtlı . Çoğunlukla

Tinder gibi anonimliğin daha güvenli olduğu uygulamalar aracılığıyla tanıştığım, tanımadığım erkekler. Ve şimdi bile, o kadar kilo verdikten sonra, hala seks sırasında ışıkları kapalı tutmakta ısrar ediyordum. Bu artık nasıl görüldüğümle ilgili değildi; bu, birinin bedenimi yargılayabileceği korkusuyla ilgiliydi, tıpkı hala sessizce kendimi yargıladığım gibi çünkü tartı ne derse desin, aynam bana şişman ve çirkin olduğumu söylüyordu.

Ancak kilo kaybım kasıtlı değildi ve önemli bir bedeli vardı. Yeme bozukluğum çocukken ve gençken kilom yüzünden yaşadığım aşağılanmadan doğdu. Obez olarak görülme korkusu o kadar derinlere kök salmıştı ki, bir nebze kontrol sahibi olabilmek için kendimi aç bıraktım. Yıllarca yemek düşmanımdı, her lokma suçluluk ve hayatta kalma arasında bir savaş alanıydı. Bu düşünceleri unutmak, yemeği ceza yerine besin olarak görmek ve değerimin tartıdaki bir rakamla ilgisi olmadığını kendime hatırlatmak sayısız terapi seansı gerektirdi. Çıktığım yolculuk uzun, acı verici ve hiç bitmeyen bir yolculuktu. Hayatımı geri kazanmak için bazen her gün çok mücadele ettim.

Ancak tetikleyicilerim vardı ve depresyona girdiğimde veya endişelendiğimde ilk tepkim yemek yemeyi bırakmak oluyordu.

Hayatım sürekli bir denge oyunuydu ve her ne kadar kendinden emin, altı beden sert bir kaltak rolü oynasam da, gerçek şu ki vücuduma baktığımda gördüğüm tek şey Şişko İnci'ydi. Beden dismorfisi kafamın içinde acımasız, sinsî bir sestî ve her zaman yeterince iyi olmadığımı, yeterince zayıf olmadığımı -yeterli olmadığımı- fısıldıyordu.

Bazı günler, kendime duyduğum nefreti mantık ve öz-şefkatle susturabiliyordum. Diğer günler ise beni tüketiyordu. Kaydettiğim onca ilerlemeden sonra bile, eski yaralar hala yüzeyin altında duruyor ve bana asla gerçekten yok olmadıklarını hatırlatmak için doğru anı bekliyorlardı.

O yüzden kimse size yaraların iyileştiğini söylemesin çünkü bazı derin yaralar asla iyileşmez. Benimki iyileşmedi. Ama maskeleye konusunda ustaydım. İnsanların beni zayıf olarak görmesine izin vermeyecektim, bir daha asla. Buna izin veremezdim. Tüm hayatım kendimi korumak için bir zırh giymek, bir daha asla savunmasız olmamak üzerine kurulu hale gelmişti.

"Layla'ya ekibinizle çalışacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu söylüyordum," diye yalan söyledim. Yalan söylediğimi anlamayacaktı çünkü o da herkes gibi bende sadece onlara izin verdiğim şeyleri görüyordu.

Ayrıca o gün Rhett'e söylediğim ilk yalan da değildi.

Toplantıdan önce ofisime gelerek Savannah Lace'in şirketini işe alması konusunda ne düşündüğümü sordu. Cevabım ve tavrım SoCal havasındaydı.

"Layla'ya göre ekibiniz mükemmel iş çıkarıyormuş. Sizinle çalışmayı dört gözle bekliyorum." Sorduğu şeyi kasıtlı olarak yanlış anladım.

Boğazını temizledi. "Demek istediğim," durakladı ve derin bir nefes aldı, "olanlar hakkında konuşmak istiyorum."

"Ne zaman?" Etkilenmiş şaşkınlığım açıkça belli olurken sordum. "Hadi ama Pearl, biliyorsun-"

"Burada liseden mi bahsediyoruz?" Eğlenmiş görünmek için yüzümü buruşturdum.

Yüzü kızardı. "Evet Pearl, öyleyiz. Yaptığım şey... Çok pişmanım ve-"

"Aman Tanrım, hâlâ o konuyu mu konuşuyorsun?" Onun mizah sandığı bir şekilde güldüm. Bir el salladım. "Boş ver Rhett. Buraya birlikte çalışmak için geldik, tamam mı? Yani, yapacağımız şey bu. Benim için bir sorun yok. Senin var mı?"

"Hayır. Ben sadece... senin duygularını düşünmek istedim."

Şimdi, düşünceli olmak istiyorsun, seni bok parçası!

"On beş yıl oldu Rhett; seni temin ederim ki duygularım hayatımın on altıncı yılında sıkışıp kalmadı." Keşke bu doğru olsaydı!

Bana inanamayarak baktı.

"Başka bir şey var mı?" Tatlı bir şekilde sordum, sonra telefonuma baktım, telefonum öttü ve beni ona yeni bir tane koparmak istediğimi söylemekten kurtardı. "Buluşmadan önce Layla'nın bana bir dakika ihtiyacı var."

Rhett başını salladı, şok olmuş gibiydi. Yüzündeki o ifadeyi görmeye bayılıyordum çünkü neyin aşağı neyin yukarı olduğunu bilmiyordu.

Ofisimin kapısından çıktım ve Rachel'a, Nina'nın EA'sına ve Savannah Lace'in resepsiyonistine seslendim. "Rachel, Bay Vanderbilt'i Jasmine Konferans Odası'na götürebilir misin?" Rhett'e gülümsedim. "On beş dakika sonra görüşürüz."

Şimdi Rhett bana spekülâtif bir şekilde bakıyordu, hâlâ benden ne anlam çıkaracağından emin değildi. Onun için bir muammaydım. Hattie Teyze, Savannah'ya gelişimle herkesi şaşırttığımı söylemişti. Döndüğümünden beri merakla izlendiğimi biliyordum. Tüm iğneleyici sözleri duymuştum.

"Eskiden fazla kilolu olan o." "Rhett Vanderbilt onunla yattı mı?"

"Bu bir bahisti ve o da bunu ona verdi. Bakireydi." "Kız çok güzel, Rhett neden onunla gitmek istemesin ki?"

"Eskiden şişmandı."

Zihinsel ve fiziksel sağlığım pahasına birkaç kilo verdiğim için annem de dahil olmak üzere insanların artık kabul edilebilir olduğumu düşünmelerinden nefret ediyordum. Gerçek şu ki obez değildim, hatta hiç değildim. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki kadınlar için ortalama bir beden olan on dört bedendim ama tüm güzellerin annelerinin Paris ve Milano moda haftalarında aldıkları tasarımcı numune bedenlerine sığmak için çok çalıştığı Savannah sosyetesinde, *büyük* bir başparmak gibi göze batıyordum.

İnsanlar *"Bu kadar zayıf olduğun için çok şanslısın"* dediklerinde içim *cız* ederdi. Şanslı olmamın nedeni bu değildi; hayatta olmamdı.

Yirmi yaşımıdayken neredeyse ölüyordum. Bu konuda konuşmak şöyle dursun, düşünmekten bile hoşlanmıyordum ama hiç beklemediğim bir anda, mesela şimdi Rhett'i izlerken olduğu gibi, anılar bir şekilde aklıma geliyordu.

O gün havuzunun yanında çok şey kaybettim ama onun sözleri ve eylemlerinin yaptığı en sinsi şey, kimliğimi tombul bir kız olmaktan çıkarıp, kafein ve kendinden nefret ederek asgari düzeyde beslenen biri haline getirmektir.

Bunu saklamakta, gülümsemekte ve sadece *"yemek yiyemeyecek kadar meşgul"* olduğumda ısrar etmekte o kadar ustalaşmışım ki, kıyafetlerim küçülen bedenime bol gelse ve aynadaki yansımam bana aynı görünmeye devam etse bile iyi olduğuma inanıyordum - şişman, çirkin, iğrenç.

Sonra bir gün, vücudum sonunda etti.

"Ne düşünüyorsun Pearl?" Nina bana sordu ve beni geçmişten koparıp şimdiki zamana getirdi.

Tek kulağımla dinliyordum, insanların onun hakkında söylediklerini duymak istemeyen ama kendine engel olamayıp yine de onları dinleyen ve hassas kalbini kıran bir çocuk olarak edindiğim bir beceri.

"Bence yeni donanım ile yeni politikaların uygulanmasını birleştiren bir stratejiye ihtiyacımız var; eğer birini yapmadan diğerini yaparsak arayı kapatmaya çalışırız."

Rhett başıyla onayladı ve adını öğrenemediğim meslektaşından bir belge aldı. "Bizim de tavsiyemiz tam olarak bu," diyerek bana gülümsedi. "Bu türden pek çok proje yaptık ve doğru BT sistemleri olmadan yeni düzenlemeleri uygulamaya çalışmak daha fazla sorun yaratacak ve politika ihlallerine yol açacaktır. Daha fazla bilgi edinmek isterseniz, geçmişte birlikte çalıştığımız ve sizinle konuşmayı kabul eden şirketlerin listesi burada."

Belgeyi Layla ve benim önüme koydu. Onu aldım ve taradım.

Yaptığı işte iyiydi; hakkını vermek lazım. Finans uzmanı olarak çalıştığım yıllarda birçok danışmanla çalıştım ve o en iyilerden biriydi, ekibi de öyleydi. Müşteriyi kazıklamaya ya da faturalanabilir saatlerini artırmak için projeleri zorlamaya çalışmıyorlardı. Gençliğinde solucanın ahlakına sahip olsa da, iş hayatında dürüst görünüyordu.

Toplantı bittikten sonra Rhett benimle ofisime kadar yürüdü. Keşke gelmeseydi. Onu tekrar, yakından ve kişisel olarak görmenin etkisiyle gevşeyen zırhımı tekrar sıkıca sarmam gerekiyordu.

"Hattie Teyze ona yakın kaldığın için çok minnettar," dedi rahatça, ofisime adım attığımda ve ona dönüp baktığımda, bakışlarım merak ettiğimi açıkça belli ediyordu: *Ne istiyorsun lan sen?*

"Minnettar olan benim."

"Cash, Beaumont Malikanesi'nde yaşamak istemediğini söyledi."

"Havadan sudan mı konuşuyoruz Rhett?" Masamın etrafından dolaştım ve deri ofis koltuğuma oturdum. Döndüm, bunu yaparken atkuyruğum sırtımda sallanıyordu. İsteyken omuz hizasındaki saçlarımı atkuyruğu şeklinde bağladım. Gençken, yüzümü gizlemek için saçlarımı gevşek bıraktırdım. Artık bunu yapmamak için kendimi zorluyordum.

"Sadece Hattie Teyze'nin yanında olduğun için teşekkür etmek istedim." "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Ellerini pantolonunun içine soktu ve keskin gözlerle bana baktı.

Yakışıklı bir adamdı, bunu inkâr edemem. Yaklaşık aynı yaşlardaydık; otuzumuzu yeni geçmiştik ve hâlâ kim olduğumuzu bulmaya çalışıyorduk. Onu şehirde takım elbise giydiğini bilecek kadar görmüştüm ama bugün daha rahat giyinmişti: pantolon ve gözlerini parlak masmavi gösteren mavi-beyaz çizgili bir gömlek. Saçları yeni kesilmişti ve sertlik hissi vermeden cilalı görünecek kadar hassas bir şekilde şekillendirilmişti. Ve tabii ki ayakkabılarının tabanı kırmızıydı; çünkü Rhett Vanderbilt'in elinde olmadan yürüyen bir moda ifadesi olması mümkün değildi.

Ama en çok izlediğim elleri oldu. Büyük, güçlü ve bakımlıydılar.

İstemesem de o elleri hatırladım. Eğitimsiz bedenime dokunduklarını hatırladım.

Bu ikimizi de şaşırttı.

"Bu her zaman olmaz," dedi bana hayretle. "Senin için gerçekleştiğine çok sevindim. Ve Pearl, böyle kızarmışken çok güzel görünüyorsun."

"Tekrar yapabilir miyiz?" Nefes nefese sordum. "Bir şey deneyeyim."

"Ne?"

"Amını yiyeceğim. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Unutmadan, nişanınız için sizi tebrik ederim," diye . "Sen ve Josie çok hoş bir çift oldunuz."

Bir kaşını kaldırdı. "mi?"

"Kesinlikle. Hep sonunda birlikte olacağınızı düşünmüştüm. Sana çok düşkündü."

Kafası karışmış görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Oh, evet, bana sık sık bunu söyleyen.... senin fahişelerinden biriydi." Çenemi kapattım. Ne yapıyordum ben? Neden geçmişten bahsediyordum? Neden Rhett'in beni yemleyerek eski yaralarımı ortaya çıkarmasına ve onları kaşımaya izin veriyordum?

"Sana ne demiştin?" diye ikna etti.

Tembelce omuz silktim. "Fark etmez, hatırlayamıyorum bile; çok uzun yıllar oldu. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Yakında bir toplantım var."

Rhett başını salladı. "Evet, ben de. Seni görmek güzel Pearl. Sen... güzel görünüyorsun."

"Artık altı bedenim, yani Savannah sosyetesine tam uyuyorum." Sesimin kenarında keskin ve acımasız bir acılık vardı. Artık güzel görünüyordum -kabul edilebilirdim- çünkü kilo vermiştim. Ama içimde kim olduğum kimsenin umurunda değildi. Bir zamanlar kalbimin atmayı bırakmış olması kimsenin umurunda değildi. Teknik olarak öldüğümü çünkü kendimi aç bıraktığımı, yansımamı görmeye dayanamadığımı. Ve şimdi bile, her şeyden sonra bile, aynaya bakmakta hala zorlanıyorum.

İncinmiş görünüyordu ve ona bir şey fırlatmak istedim.

"Öyle demek istemedim Pearl. Seni profesyonel bir ortamda başarılı görmek güzel."

"Elbette yaptın. Şimdi izninizle." Sesimi hafif tutmaya çalıştım ama işe yaramadığını biliyordum. Terapistim Savannah'ya gitmenin beni tetikleyeceği, eski mücadelelerimin yeniden su yüzüne çıkacağı konusunda beni uyarmıştı ve Rhett'i görmenin ne kadar ilerlediğimi görmek için bir test olacağını biliyordum.

Asla En İyisi, endişeli bir ikinci şans romantizmidir ve Amazon'dan sipariş edilebilir.

i wanna dance

A MODERN VINTAGE ROMANCE

Onu seven biriyle dans etmek istiyor.

Boşandıktan beş yıl sonra dünyası başına yıkılan Leah Stahl, hâlâ hayatını toparlamaya çalışıyor. Kocasının ilişkisi yüzünden ihanete uğrayan ve çocuklarından uzaklaşan Leah, acısını boşanma avukatı olarak yeni bir kariyere yönlendirmiş ve diğer kadınların, kendisinin asla elde edemediği adaleti elde etmelerine yardımcı olmak için mücadele etmektedir. Ancak yeni bir hayat kurarken bile kalbi geçmişte sıkışıp kalmıştır; ta ki şaşırtıcı bir Noel hediyesi onu beklenmedik bir yola sokana kadar.

Marco Cabrera yaklaşık üç yıldır duldur ve kaybın acısından kaçınmak için kendini işine gömmüştür. İki şefkatli ama ısrarcı kızının ısrarıyla, isteksizce konfor alanının dışına çıkmayı ve salsa dersleri almayı kabul eder. Leah gibi biriyle tanışmayı hiç beklemiyordu: güçlü, korunaklı ve yine de kendisinininkini yansıtan sessiz bir kırılganlıkla dolup taşıyor.

Leah ve Marco birbirlerinde teselli bulmaya başladıkça -hem dans pistinde hem de pist dışında- aralarındaki bağ derinleşir. Ancak Leah tam da yeniden aşkın mümkün olduğuna inanmaya başlamışken, eski kocası geri döner ve Marco'nun aklına şüphe tohumları eker. Yanlış anlaşılmalara onları ayırdığında, Leah ve Marco'yu birbirlerine geri getirmek için cesaret, dürüstlük ve onları sevenlerin desteği gerekir.

Dans Etmek İstiyorum, klasik Mills & Boon hikayelerinin cazibesini taze, seksi bir dokunuş ve çift POV ile sunan Modern Bir Vintage Romance romanıdır. En sevdiğiniz tüm mecazları size getiriyor:

🔥 Aşkta İkinci Şans 🔥

Hayatın İlerleyen

Dönemlerinde

🔥 Diğer Erkek/Kadın Draması

🔥 İhanet & Yaltaklanma

🔥 Hile Yapmak Yok

🔥 Komple Bağımsız 🔥

Bir Novella

Sipariş ***I Wanna Dance***

BÖLÜM 1

leah

"M "Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye sordu nabzımın kısa bir an için de olsa teklemesine neden olan adam. Kırk beş yaşındaydım, boşanmışım ve sikim bitmişti; bu yüzden kekelemek büyük bir olaydı.

"Marco, değil mi?" Ona gülümsedim.

"Evet. Leah, değil mi?" Ön kollarına kadar kıvırdığı düğmeli gömleğiyle iyi görünüyordu. Takım elbise pantolonu giymişti ve ona tam oturuyordu - muhtemelen özel dikim, diye düşündüm şaşkınlıkla. Bu adam belli ki Viviana'nın Salsa Stüdyosu'na doğrudan işten gelmişti.

Muhtemelen benim yaşımda ya da birkaç yaş büyük olduğunu çıkardım. Kalın, özenle taranmış tuzlu ve biberli saçları koyu Latin teniyle muhteşem bir kontrast oluşturuyordu ve sıcak ela gözleri koyu tenini tamamlıyordu.

"Evet." Elimi uzattığı avucunun içine kaydırdım.

Eli sıcaktı ve elimde olmadan hafif kolonya kokusunu fark ettim; temiz, hafif, pahalı.

"Pekâlâ, kaybedecek zaman yok!" Viviana ellerini tekrar çırparak anı böldü. "Herkes eşinin karşısına geçsin ve temel bilgilerle başlayalım!"

Birbirimize döndük ve bir an için Marco'nun gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve onun da en az benim kadar yardımcı avukatım ve arkadaşım Alana'nın bana Noel hediyesi olarak dayattığı bu küçük macera konusunda endişeli olduğunu gördüm. Ocak ayı karar verme zamanıydı ve ben de salsa yapmayı öğrenmeye ya da en azından öğreniyormuş gibi yapmaya karar vermiştim.

"Marco." İsmimin dilimden yuvarlanması hoşuma gitmişti. "Eğer ayak parmaklarına basarsam, bir centilmen ol ve hiç olmamış gibi davran."

Genişçe gülümsedi ve kekelemesi geri geldi. "Sadece ayak parmaklarına bastığımda sen de aynısını yapacağına söz verirsen."

"İlk kez mi?"

"Evet. Sen?"

"Evet. Bu bir Noel hediyesi," dedim ona.

Kıkırdadı ve cidden adamın bunu yapmayı bırakması gerekiyordu çünkü yüzü yakışıklıdan yakışıklıya dönüştü ve uzun süredir hareket görmeyen kurumuş vajinama bir numara yaptı.

"Benim için de."

"Asla olmaz!"

İkimiz de güldük ve işte böyle başladı - yeni bir dans öğrenme yolculuğum.

Latin müziğinin notaları havayı dolduruyordu, dans stüdyosunun cilalı ahşap ve aynalı duvarlarına kıvrılan boğucu bir ritim. Daha önce hiç böyle bir stüdyoya gitmemiştim ve Viviana'nın stüdyosunun mu yoksa diğerlerinin mi sıra dışı olduğundan emin değildim. Bu stüdyo kehribar ve altının toprak tonlarında boyanmıştı, yüksek tavanlar boyunca (muhtemelen tatillerden unutulmuş) peri ışıkları dizileri asılıydı ve geniş, tavandan tabana pencereler aşağıdaki Buckhead'in hareketli sokaklarına bakıyordu.

Dışarıda, Atlanta her zamanki canlılığıyla nabız gibi atıyordu ama içeride, insanların gardlarını indirdiği ve yeni bir şeyler keşfetmeye cesaret ettiği başka bir dünyaya adım atmak gibiydi.

Stüdyoya geldiğimde kendimi aptal gibi hissetmiştim ama Alana ısrar etmişti. Siyah tayt ve zümrüt yeşili bol bir bluz giymiş kırk yaş üstü bedenimle Viviana'nın tayt ve crop top giymiş haline hiç benzemiyordum. Aslında tüm kadınlar benden daha iyi görünüyordu, incelemem bana bunu söyledi. Ayrıca bana bir çiftin parçası olduklarını da söyledi.

Ama adamı gördüğümde -ki o da benim gibi yalnızdı, her zaman yaptığım gibi bugün de işe gitmemiş olmayı diledim- saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye atmıştım ve yüzümde aceleyle sürülmüş birkaç rimel dışında makyaj yoktu. Onunla eşleşeceğim için kısmen heyecanlıydım, kısmen de aynı şeyden korkuyordum.

Nefesimin altında arkadaşşıma küfrettim. Alana, bacağım kırılmadığı ya da işi bırakmadığı sürece hiçbir dersi kaçırmamamı tembihlemişti.

Georgia eyaletindeki en iyi avukat asistanı olmadan avukatlık işimi yürütemeyeceğim için kabul etmiştim.

"Boşanmanın bedelini ödedin, Leah," demişti, kara gözleri muziplikle doluydu. "Salsa seni hayata geri döndürecek. Güven bana."

Tüm bu "hayata dönüş" olayından pek emin değildim ama bir Salı akşamını geçirmek için bir grup yabancıyla salsa yapmayı öğrenmekten daha kötü yollar olduğunu düşündüm.

"Pekâlâ, herkes toplansın!" Eğitimcimiz Viviana ellerini dramatik bir şekilde çırttı, her hareketinde bilezikleri şingirdiyordu. Hiç uğraşmadan tüm odayı aydınlatabilecek türden bir kadındı. Yabani, koyu renk bukleleri, kırmızı bir elbisenin içine dökülmüş vücudu ve bulaşıcı kişiliğiyle ondan hoşlanmamak mümkün değildi.

"Yeni Başlayanlar için Salsa'ya hoş geldiniz!" Viviana'nın sesi, sanki müzik eşliğinde konuşmak için doğmuş gibi zengin ve yumuşak bir şekilde odaya yayılıyordu. "Ben Viviana, eğitimciniz ve kişisel çöpçatanınızım." Odada bir kahkaha dalgası yükselirken göz kırptı. "Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum sayılır."

Yaklaşık on kişiydik, toplamda beş çift, hepsi de farklı yaşlardaydı. Bazıları yıllardır birlikte dans ediyormuş gibi rahat görünüyordu, diğerleri ise benim hissettiğim kadar garip görünüyordu.

Dans etmeyi öğrendiğimizde, Marco'nun kendine güvenenlerden biri olmadığına sevinmişim.

"Bunu daha önce hiç yapmadım," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. En son ne zaman dans ettiğimi... Tanrım, hatırlayamıyorum bile."

"Küçük kızımın *quinceañera*'sı." Gözleri anılarla parladı, hepsi de iyi değildi. Bakışlarımı fark edince yutkundu, "O... karımla son dans edişimdi."

Kaşlarımı çattım. Boşanmış mı? Aldatıyor muydu? Hayır... dul.

Haklı olduğumu doğruladı. "Üç yıl önce vefat etti." "Kaybınız için üzgünüm."

"*Gracias.*"

Viviana odanın ortasına doğru ilerledi ve temel salsa adımlarını olduğundan çok daha basit gösteren bir kolaylıkla gösterdi. "Bir, iki, üç adım! Beş, altı, yedi

-Adım! Beyler, ortaklarınıza güvenle liderlik edin. Bayanlar,

zarafetle takip edin. Ve gülümsemeyi unutmayın - eğleniyor olmanız gerekiyor!"

Marco ve ben adımları yansıtmaya çalıştık ve ilk birkaç dakika tam bir felaketti. Onun adımları çok büyük, benimkiler çok küçüktü ve zamanlamamız komik bir şekilde hatalıydı. Bir noktada onun ayağına takıldım ve beni dirseğimden yakaladı, kahkahalara beni sabitledi.

"Çok zarif," diye inledim, yüzümden dökülen bir tutam saçı üfleyerek.

"İyi gidiyorsun," diye bana güvence verdi. "Bunu zorlaştıran benim."

"Eşit derecede korkunç olduğumuz sürece, sanırım iyi durumdayız."

İlk basamakları takılmadan geçtiğimizde alınımdaki terin başlangıcını hissedebiliyordum. Marco'yla birlikte bu işi becerememenin tuhaf bir şekilde heyecan verici bir yanı vardı.

"Peki, sana dans derslerini kim hediye etti?" Kısa bir su molası sırasında sordum.

"Kızlarım." Bir şişeden su içerken aynalı duvara yaslandı. "Daha fazla dışarı çıkmam gerektiğini düşünüyorlar. Ya sen?"

"Aynı sebepten," diye sııttım. "Benim durumumda, arkadaşım ve meslektaşım Alana'ydı."

"Çocuğunuz var mı?" diye kayıtsızca sordu.

İnsanların sorduğu bu sorudan nefret ederdim. "Evet." Ayrıntıya girmek istemediğim için su şişemi yere bıraktım. Çocuklarımdan uzak kaldığım için utanıyordum. Beni aldatan o olmasına rağmen kızımı eski sevgilime kaptırmıştım; ama kızım ona bir şans vermediğim, hatasını telafi etmesine izin vermediğim için beni affedemiyordu. Oğlumu onun *o zamanki kız arkadaşı* ve şimdiki nişanlısına kaybettim. Benden hoşlanmıyordu ve bunu düzeltebilmek için nedenini öğrenmeye çalışmıştım ama nafile. "Geri dönelim mi?"

Marco bu konuda konuşmak istemediğimi anlayınca beni sıkıştırmadı.

Gençken biriyle çıkmak çok daha kolaydı. Marco ile çıktığımdan falan değil. Ama Kevin'le yirmi sekiz yıl önce, on sekiz yaşında bir genç kızken tanıştığımda, hiçbir yüküm yoktu, tartışmaya kapalı hiçbir alanım yoktu. Açık biriydim.

Kitap. Vücudumdan hiç utanmıyordum. Bu, çocuklarım olduktan sonra ortaya çıktı ve Kevin kendimi bıraktığım için bana sürekli kızıyor, beni formda kalan ve sarkık göğüsleri ya da göbeği olmayan arkadaşlarının eşleriyle kıyaslıyordu. *O zamanlar* çekici olup olmadığım konusunda endişelenmiyordum, umurumda değildi çünkü önümde koca bir hayat vardı. Şimdi ise çekici olmadığımı biliyordum ve önümde kalan hayatımı sevgiden yoksun bir şekilde tek başıma yaşamaktan korkuyordum.

"Pekâlâ millet," diye seslendi Viviana. "İşimize geri dönelim. Ama kabul edelim, söyledikleri doğru. Sevdiğin işi yaparsan hayatında bir gün bile çalışmazsın."

Odanın ortasına geri döndük. Marco elini uzattı. "Gidelim mi?"

Yarım saniye tereddüt ettim, güvensizliğim artıyordu ama sonra başımı salladım ve elimi onunkinin içine koydum. Tutuşu daha önce olduğu gibi sıcaktı, sıkıydı ve beni anın içinde topraklıyordu.

Viviana ellerini birbirine vurarak dikkatimizi topladı. "Bu gece *cumbia* adımına odaklanıyoruz. Hafif, eğlenceli ve tamamen bağlantı ile ilgili. Ritmi dinleyin -yavaş, hızlı- hızlı. Anladınız mı?"

Müzik başladı; canlı, senkoplu bir ritmdi ve hemen ayağımı yere vurmamı sağladı. Marco ve ben birbirimize baktık.

"Hazır mısın?" Başını öne eğdi.

"Olabileceğim kadar," diye dürüstçe cevap verdim, neye hazır olduğumdan emin değildim, dansa mı yoksa... adama mı? Teklif değil *ama* çok cazipti.

Sağ eli belime yerleşti, sol eli de benimkini kavradı. Boşta kalan elimi omzuna koydum ve bir anlığına onun farkına vardım; avucunun sıcaklığı, hafif kokusu, nefesinin altındaki ritmi sayarken vücudunun hafifçe sallanması.

"Sağ ayağınla geri adım at." Marco beni harekete yönlendirdi.

Onu takip ettim, geri adım attım ve sonra o geri adım atarken öne doğru kaydım - yavaş, hızlı, hızlı. Ritim zordu ama Marco istikrarlıydı, ne zaman bocalasam elleri ve vücudu beni nazikçe yerine oturtuyordu.

"Bunu daha önce hiç yapmadığına emin misin?"

"Ben Porto Rikoluyum," dedi, "belki de salsa kanımda vardır."

Kıkırdadım. "Ben beyazım. Kanımda iki adımlı karışık dans var."

Güldü. Zengin bir sesti ve birçok kafa bize bakmak için döndü... ona.

"Şimdi dönelim," diye emretti Viviana.

Marco bir an için belimi serbest bıraktı ve beni nazıkçe döndürdü. Dönerken bluzum biraz parladı ve ona döndüğümde beni zahmetsizce yakaladı. Hareketlerimiz pürüzsüz ve akıcıydı.

Fena değil." Nefesim kesilmişti ama gülümsüyordum.

"Hiç de fena değil." Sırtışı benimki kadar genişti.

Viviana sesi müziğin üzerinde yükselerek ayarlamaları bağırmaya devam etti. "Omuzlar rahat! Çerçevenizi güçlü tutun! Ritmin sizi taşımasına izin verin!"

Onun tavsiyesine uymaya çalıştım, müziğin içinde rahatladım ve Marco'nun hareketlerinin beni yönlendirmesine izin verdim. Cumbia adımı ikinci bir doğa haline geldi ve kısa süre sonra, yapabileceğimi bilmediğim bir zarafetle yerde kayıyor, dönüyor ve değişiyorduk.

Müzik damarlarımda nabız gibi atıyor gibiydi, Marco beni başka bir dönüşe götürürken ritm kalbimi hızlandırdı, bu sefer daha hızlı ve daha sıkı. Tekrar kollarına döndüğümde yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki nefesinin sıcaklığını yanağımda hissedebiliyordum.

"Doğuştan yeteneklisin." Gözleri benimkilere kilitlendi ve kekelemenin tek taraflı olmadığını düşündüm, sadece küçük, korumasız bir an için.

"Sadece sizi takip ediyorum, *bayım*." ? Evet!

"Benim için bir zevk, *senyora*." Göz kırparak bana geri verdi.

Şarkı büyük bir gürültüyle sona erdi ve biz de durduk, son notalar kaybolurken bedenlerimiz hâlâ hafifçe sallanıyordu. Salonda alkış tufanı koptu ve Viviana ellerini dramatik bir şekilde çırpı.

"Herkes çok iyi iş çıkardı!" diye seslendi. "Gördünüz mü? Dans sadece adımlardan ibaret değildir. Bağ kurmak, güvenmek ve müziği hissetmenize izin vermekle ilgilidir."

"Eğlenceliydi." Viviana'nın dersi kapatışını dinlerken Marco'nun eli belimde oyalandı. Geri çekilebilirdim *ama* elinin üzerimde olması hoşuma gitmişti.

Sanki saf bir kızmışım gibi yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Evet."

Evet, öyleydi!

BÖLÜM 2

marco

I Leah'yı düşündüm - ki bu bir sürprizdi çünkü ne kadar çekici ve sevimli olursa olsun bir kadını düşünmek için genellikle zaman harcamazdım. Leah her ikisiydi de, ve onun kokusu ve yüzü O ilk salsa dersinden sonra uzun süre aklımdan çıkmadı.

Bekâr değildim ve Camille'in ölümünden bir yıl sonra da bekâr kalmamıştım. Ama seks bulmak kolaydı. Barda birini tavlıyor, bir otel odası tutuyor, bir iki tur seks yapıyor ve teşekkür ediyordum.

Seksi seviyordum ve kadınlarla birlikte olmaktan da hoşlanıyordum, ancak bugünlerde birini çok fazla yaşamadan diğerini yaşamayı tercih ediyordum, bu yüzden ayda birkaç kez kaşınmaya başladığımda tek gecelik bir ilişki yaşamaktan mutluydum. Bir kadınla bir geceliğine yatmak bana göre değildi; bu Camille'i aldatmak gibi geliyordu.

Çok mantıklı gelmediğini biliyorum ama hayatınızın aşkı olan eşinizi kaybetmek karmaşık bir durumdu; çünkü onların gittiğini ve ne yaptığınızı umursamadıklarını bilerseniz de kalbiniz onları bırakmaya hazır değildi. Boşanmış arkadaşlarımı görmüştüm, hatta eşi ölmüş birinin bile hayatına devam edip yeniden evlendiğini ama ben bunu yapabileceğimden emin değildim. Camille'le birlikte inşa ettiğimiz evden taşınmam önerilmişti, böylece temiz bir sayfa açabilecektim ama ben *hiçbir şeyin* temiz olmasını istemiyordum. Camille'i evimizde görmek ve hissetmek istiyordum. Uyku ile uyanıklık arasındaki o anda onun kokusunu yanımda duymak ve sıcaklığını hissetmek istiyordum. Onu özlemenin acısının içimi yakmasını istedim. Hayır, hayatıma *devam etmekle* ilgilenmiyordum. Eğer çocuklarım olmasaydı, Camille'in kaybını atatabileceğimi sanmıyorum. Küçük kızlarım hayatımdaki en güzel şeylerdi ve

Onlarla ilgilenmezsem karım kıcıma tekmeyle basacaktı. Her ikisinde de karımı gördüm ve onların varlığında kalbimdeki acı hafıfledi.

"Bunu dene, Papi." Sofia bir tabak kömürleşmiş ahtapotu bana kaydırđı. Kokteyli yarılamiştı bile; alçak bir bardağın içinde parlak turuncu bir şeydi ve içinden biberiye sapı çıkıyordu. "İnanılmaz bir şey."

Çatalımla bir parça ahtapot sapladım, dumanlı, çıtır kenarları zeytinyağı ile parlıyordu ve ağzıma attım. Yumuşacıktı, lezzetliydi ve biraz narenciye kokuyordu. Haklıydı, harikaydı.

"Fena değıl." Başka bir parçaya uzandım.

West Midtown'da Atlanta'nın en popüler deniz ürünleri mekanlarından biri olan The Optimist'teydik. Restoran bir şekilde endüstriyel şıklığı Güney cazibesıyla harmanlamıştı. Deniz ürünlerine özel bir ilgisi olan yemek sever bir aile olarak buraya sık sık geliyorduk.

Üçümüz, binlerce sohbele ev sahipliğı yapmış sağlam, yıpranmış ahşap bir masayı paylaştık. Her zaman yaptığımız gibi, birkaç küçük tabak sipariş ettik ve aile tarzı yemek yedik.

"Sana burada ahtapotu iyi yaptıklarını söylemiştim." Herkesin *pulpo*'yu iyi yapamadığına ve benim de hayal kırıklıklarından payıma düşeni aldığıma dair endişelerimi dile getirdiğimde Sofia bana muzaffer bir sırıtış attı.

"Her şeyi biliyormuş gibi davranmasına izin verme," diye araya girdi Isabella, bir elinde ıstakoz ekmeğini dengelerken diğeri eliyle kendine bir bardak daha köpüklü su dolduruyordu. "Geçen hafta istiridyelere sümüksü taşlar dedi."

Nefesim kesildi. "Benim çocuğum istiridyeyi sevmiyor mu?"

Sofia gözlerini devirdi. "Bulunduğumuz yerde sümüksü kayalardı, her zaman değıl. Kelimeleri ağzıma tıkmayı bırak, Isa."

Başımı sallayarak kıkırdadım. Kızlarım arasındaki şakalaşmalar her zaman tanık olmayı en sevdiğim şeylerden biri olmuştur. Bana ne kadar yakın olduklarını ve birbirlerini ne kadar önemsediklerini hatırlatırdı ki bu Camille için çok önemliydi.

"Biz gittiğimizde, birbirlerine sahip olacaklar" derdi. Peki şimdi sen gittiğine göre ben ne yapacağım, querida?

Ama karımın düşüncelerinin beni kötü bir ruh haline sürüklemesine izin vermedim. Çocuklarım bunu hak etmiyordu. Benim için endişelendiklerini biliyordum, bu yüzden salsa dansı dersleri almam konusunda ısrar ediyorlardı. Camille ve benim hep yapmak istediğimiz ama bir türlü fırsat bulamadığımız bir şeydi bu.

Önce kariyerlerimizle, sonra bebeklerimizle meşguldük ve sonra beyninde tümör çıktı. Altı ay sonra ölmüştü.

"Ee," Isabella ellerini peçetesine sildi, "dün akşamki salsa dersi nasıldı?"

Sipariş ettiğimiz altın sarısı mısır ekmeğinden bir parça koparıp ağzıma attım. Tatlı ve tuzluydu, yoğundu ama ağır değildi. Bu adamlar nasıl yemek yapılacağını biliyorlardı.

Albariño şarabımdan bir yudum aldım. "Bu... ilginçti."

"Nasıl?" Sofia, bir itirafa yaklaşan bir dedektif gibi gözlerini kısarak bastırdı.

"Zamanın çoğunu düşmemeye çalışarak geçirmem açısından ilginç," diye takıldım. "Göründüğünden daha zor, biliyorsun. Ayak hareketlerinin şakası yok."

Sofia sırttı. "Eminim çok sevimli görünüyorsunuzdur." "Gülünç görünüyordum," diye düzelttim onu.

"dans ettin?" Isabella bilmek istedi.

İki gece önce kollarımda tuttuğum güzel kadını tekrar hatırladım. Çok iyi uyum sağlamıştı. Gerçekçi ve açıktı.

"Bir çiftin parçası olmayan diğer tek kadın. İkimiz de berbattık. Ben sayamayacağım kadar çok kez onun ayağına bastım, o da neredeyse benimkine takılıyordu. Tam bir karmaşaydı."

"Adı ne?" Isabella ısrar etti.

Çocuklarımla ne yaptığını biliyordum. Ayrılmamı, hayatıma devam etmemi ve yeni bir kadın bulmamı istiyorlardı. Onlara Camille'i geride bırakmaya asla hazır olamayacağımı söylemişim ama sadece kırk sekiz ve onlara göre önümde bir ömür vardı.

"Leah."

Isabella hoppa Sofia ile bakıştı. "biri?"

Omuz silktilim. "O da benim kadar kötü bir dansçıydı ve umurunda değilmiş gibi görünüyordu. "Sevimli miydi?" Sofia'nın kaşları kalktı, sesi neredeyse şarkı söyler gibiydi.

Şarkı.

I iç çekti, sallamak benim Kafa olarak I tereyağlı başka birparça mısır ekmeği. "Biliyor musun, benim yaşımdayken kadınların sevimli olduğunu düşünmüyoruz?"

"O zaman seksi miydi?" Sofia

kıkırdadı. Ben inledim. "Bunu

yapmasak olmaz mı?"

"ama, Papi," diye takıldı. "Sadece soruyoruz."

"O... ." Umursamaz görünmeye çalıştım ama çocuklarım beni iyi tanırdı.

"Güzel, ha?" Isabella sırttı.

Çatalımı ona doğrulttum. "Yeter."

Ama Sofia bunun bırakmıyordu. "Annemden beri başka bir kadına bakmadın bile, şimdi de birinin *iyi* olduğunu mu söylüyorsun? Bu bir ilerleme."

"Dans dersinden başka bir şey değil," diye .

İkisi de güldü, ben de onlara izin verdim. Kızlarımla tartışmak, okyanusla tartışmak gibiydi - anlamsız ve sizi sıırılsıklam bırakması garantiydi.

Yemeğimizi bitirdikten sonra hesabı ödedim.

Kızlarımın yaşlı ve sıkıcı babalarıyla vakit geçirmekten hoşlanmalarını seviyordum. Pazar günleri öğle yemeği için buluşurduk ve hepimiz meşgul olduğumuz için yemek yapmaz, restoranlarda buluşurduk. Camille evimizin şefiydi. İkisi de Atlanta'da yakınımda olduğu için şanslıydım.

Yirmi yaşındaki Sofia da annesi gibi Georgia Tech'te elektronik mühendisliği okuyordu. Ondan üç yaş büyük olan Isabella ise Atlanta Üniversitesi'nden eğitim alanında yüksek lisans derecesiyle mezun sonra lise öğretmeni olarak ilk işine yeni başlamıştı.

İki kızım da gurur duyuyordum. Sofia'nın, hastaneler ve onların EMR (elektronik tıbbi kayıt) sistemleri için yazılım geliştiren ve danışmanlık sunan bir BT firmasının CEO'su olduğum şirkette çalışmak istediğini biliyordum. Camille ile iş yerinde tanışmıştım; ikimiz de San Francisco Körfez Bölgesi'ndeki Oracle'da yaklaşık aynı zamanlarda işe alınmış mühendislerdik. O araştırma ve geliştirme bölümüne geçmiş ve Atlanta'daki bir BT firmasında Ar-Ge Başkan Yardımcısı olarak çalışırken ben de yönetim bölümüne geçmiştim.

Arkadaşlarımız bizim yüksek teknolojiye sahip bir çift olduğumuzu söyleyerek şakalaşırlardı. Ama değildik. Birbirine aşık olan, bir hayat ve aile kuran iki inektik.

Howell Mill Yolu'na adım attığımızda, öğleden sonra güneşi ılıktı, bu yüzden hava sıcaktı ama bunaltıcı değildi - Atlanta'da bahar için nadir bir hediye. Arabalar vızır vızır geçiyordu ve bir çift el ele tutuşup bir şeylere gülerek yanımızdan geçti.

Kız kardeşi ona Phoenix adında bir çocuk hakkında soru sorduğunda Sofia, "Onunla çıkmıyorum," diye itiraz etti.

"Seni onunla gördüğümde kulağa öyle gelmiyordu." Isabella bana göz kırptı.

"Erkek arkadaş mı? İyi bir aileden mi geliyor? Düzgün bir hayatı var mı?" Sofia'yı kızdırmak için ben de katıldım.

"Ha! Ha!" Sofia mırıldandı ve neredeyse birine çarpıyordu. Leah'ya. "Çok özür dilerim," diye hemen pişmanlığını dile getirdi Sofia.

"Sorun değil," dedi Leah ve sonra gözleri şaşkınlıkla açılarak bana baktı. Uzun, bronz bacaklarını gösteren bir çift kot şort ve bol beyaz bir bluz giymişti. Omzunda bir bez çanta ve burnunda güneş gözlüğü vardı. Parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakındı.

"Leah." Eğildim ve ona hızlıca, üstünkörü bir şekilde sarıldım. Yani, birlikte dans ediyorduk, bu yüzden uygun görünüyordu.

"Marco, bu ne sürpriz." İyi bir sürpriz olduğunu düşünüyor gibiydi.

Güneş gözlüklerini kafasına doğru itti ve kısa bir an için mavi gözlerini fark ettim; parlak ve meraklı.

"Dünya küçük."

"Merhaba," dedi Sofia ve Isabella koro halinde.

Bir an için yanımda duran kızlarımı unutmuştum. "Leah, bunlar benim kızlarım. Sofia ve Isabella."

Leah'nın ifadesi yumuşadı. "Merhaba, ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum." "Merhaba," diye sırtı Isabella.

"Hakkınızda biraz şey duyduk."

Ona uyarıcı bir bakış attım ama benim ne düşündüğüm onun umurunda değildi.

"Duyduğumuza göre harika bir salsa dansçısıymışsın," diye atıldı Sofia. Leah güldü, hafif, zahmetsiz bir sestir ve kendimi daha az hissetmemi sağladı.

bilinçli. "Bundan şüpheliyim. Muhtemelen benim yüzümden ayak parmakları hâlâ morarmıştır."

Sofia ciddiyetle, "Papi'nin güçlü ayak parmakları var," dedikten sonra sesini alçaltarak, "Biz ona Çelik Ayak Parmakları diyoruz," diye ekledi.

Dios mio! Bu kızlar.

Leah büyülenmişti, ki bu sürpriz değildi. Çocuklarım harikadır.

"Bunu bildiğim iyi oldu," dedi Leah ve sonra omzundaki çantasını düzeltti. "Seni görmek... ah... güzeldi ve-"

"Babam buralarda oturuyor," diye Leah'nın yerine konuştu Isabella.

"Sen nerede yaşıyorsun?"

Leah boğazını temizledi, kızlarımın ne yaptığından emin değildi. Ben kızları uyaramadan Leah, "İki blok ötede bir dairem var" diye cevap verdi.

"Bu harika. Salsa derslerine birlikte gidebilirsiniz." Sofia alkışladı. Derin ve sabırlı bir nefes aldım.

Leah eğlenerek bana baktı. Kızlarımın ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyordu. "Bunu bilmek de güzel. Marco, bir sonraki derste görüşür müyüz?"

"Oh, orada olacak," diye araya girdi Sofia.

"Emin olacağız," diye teminat verdi Isabella hepimize. "Gelecek Perşembe görüşürüz, Leah."

O uzaklaşırken Isabella dirseğiyle beni dürttü. "Bu evrenin bir işaretiydi, bunu biliyorsun, değil mi?"

"İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız. Hadi, ikinizi de eve götürelim de gidip biraz Tylenol içeyim çünkü başımı ağrıyorsunuz," dedim alaycı bir kızgınlıkla.

"Oh, bizim çılgınlığımızı seviyorsun." Sofia bana sokuldu.

Ben de bir kolumu Isabella'ya doladım.

Arabama doğru yürürken ağzımın kenarlarındaki gülümsemeyi gizleyemiyordum. Evet, Perşembe gününü ve zarif Leah ile tekrar dans etmeyi dört gözle bekliyordum.

Dans İstiyorum, Etmekâşta ikinci bir şans Modern Vintage Romance. [Amazon](#)'dan sipariş verebilirsiniz.

also by maya alden

ALTIN ŞÖVALYELER

[Yanlış Eş Kötü](#)

[Patron](#)

SAVANNAH'NIN EN İYİSİ

[En İyi Benim](#)

[En İyi Soğuk](#)

[Servis Edilir En](#)

[İyi Asla En İyisi](#)

[Değildir Saklanan](#)

[Sır](#)

SÖZLEŞME İLE EVLİLİK

[Yanlış Koca Yanlış](#)

[Gelin](#)

[Yanlış Nişanlı](#)

MODERN BİR BAĞBOZUMU ROMANTİZMİ

[Sorunsuz Operatör](#)

[Bir Bir Gülden](#)

[Öpücük Bir Sıradan](#)

[Aşk Yok](#)

about the author

Maya Alden Amazon'un en çok satan 20 yazarından biridir. Öfkeli, hızlı tempolu çağdaş aşk romanlarıyla tanınır.

MAYA İLE İLETİŞİME GEÇİN
www.MayaAlden.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.